

ČESKÁ KNIHOVNA

SPISY JANA KŘESADLA

JAN KŘESADLO

GIRGAL

JAN KRESADLO
GIRGAL

Vaskevici

15/2

Jan Kresadlo

10.6.23

Jan Keesado:

COLLAGES

ČESKÁ KNIHOVNA

Ivo Železný
Praha

Eskapáda na způsob science fiction

JAN KŘESADLO

GIRGAL

TO PAV

© Jan Křesadlo, 1992
ISBN 80-7116-257-4

Difícilmente llamo a la realidad como el perro y también aúllo.

PABLO NERUDA

Omluvná poznámka

Během psaní této knihy jsem se dlouho poctivě domníval, že jméno Girgal je můj výmysl. Když jsem byl asi v polovině, zjistil jsem s překvapením, že za první republiky byl na Smíchově nakladatel Otto Girgal. Jeho nakladatelství mělo emblém, sestávající ze tří stojících knih, hřbetem k pozorovateli, za nimiž se ukazovalo něco jako planeta Saturn, či snad jakýsi glóbus, a mrak typu kumulus. Když jsem toto zjistil, srostlo již jméno Girgal s mým hrdinou tak podstatně, že je nebylo lze rozpojit bez zabití postavy. Dávat postavám románů skutečná jména se dělá běžně a nelze se tomu vlastně ani dobře vyhnout. Skuteční nositelé románových jmen si z toho, zdá se, nic nedělají. Svě vlastní občanské jméno jsem našel asi ve třech románech, většinou u postav spíše nesympatických nebo směšných, a nijak to se mnou vnitřně nezakvedlalo. Soudím tedy z toho, že by se snad žádný existující Girgal nemusel pohoršovat a urážet. Nešlo však nikdy, na rozdíl od Girgala, o titulní či důležitou postavu, a kromě toho je jméno Girgal tak vzácné, že jsem myslel, že jde o plod mé fantazie. A také, ovšem, jak lze čtením zjistit, jde o osobu krajně neobyčejnou, i když, jak doufám, sympatickou. Proto cítím potřebu záležitost všem možným Girgalům vysvětlit. Je zde ovšem možnost, že třeba rod Girgalů už vymřel po meči, tak jako např. rod pánů ze Smiřic (v osobě slabomyslného Jana Jindřicha, kterého jeho poručník Valdštejn nejspíš nenápadně umožil

na hradě Skále), anebo že se existující Girgalové o knize nedozvědí. Pro opačný případ prohlašuji slavnostně na adresu všech možných Girgalů, že žádný z nich, ani žádný z jejich příbuzných a jmenovců, není míněn a míněn ani býti nemůže, jak ostatně vyplývá nad slunce jasněji z knihy samé. Tento fakt však zároveň vlastně též motivuje tuto omluvnou poznámku. U této knihy není snad ani nutné prohlašovat, že v ní nejsou míněny žádné konkrétní postavy a situace. Určité archetypy mohou být známy odjinud, ale právě jen jako archetypy, kdežto jejich konkrétní zhmotnění v této knize jsou zřejmě zcela původní.

Autor

Bylo svěravě studeno. Jakmile Horhor přestal na chvíli vát, rozměklý sníh počal opět rychle tuhnout a pokrývat se ledovou skořepinou. Tím se cesty stávaly vždy lépe sjízdňými, neboť ledová poleva zvyšovala skluznost, ačkoliv při suchosti podnebí v této části nebyla sněhová pokrývka příliš vysoká a místy se jevily i holé kameny. I když se teplý vítr brzy vždy obnovoval, nestačil dlouho ještě led rozehrát. Bylo však vždy výhodné cestovat tehdy, když vítr trochu ustal. Proto Kwekwork pozoroval bedlivě ručičky větrníku, a jakmile se jejich chod počal zpomalovat, vyšel na dvůr a začal neprodleně zapřahat psy. Než byl hotov, povrch země dobře zledovatěl a hodil se k jízdě. Nicméně byly Kwekworkovy sáně, jak zde bylo zvykem, vybaveny kolečky, která teď byla na jakýchsi kolejnicích vytažena vzhůru. V případě, že nebylo možno použít sanic, kolečka se spouštěla a saně se měnily v jakýsi vozík. Psi s láním vyrazili.

Girgal se vyšplhal na střechu kůlny a pozoroval, jak se spřežení na matně osvětlené pláni zmenšuje a jeho ňafání se vytrácí. Měsíc stál téměř v úplňku na své cestě k zenitu a jevil se nad Girgalem, totiž trochu šikmo před ním. Byl poněkud větší, než jsme zvyklí ho vídat, a matně šel na modralým světlem.

Širá prázdná pláň se v měsíci drobně, zrnitě a občas duhově leskla. Jen semo tamo z ní vystupovaly ostrůvky vegetace jako inkoustové skvrny. Spřežení se zmenšovalo směrem k měsíci a táhlo za sebou matný nazelenalý stín. Kwekwork stál vzadu na saních – temná, pitvorně nahrbená postava, práskal bičem, skřehotavě pobízel své spřežení a plynule se scvrkal. Připustlá krajina jako by vibrovala měsíční magií. Po pravé straně Girgalově, v dálce a poněkud dole, neboť Kwekworkův dům stál na pohorku, se černalo, svítilo a hlomozilo město, zahalené v jakousi sirnatě

žlutou fosforescenci. Nad Girgalovou hlavou, tam, kde se svít měsíce již tak neuplatňoval, podobny diamantovým sponám, se chvěly a třpytily hvězdy jako písmo neznámých nebeských bytostí. Jelikož vzduch byl suchý, nic nebránilo jasné viditelnosti.

Bylo studeně, měsíčně a nesmírně osaměle.

Měsíc stál na obloze a zdálo se, jako by neslyšně hvízdal kosmickou melancholií. Ze vzdáleného předhůří sem občas doléhalo vytí bílých lykónů, jemuž začaly porůznu odpovídat smečky psů v ohradách a kůlnách měšťanů.

Šerosvitná rozlehlost prázdne prostornosti přilnula výrazně i k nitru Girgalovu: U vědomí, že v celém domě a okolí ho nepozoruje žádná rozumná bytost, a že tudíž může dát svým citům nerušený průchod, pozvedl Girgal hlavu k měsíci a táhle zanaříkal. Pára, vystupující z jeho úst, stříbřitě zasvítla.

Zpozorovav, že vztyčené ocasy pádicích psů začínají klesat, pohlédl Kwekwork na oblohu. Od počátku cesty uplynulo již asi pět hodin a Kwekwork usoudil, že je čas k odpočinku. Zatáhl za oprat' a pisklavě vykřikl. Psi se ihned zastavili, hekajíce a povívajíce kosmatými ocasy. Zanedlouho posedali a polehali na sních, který začali těž lízat. Kwekwork vytáhl ze saní železnou hrotitou tyč a kladivo a zarazil ji před nimi do zmrzlé půdy. Tak zajistil, aby mu psi se saněmi případně neujeli. Poté vyndal pytlík se sušeným masem sviňoucha. S bičem v ruce přistoupil ke psům. Každého zavolal jménem a hodil mu jeden plátek. Bičem udržoval pořádek. Psi vrčeli a ňafali a hltavě polykali. Kwekwork vytáhl zpod nepromokavé plachty na saních ozdobně vyřezávanou láhev poněkud na způsob slovenské čutory. Posadil se na saně, zakouzl se do zátky a vytáhl ji. Zátka byla řemínkem připoutána k hrdlu, takže nepadla. Třímaje láhev oběma rukama, neboť jen palec měl volný, pozvedl Kwekwork čturu k ústnímu otvoru a silně si přihnul. Seděl tu,

pohlížeje chvílemi na oblohu a chvílemi na své nohy v botách z měkké kůže, které se v jiné severské zemi nazývají maklakas. Z jeho nozder vystupovala pára. V jeho nitru se praly protichůdné tendence. Věděl, že to, co chce dělat a za čím tak namáhavě putuje, je těžkým hříchem, vedoucím nejen k pekelným trestům po smrti, ale při odhalení k téměř stejně nepříjemným světským následkům. Nicméně si nemohl dobře pomoci. Již delší dobu mu ta věc stále neodbytněji vstupovala na mysl, až už nemohl ani jíst, ani pořádně spát, a když pak únavou přece jen zdříml, zdálo se mu zase jen o tom. Co hůře, jeho duševním stavem začala trpět i jeho práce registrátora kontribucí, což pak ohrožovalo i jeho existenci.

Nebylo zbytí, než dát žádosti průchod. Kwekwork si opět přihrnul z čutory a pohlédl na tvář měsíce. V duchu odprošoval již předem Pána Času a vysvětloval mu, že chce-li přežít, nemůže jinak, a projevoval naději, že Pán je rozumnější než jeho hierofanti.

Ostatně, je-li to zakázáno, proč tedy vložil Velký Okrouhlý tuto touhu do srdcí Kpwekpwoků? Oficiální učení hierofantů vysvětlovalo tuto zřejmou obtíž tím, že Světelný tímto utrpením chce tříbit duše svých poddaných, aby tak po smrti se mohli tím radostněji vznášet nad jeho jasnou tvář, ale Kwekworkovi se to nikdy nezdálo.

Byl zbožný, proto také získal své místo registrátora, nicméně se do jeho nitra vkrádala pochyba a podezření, že si tento zákaz hierofanti prostě kdysi vymysleli. Jediný argument pro božský původ záповědi se zdál spočívat v tom, že neměla žádný hmatatelný praktický smysl, nýbrž stála sama o sobě a platonicky. Kwekwork pohlédl na svou pravici a uvědomil si, že proto je u něho touha po zakázaném ovoci asi tak mocná...

Jako duch vyrazila z šera sněžná sova, nehmotně prolétla pod měsícem a nad Kwekworkovou hlavou a opět zanikla

v obloze. Kwekwork rychle udělal na čele a prsou magické znamení, neboť sněžná sova, jakožto taková, je bytost zlá a symbol hříchu. Právě proto se však ve Kwekworkově nitru zvedla touha již téměř nepřekonatelná.

Rychle skočil na nohy, zazátkoval láhev, uložil ji pod plachtu, vytáhl ze země a uložil i železný kůl; postavil se vzadu na saně, práskl bičem a pronikavě vykřikl.

Psi se zvedli a začali opět klusat.

Girgal byl dosud či opět na střeše kůlny. Všemi smysly vnímal melancholickou divokost tohoto světa a jeho nitro ji do sebe vsávalo jako houba. Tato krajina měla svou zvláštní přísnou krásu a smutek, jež vyluzovala, měl opět svou zvláštní mystickou blaživost. Girgal odtazitě, avšak soustředěně, pozoroval krajinu, a divil se, jak se zde ocitl. Jako už tak často předtím, vyvstala v něm pak i filozofická záhada jeho subjektivního jáství, nepochopitelnost faktu, že vnímá a prožívá svou osobnost jinak než všechny ostatní entity vesmíru. Divil se, proč má právě tento určitý osud

a tak dále, například, proč nese právě své jméno Girgal.

Girgal – Girgal – Girgal – opakoval si v duchu tak dlouho, až slovo ztratilo svůj obvyklý všednodenní význam a stalo se jen prázdnou zvukovou skořepinou bez obsahu, až se mu pak i jeho vlastní tělo zdálo jakoby odhmotněné neskutečné. Maně si při tom vzpomínal, jak došlo k volbě a významu tohoto jména, jak mu to kdysi sdělila Leona. Věděl ovšem, proč se jmenuje Girgal, ale to pořád ještě neřešilo otázku, proč právě on byl nazván Girgalem a proč právě on se octl v této pusté krajině. Vzpomínal i na dlouhé kondiční běhy s Leonou v příjemném horském parku poblíž výcvikového centra, zpočátku vždy s ní, pak na to, jak se jí později ztrácel, nejdříve náhodou, pak zúmyslně. Vzpomínal si, jak se tam tehdy ponejprv setkal s Hessem.

Proč právě on, Girgal, ze všech těch navigátorských elévů, musel narazit na tohoto fantastického tuláka, který tak dokonale a trvale rozrušil klid jeho bytosti? Bylo to vlastně jen díky jemu, že teď seděl na střeše této kůlny. Kdyby byl býval na Hesseho nenarazil, bylo by všechno probíhalo svým normálním pochodem a Girgal by byl nejspíš snad i mnohem šťastnější. Ovšem, a to je třeba zdůraznit, nyní by nejspíš už neexistoval – totiž – alespoň z hlediska striktně pozitivně vědeckého – jsou ovšem názory – v tom je právě ten háček. Snad by to tak bylo i lepší – jenže život byl nakonec přece jen sladký, přes všechnu přimíšenou hořkost a kyselost.

Kwekwork tehdy také pohlédl vzhůru a při pohledu v něm hrklo. Měsíc jasně šeril na obloze a stál (zase?) prakticky na stejném místě, kde jsme ho prvně viděli očima Girgalovy. Zdál se však nyní zamlžen, takže nebylo lze rozeznat kresby na jeho povrchu, a stálo kolem něho duhové kolo jako svatozář. Na zemi bylo teď mnohem více sněhu než předtím, ale byl nyní i dosti rozmoklý.

Teplý vzduch, stoupající z Malého jezera, jej rozpouštěl.

V jezeře byla jedna z bran do podzemního království Rudého boha a již to bylo náznakem, že to, co chce nyní Kwekwork dělat, je hřích. Velké kaskády totiž, které tuto činnost umožňovaly, se svažovaly právě k Malému jezeru.

Přerozsáhlá pláň, po které Kwekwork tak dlouho putoval, byla vlastně jakousi obrovskou náhorní plošinou. Blízko místa, kam teď právě dorazil, se tato planina začínala svažovat směrem k Ústřední strži, kde stálo Malé jezero. Svažovala se v jakýchsi terasách, které měly všechny sešikmený, uprostřed trochu prohloubený tvar, poněkud jako mnohonásobné, smrkovité stříšky čínských pagod.

Pochopitelně, jako všude, byly i tyto terasy pokryty sněhem, zde hojnějším než kolem Města a na pláni. Tento zvláštní geologický útvar, jediný svého druhu v zemi Kpwekpwoků, se pro toto své zvláštní uspořádání nazýval Velké Kaskády.

Kwekwork zajel až tam, kde se první schod kaskády protáhle svažoval a ke konci opět okrouhle vztyčoval, i když podstatně méně než na začátku. První stupeň kaskády měl asi nějakých padesát metrů, avšak čím níže, tím se schody více zvětšovaly. Kwekwork v polotemnu měsíční noci stěží rozeznal okraj dalšího obrovitého stupně hluboko pod sebou. Těchto stupňů, stále větších a větších, bylo celkem šest, na některých stranách prý sedm. Malé jezero leželo totiž jakoby na dně jakéhosi kráteru a terasy Velkých Kaskád se prostíraly koldokola ve tvaru zhruba kruhovém.

Obrovitost přírodního úkazu Kwekworka přitahovala, ale zároveň děsila a přiváděla mu na mysl enormitu a nebezpečnost podniku, do kterého se pouštěl. Na okamžik zaváhal a přemýšlel, neměl-li by se vrátit zpátky. Ale pohled na prostrannou rozlehlost prolákliny prvního schodu jej naplnil i jinými pocity.

Slovo Girgal bylo vlastně kód, jak se svým časem dověděl od Leony. Znamenalo totiž číslo 79-XVIII-71/XII:

Označíme-li písmena latinské abecedy písmeny od jedné do dvaceti pěti, počínaje od a a konče u z, máme takto kód pro dvacet pět číslic. Až do 9, tj. do i, znamenala písmena arabské číslice – od j, tj. od čísla 10, se litery chápaly jako římské číslice od X do XXV. To bylo základní pravidlo, které mělo své modifikace, aby kódová jména byla dosti zřetelná a zvučná; tak za okolností mohla být římská X vyjádřena nikoliv jen jako j, ale také jako x apod. Podobně rozšířený význam měly i samohlásky s přehláskami nebo akcenty a tak. To, řekla Leona, není důležité, aby Girgal věděl. Také mu nevysvětlila, co jednotlivé skupiny čísel znamenají a proč má číslo. Tyto záhady mu vysvětlil až mnohem později Hesse. Ten také upozornil Girgala, že má číslo vytetováno v levém bolteci. Bylo to v době, kdy Girgal už věděl, že není ve stejné skupině bytostí jako Leona. V době, kdy mu sama poněkud vysvětlila jeho jméno, byl však Girgal ještě malý a naivní, a proto se jí zeptal, jak se správně číselně dekoduje její jméno. Je-li to XII-5-XV-XIV-1, nebo, jsou-li snad, jako v jeho vlastním případě, jen čtyři skupiny, tedy snad XII-5/XXIX-1, nebo je-li snad třeba pořadí římských a arabských čísel přehodit, aby bylo např. 5-XII-1-XXIX, či jak vlastně by se v tomto případě postupovalo.

Tehdy se Leona zasmála a vysvětlila mu rozdíl mezi nimi, zdůraznila, že ona nepatří mezi pracovníky označené číslem.

Omyl, jak Girgal později též zjistil.

Kwekwork zavezl své spřežení do stínu rozložitých fungárií a kladivem zatloukl saňový kůl. Vzal bič a pytlík se sviňouším masem a psy znovu nakrmil. Pak, rozhlížeje se opatrně, odkryl plachtu, odstrčil na stranu různé předměty a zcela zespondu vytáhl lyže. Rozhlížel se znovu opatrně a provinile. Kpwekpwokové jezdili na lyžích od nepaměti, ale několik let platilo nové nařízení, že jich smějí používat

pouze hierofanti, neboť lyže se používaly k hříchu a i jinak byly blízkou příležitostí. V některých situacích, dovozoval Velký Hierón v příslušném okružním listě, nelze se na lyžích hříchu prostě vyhnout. Někteří teologové dovozovali, že v takové situaci se o hřích nejedná, a ještě jiní opět pravili, že není-li lyžař od země vzdálen víc než jeden profánní loket, a to na delší dobu, než lze říci „Velký Okrouhlý“, nelze mluvit o hříchu. Avšak Veliký Hierón tyto příliš literární názory odmítl, prohlásil, že jde o hřích ve všech případech, a zakázal proto ježdění na lyžích všem laikům. Bylo lze sice zastávat názor, že jako registrátor kontribucí může být Kwekwork pokládán za duchovní osobu, nicméně byla možná i taková interpretace, že se osvobození od zákona vztahuje pouze na vyšší, plně pomazané hierofanty. Ačkoliv se tedy Kwekwork odvažoval lyže na saních vozit, přece jen si nebyl zcela jist. Kromě toho bylo v oblasti, ve které se nyní nalézal, zřejmé, že si mohl přinést lyže jen za účelem blasfemického hřešení; proto se tedy Kwekwork choval tak opatrně.

Girgal vzpomínal, jak onoho zářivého letního rána vyrazil s Leonou na obvyklý kondiční běh. Byl tehdy mladý, plný radosti ze života a naděje v budoucnost a nebyl si dosud vědom pastí a nástrah, které číhají v džungli života. Za chvíli Leonu daleko předběhl a ztratil se ve smrkovém mlází. Zdálo se mu, že je někdo nablízku, ale velice se ulekl, když mu znenadání spočinula ruka na rameni.

„Ha, mládenče,“ řekl tulák chraptivým hlasem. Tak se začala známost a přátelství mezi Girgalem a Hessem.

Kwekwork pečlivě a soustředěně mazal lyže magickou masťou, kterou tajně získal již před lety, nešetře nákladem. Protože povětrnostní podmínky v oblasti Velkých Kaskád byly velmi stálé, jako ostatně v celé zemi, stačil jediný druh mazání pro všechny návštěvy. Kwekwork, podobně jako ostatní

tajní hříšníci, měl za to, že podstata blasfémie je možná právě magickým mazáním, čímž se celá záležitost v jeho očích stávala ještě zkaženější.

Po delší době skončil, vstoupil do vázání, zapnul je a rozjel se po svahu. Z prsou mu vyrazil divoký skřek, Kwekwork jel po prvním protáhlém schodu Velké Kaskády, stále rychleji a rychleji, předkloněn, jak si to nacvičil podle obrázku v zakázané Knize tajných obřadů. Přesvištěl nejhlubší místo protáhlého schodu a setrvačnost ho hbitě vynášela vzhůru k prohnutému okraji – pak ho vymrštila do vzduchu. Předkloněn dopředu a mávaje pažemi, s hlasitým skřekem – – –

Kwekwork letěl. Dopadl na druhý schod Velké Kaskády, delší než první, jel po něm, opět zvyšuje rychlost, proláklinou nahoru a pak znovu do vzduchu. Teplý vítr, stále stoupající z kráteru Malého jezera, napomáhal zdvihu. Tak uskutěčňoval Kwekwork tajnou touhu, která byla tak silná, že mu nedala ani spát. Létal a dopouštěl se tím hříchu blasfémie, neboť létat smějí jen bohové. Létají ovšem také sovy a poletuchy, ale ty stvořil zlý Rudý Démon, aby se posmíval Velkému Okrouhlému. Neboť Světlý Okrouhlý si nepřeje, aby Kpwekpwokové nebo i jiní pozemští tvorové létali. Před dávnými a dávnými časy žili Kpwekpwokové v krajině světla, zlata, zeleně a modři, které pro ně Světlý Okrouhlý stvořil, ale byli pyšní, a protože létali, domnívali se, že jsou naroveň bohům. Ale Velký Okrouhlý je potrestal. Vyhnal je z krajiny světla, zlata, zeleně a modři a dal jim jejich nynější studenou zemi. Způsobil také, že nemohli již létat vlastní silou. Proto byla jakákoliv činnost, blížící se létání, hříchem, neboť kdo se ho dopouštěl, svolával na sebe i svou zemi boží hněv. Tak zněla náboženská doktrína, ale Kwekwork na ni teď nemyslel. Oddával se zcela blaživému pocitu létání – rozkoši bohů, smrtelníkům zapovězené.

Schrl odpočíval na planině poblíž Malého jezera, z něhož vystupovala hustá pára, takže téměř zakrývala okrouhlou tvář měsíce. Jeho nitro bylo naplněno uspokojeným blahem. Uvažoval, zda by bylo únosné, se po vyšplhání nahoru opět spustit a opakovat nádhernou zkušenost letu. Ale uvědomil si, že by asi bohužel nestačil vrátit se včas ke svým povinnostem. Blahopřál si k nápadu jít létat v době Modra, na rozdíl od běžného zvyku hřešit v období vlády Rudosti. U Velkých Kaskád nebylo živé duše a nikdo ho tedy nemohl vydírat nebo chovat se nepatřičně familiárně, kdyby ho zde poznal.

Náhle zaslechl vzdálené skřečení a proti obloze se objevila silueta letícího Kpwekpwoka! Nějaký darebák měl zřejmě stejný nápad jako on sám! Schrl s největší možnou rychlostí sundával lyže a zahrabával je do sněhu. Stín zmizel a rozjařený křik lyžařův nyní poněkud umlkl, jak zřejmě sjížděl po dalším schodě kaskády. Nyní se mohutněji ozval a letící stín, teď už značně větší, se opět zatměl proti obloze. To se pak opakovalo ještě čtyřikrát a nakonec Schrl viděl, jak se skokan vymršťuje z poslední rampy Velké Kaskády, zvětšuje se, přelétá přes jezero a dopadá na jeho druhém břehu blíže u něho. Schrl se rychle schoval za nějaké balvany, ale setrvačná síla poslala neznámého lyžaře velkým obloukem právě k jeho úkrytu. Lyžař objel balvany a zabrzdil právě za Schrlovým zády. Bylo by sice možno se dát na útěk, ale stezka nahoru na planinu po kaskádách ven z obrovského kráteru byla dlouhá a namáhavá. Schrl, jako archihierofant pro hlavní město R-r-k, který zastával vlastně i úřad Velkého Hieróna, jenž se více neobsazoval, byl známá osobnost a bylo pravděpodobné, že by ho tajný hříšník poznal. Útěk by byl také přiznáním vlastního hříchu. Bylo tedy třeba zahájit zcela jinou taktiku. Schrl, který dosud dřepěl za balvanem, zakrýval si tvář a po očku pokukoval po kryptickém sportovníku, se nyní vztyčil v celé své důstojnosti církevního knížete a obrátil se zvolna a vážně jako

od oltáře. Kwekwork zděšeně vykřikl, ale o něco slaběji vykřikl i Schrl. Nejenže Kwekwork poznal všeobecně známého hlavního archihierofanta, ale naopak Schrl rovněž rozpoznal registrátora kontribucí ze svého vlastního úřadu. Jméno si sice nepamatoval, ale tvář rozeznal dobře.

„Oh, můj synu, můj ubohý synu,“ pravil Schrl církevním tónem, který se zcela věrohodně chvěl lítostným rozhořčením, „co jste to učinil?“ Pokračoval pak výkladem o tom, jak mu Velký Světlý seslal sen a jak sem hned spěchal, aby zachránil duše ubohého syna. Není ještě nic ztraceno, ale hříšník se bude muset očistit dlouhým a bolestným pokáním. Je lépe trpět zaživa nežli po smrti věčné tresty ve studeném či horkém pekle. A necht' ubohý syn nezapomene, že jelikož jsou tři duše, rozumná, citová a vášnivá, trpí peklem za hříchy jednoho živého vlastně tři bytosti. Ó toho hříchu! Kwekwork byl tak zmaten, že si Schrluovu přítomnost u Velkých Kaskád vysvětloval opravdu jeho věštím snem, který seslalo božstvo, a snahou o záchranu Kwekworkových tří duší.

Kwekwork prosil. Poukazoval na svou oddanost k archihierofantovi, na svůj vzorný pracovní a náboženský profil! Velký Světlý je sice přísný, ale také navýsost milosrdný. Necht' jeho eminence vzpomene jen textu Rohouna ze Svätých Desek. Co by si počala jeho žena – zajisté je v moci jeho eminence, aby prokázala milosrdenství – atd.

Tím dostal Schrl Kwekworka, kam chtěl – hierofant byl celkem dobrák a neměl v úmyslu nikoho ničít, pouštěl hrůzu jen za účelem ochrany vlastní kůže.

Zmatený a zpitomělý Kwekwork si teď zajisté nepovšimne neuměle zahrabaných lyží a fakt, že se s archihierofantem setkal v podezřelé oblasti Velkých Kaskád si vysvětlí nadpřirozeným snem svätého muže. Jiní by ovšem mohli být méně lehkověrní, kdyby se dověděli fakta, ale Kwekwork bude ve vlastním zájmu mlčet jako ryba.

Schrl se ovšem hříšníka zeptal, jak se jmenuje. Archihierofant se pak zmínil ještě o tom, že probíhá sbírka na nový relikviář pro ústřední modlitebnu, a když Kwekwork přislíbil značnější příspěvek, vzpomněla si jeho eminence ještě na něco.

A že prý slyšel, že má milý syn zvláštního, nízkonohého psa (pamatoval si zde naopak jméno, ale ne komu patří), který se dobře hodí k vyhánění vydrounů z jam. Jeho eminence tuto zálibu chápe, anť je sama lovbě nakloněna – Kwekwork se tedy dovtíпил a psa eminenci srdečně nabídl.

Po další admonici archihierofant Kwekworkovi pozhnal a milostivě ho propustil. Na jeho uctivý dotaz, zda eminence již se také ráčí vrátit, odpověděl arcizrec, že ještě zůstane, aby se přímo na místě pomodlil za ty, kdož se dopouštějí blasfémie létání, aby od této nečisté vášně upustili a vrátili se kajicně do lůna církve.

Kwekwork si pak odepjal lyže, hodil si je přes rameno a nastoupil namáhavou cestu zpět, zmítán smíšenými počaty. Na jedné straně se styděl, měl vztek a lítost nad ztrátou platidel a cvičeného jamníka, na druhé straně však mu bylo blaze, že tak dobře, byť i jen o vlásek, unikl tak zřejmému nebezpečí. Co se týče Schrla, tedy ten se cynicky radoval, že to i pro něho tak dobře a ještě s profitem dopadlo.

– B –

Schrl seděl v příjemné, přepychově zařízené komnatce, kde sálala kachlová kamna, zdobená náboženskými emblémy. Drahé čalouny na zdech rovněž zobrazovaly výjevy ze Svätých Desek. Schrl seděl na vyřezávaném trůně, oděn v purpur svého úřadu, a jeho sekretář Grak stál uctivě předkloněn

před ním, třímaje v levici psací destičku a v pravici steno-
grafické olůvko. Schrl diktoval sekretáři dlouhou vyhlášku
O sbírce na nový relikviář a sekretář psal, až olůvko vrzalo.
V komíně hučel permanentní silný vítr. Schrl držel v pra-
vici dlouhou hůl ze vzácné fosilní slonoviny, bohatě umě-
lecky vyřezávanou. Tato hůl byla nejen odznakem jeho
úřadu, ale sloužila i k vybíjení zlostného temperamentu sta-
říkova na jeho poddaných, takže sekretář se tvářil nado-
byčej pilně.

Schrl dodiktoval, protáhl se, zívł a počal se se sekretářem
bavit o hlavním předmětu svého zájmu, totiž o myslivosti,
na což sekretář vždy uctivě a hbitě reagoval. Tázal se se-
kretáře, jak se mu líbí nový jamník, kterého archihiero-
fantovi nedávno daroval registrátor kontribucí. Velebný
kmet dovozoval, že jde zřejmě o vzácnou krátkonohou psí
rasu, která se zdála být v zemi vyhubena, neboť takoví psi
jsou znázorněni pouze ve starých dokumentech. Popisoval
vlastnosti jamníkovy odborným lesnickým jazykem a roz-
koší pomlaskával.

Vysvětloval uctivě naslouchajícímu sekretáři, jakou vý-
hodu má jamník krátkonohý, neboť může proniknout do
nor vydrounů, ale přitom je dosti masivní, aby jim mohl
bezpečně čelit. Je to značná výhoda proti dosavadní moder-
nější praxi pěstování miniaturních pejsků, kteří sice rovněž
bez námahy do nor proniknou, ale zde se zhusta stáva-
jí oběťmi rozzuřených obyvatel. Sděloval dále sekretáři,
že, jak se zdá, je nový jamník také neobyčejně inteligent-
ní. Kwekwork, aby to archihierofantovi ukázal, nařídil pso-
vi, aby přinesl něco z jeho domu – docela normálně dosti
dlouho a podrobně mu vysvětlil, kde to najde – šlo o nějaké
klíče –, zcela tak, jako by to vysvětloval jinému Kpwekpwo-
kovi. A nastojte!, pes vskutku klíče bez chyby přinesl. Archi-
hierofant vyslovil naději, že jamníka bude moci použít
k základu chovu, neboť se k tomu svými fyzickými a zřejmě
i duševními vlastnostmi výborně hodí.

Skončiv svou přednášku, nařídil Schrl Grakovi, aby no-
vého psíka vyvenčil. Grak se uctivě uklonil, nasadil si če-
pici a na psa zamlaskal a hvízdal.

Girgal se vzchopil zpod stolu, a chrastě drápy o podlahu
a vrtě ocasem, následoval Graka ke dveřím.

„Jak to, že máš ruce?“ tázal se štěněc Girgal Hesseho.

„Starý model,“ odvětil Hesse. „Jsem první generace ky-
nantropů. Tehdy se domnívali, že bude dobře, budeme-li
mít chápavé přední končetiny. Ale pak od toho upustili,
protože kyanantropové se stali příliš neodvislími od lidí
a tím byli schopni projevovat také příliš mnoho vlastní vů-
le. Později se přišlo na to, že stačí, udělá-li se třetí prst
přední končetiny delší a trochu ohebný, jako to máš ty,
protože na sníženou manipulaci, která se od kyanantropa
obvykle vyžaduje, to bohatě stačí. Ostatně myslím, že se
stále více snaží omezit naši pohyblivost. Jak je u tebe zřejmé,
vyrábějí teď kyanantropy už krátkonohé, jako jezevčíky.“
„Jsem kapsulový typ,“ řekl Girgal s jistou pýchou, neboť
tu mu vštěpovali. „Výtvor posledních triumfů vědy a tech-
niky. Ztělesnění myšlenky rozpětí ducha za hranice zná-
mých světů...“

„Blbost,“ řekl Hesse cynicky, jak se vlastně na psa sluší,
„nevěř jim, štěně. Musím ti asi trochu otevřít oči. Sice
nevím proč, protože takhle jsi mnohem šťastnější. Ale mož-
ná, že když budeš vědět co a jak, budeš moci i lépe přežít,
sice možná i naopak, jak jsou toho příklady, ale vždycky
jsem měl pocit, že se má nakonec říkat pravda.“

„A co je to kyanantrop?“ tázal se štěněc Girgal.

„Bytost jako ty a já, výtvor genetického inženýrství, pes
s inteligencí člověka, inteligentního člověka, pro některé
účely, štěně, vysoce inteligentního člověka. Žes to slovo
ještě nikdy neslyšel, že ti říkají navigátor? Inu, synu, slovo
kynantrop bylo vzato z oběhu kvůli... kvůli veřejnému mí-
nění. Bylo sice několikrát z oficiálních míst oznámeno a vy-

světleno, že slovo nemá význam genetický, ale pouze popisný, prostě pes s lidskou inteligencí, ale neoficiální kruhy tvrdí něco jiného a pochopitelně církve, a tak jsou chronicky šokovány. Mezi námi štěně,“ a Hesse vztáhl ruku, „jak myslíš, že jsem přišel k tomuhle? To se ví, už dávno nejde o přímou prokreaci, ať už technickou, nebo snad i přirozenou, to už dokonce ne!, o tu nešlo vlastně nikdy, původní zdroj genetické masy je vlastně tak vzdálen, že oficiální místa mají v určitém smyslu pravdu, ale ovšem, v podstatě mají pravdu vlastně i ty církve. To se ví, ty jsi navigátorský elév, tak o tom nic nevíš, ale první zdařilý pokus, či vlastně nástin zdařilého pokusu s mezidruhovým křížením proběhl už někdy koncem dvacátého století. Tehdy se prý prvně podařilo úspěšně zkřížit kozu s ovci... a neuvěřitelně primitivní techniku a znalosti tehdy měli, no to sem vlastně nepatří. Kynantropové, já ovšem jsem vlastně, jak by se správně řeklo, lykantrop, z vlka, i když ovšem lykantrop znamená původně něco jiného, totiž vlkodlaka, mysleli, že to přispěje k zvýšení tolerance na hlad a nízké teploty, ale neosvědčili jsme se... příliš neodvislá mysl. Proto se také jmenuji Hesse, mimochodem, kvůli něčemu z antické literatury... no, to je nedůležité.

Cože, proč to dělají? Z etických důvodů, štěně, z etických důvodů. Ale myslím, že už budeš muset běžet.“

Ke sluchu obou kynantropů dolehl ultrazvukový hvizd Leoniny pišťalky a Girgal vyrazil z Hesseho doupěte a podrostem směrem k cestě. Běžel dále za Leonou a pozoroval, jak se rytmicky pohybují její hýždě v modrých tepláčkách. Vzhledem k původu části genetické masy, z níž byl zhotoven, nacházel Girgal tento pohled neurčitým způsobem příjemným.

Počítač zabzučel.

To bylo znamením, že pauza skončila. Girgal se vztyčil ve svém postroji a pokročil k obrazovce a klávesnici. Jak

se blížily výroční zkoušky, dělali ve výcvikovém centru navigátorské elévy téměř doslova z kůže. Girgal věděl, že v druhých, zvukově a pachově izolovaných kotcích jsou další elévové, krátkonozí a podobní, jako on sám. Ale nikdy se s nimi nesešel. Jeho společníci byla pouze Leona a potkával ovšem i jiné lidi. Na cvičných bězích v parku číchal, slyšel a vídal také psy; to však byli psi normální, neinteligentní a Girgal se jich jaksi spíše styděl a bál, i když

ho také určitým způsobem nejasně přitahovali. Ale nikdy se nesměl seznámit, ba ani náhodně setkat s jiným kynantropem, i když se několikrát nedopatřením stalo, že na ně a jejich psovody narazil na chodbách centra. Hesse byl záležitost krajně nepravidelná, a kdyby se na to přišlo, mohly jeho občasně schůzky s Girgalem mít pro ně pro oba i pro Leonu velmi vážné a nepříjemné následky. Jak mu Hesse vysvětlil, bylo toto nařízení zavedeno proto, aby se kynantropové nemohli mezi sebou domluvit a snad zorganizovat nějaké povstání. Naopak byl každému elévovi přidělen takzvaný školitel, i když vlastní školení dnes už prováděl výlučně počítač. Školitel byl vždy opačného pohlaví než elév (kontrolovat pohlaví kynantropů bylo sice inženýrsky dobře možné, ale pro jejich účel irelevantní a zbytečně by to konstrukci komplikovalo) a předpokládalo se, že tímto způsobem se u kynantropních štěňat vyvolá loajalita k lidem. Masová ani izolovaná výchova se totiž neosvědčily. Tak i Girgal měl svou školitelku Leonu a s jinými kynantropy se nestýkal.

Co takto vzpomínal, začala mu další hodina cvičné orientace a na obrazovce se, v rámci přípravy ke zkoušce, objevila otázka:

a) Nakreslete tvar souhvězdí Páva, jak se jeví ze základní pozice, a označte elementy, b) Jmenujte tuto bázi. c) Proveďte transformaci, jak se souhvězdí bude jevit z hypotetické báze (zde následovaly jakési složité koordináty). K výpočtu použijte manuálního modu. Girgal zívl a poškrábal se zadním během za uchem.

Pak zmáčkl klávesnici, která uváděla počítač do grafického modu, a začal kreslit souhvězdí. Když zakresloval hvězdu e, dostal náhle elektrickou ránu do nohy. Uvědomil si, že jednu hvězdu vynechal, že ta, kterou teď zakreslil, je vlastně ζ, i vrátil se a diagram opravil. Báze, ze které bylo souhvězdí Páva nejprve zmapováno, byla pochopitelně

COSMOS 12, jak ví každé štěňátko. Girgal tuto odpověď vyřukal a byla uznána za správnou.

Poté si dal zopakovat koordináty hypotetické báze, uvedl počítač do manuálního modu a pustil se do dlouhého a protivného výpočtu. Program na tuto transformaci pochopitelně v počítači permanentně byl, nemusel se ani nabíjet, ale navigátoři museli takové výpočty znát pro případ, že by se něco přihodilo. Girgal si nemohl vzpomenout na jednu transformační rovnici, i uvažoval, má-li se zeptat počítače, nebo si ji raději odvodit. Nemohl si dost dobře uvědomit, zda by dostal větší počet trestných bodů za dotaz, nebo za časové zdržení, které by tímto způsobem vzniklo. Nakonec se rozhodl počítače zeptat a kupodivu skončil ještě v limitu první kategorie. Počítač ho pochválil, zazvonil a z přihrádky pod klávesnicí vypadl kousek cukru. Ačkoliv antický Skinnerův behaviorismus byl už dávno překonán, zachovával se tento zvyk v centru z jakéhosi staromileckého estetismu.

Noologové centra (tento termín totiž vystřídal ve vědeckých kruzích hrubě zdiskreditovaný název „psycholog“) ovšem už dávno věděli, že i normální pes, natož kynantrop, dovede bez obtíží vytlumit podmíněné spoje, které jsou v daném kontextu nevhodné, zejména když šlo o posilování tak slabé, jako byly mírné elektrické ranky a cukrátko. Něco jiného je holub a něco jiného kynantrop. Tehdy už se ovšem vědělo dobře, že jako posílení stačí vědomí následků selhání a naopak úspěchu, ale roztomilý primitivismus dvacátého století se z estetických a tradičních důvodů, a z jakési hravosti, stále ještě udržoval, podobně jako je tomu např. u akademických, parlamentních, církevních a jiných tradičních ceremonií v naší době.

Poté počítač uvolnil Girgalovi postroj a téměř současně se v kubikulu objevila Leona. V minulosti, a zejména před zavedením individuálních školitelů, se někdy stalo, že logika v počítači selhala – čím složitější počítače, tím větší riziko poruchy – a elév ve svém postroji zahynul hladem

a žízni. Bylo to sice nepravděpodobné, asi jen jako že se lidský školitel zblázní a eléva zabije, ale přece jen se zajistilo, aby se pravděpodobnost něčeho takového zmenšila ještě mnohem víc.

Kromě toho, že systémy v počítačích byly zněkolikanásobeny, takže jeden kontroloval druhý, zavedlo se také, aby na činnost počítače diskrétně dohlíželi lidští školitelé.

To byl také jeden z jejich hlavních úkolů.

Čítal se šestý kwerront modrého pingwaku a Pán Času stál přímo nad hlavami svých věrných a zastíral si tvář přesně do poloviny.

Svátečně oděni věřící proudili do útrob Velké Pyramidy, neboť se slavil svátek Zmizení Stínu a začátek obřadu Pojídání byl stanoven na sedmou šestnáctinu obratu, která se již blížila. Schrl stál v zasklené komůrce nad Velkým schodištěm a pozoroval proudící davy se smíšenými pocity. Na jedné straně bylo dobře, ba výborně, že víra přes snahy novotářů zřejmě dosud neutuchala, na druhé straně se však Schrl obával, že přehnaná zbožnost lidu mu zkazí sváteční lov. Chystal se totiž na štvání vydrounů a hořel zvědavostí, jak se osvědčí nový krátkonohý jamník. Zatímco se měl oficiálně připravovat meditací na slavení mystéria Pojídání, zabýval se archihierofant představami rozkoši honby. Nebylo lze tvrdit, že by snad byl bezbožný nebo nedostatečně zbožný. Od mládí se pohyboval ve stínu chrámů a podvojně církevní myšlení a konání se mu stalo zcela přirozeným, takže v tom ani neviděl žádný rozpor, neboť tak se jeho prostředí od nepaměti vždy chovalo. Byl by se nesmírně udivil, kdyby mu snad někdo nanesl, že je pokrytec. Zkušeným okem odhadl množství hlav, které poskakovaly jako balónky v příboji, a rozkázal chrámovým sluhům, aby připravili další nádobu hub. Zdálo se totiž, že účast na Pojídání bude dnes obzvláště hojná. Schrl byl oděn v drahé bohoslužebné roucho, podšité kožešinou bílých lvkáonů

a na hlavě měl podobně podšitou vysokou, zelenožlutě jiskřící čepici. Analogicky, i když ne tak nádherně, byli vyštafírováni i akolyté a ostatní poskoci rozličných stupňů a kategorií.

Chrám Velká Pyramida, jak samo jméno naznačuje, sestával zejména z kamenné pyramidy komolého vrcholu, na kterém stál oltář, a z platformy kolem tohoto umělého pahrbku, která měla obrys posvátného šestnáctiúhelníku, tedy jakéhosi hranatého víceméně kruhu. Zde se shromažďovali věřící, takže tam byla též četná sedátka.

Tato celá struktura byla však zavřená v obrovité pyramidě vnější, průsvitné, pokryté taškami skloviny. Ty byly spojeny navzájem ledem, a proto temperatura přímo pod zastřešením chrámu nesměla vystoupit nad nulu, sice by se struktura zřítíla. Proto byl vnitřek Velké Pyramidy chladný a proto byli hierofanti také na to patřičně oblečeni. Nicméně porůznu v chrámě hořely aromatické ohně rozličných barev v kovových nádobách, bojující tak jak proti temnotě, tak proti puchu stohlavého davu. Tyto věci a ještě mnohé jiné, které nepokládáme za důležité popisovat, Schrl nevnímal, neboť jeho mysl se zabývala honbou na vydrouny. Konečně Strážce času, pohlédnuv nejprve na stolní hodiny, vyšplhal se po žebříku k Posvátnému Průzoru, pohlédl na oblohu, a sestoupiv dolů, hlasitě oznamoval pomocí trouby, že nastala sedmá šestnáctina a že je čas k zahájení mystéria.

Schrla nyní akolyté zapnuli do ozdobného řemení a pak ho za zpěvu a dunění melodické kotlové hry vzdáleně připomínající karibskou marimbu, spustili mezi věřící, jako by se snesl na křídlech z nebe. Dříve se prý archihierofant skutečně snášel a později, jak novotáři stále zdůrazňovali, vyhrabavši kdesi skryté texty, používala církev různých triků a iluzí, aby udržela věřící v přesvědčení, že archihierofant vskutku létá. Ale v novější době se veřejně připouštělo a vyznávalo, že archihierofanti, stejně jako ostatní pravo-

věrní Kpwekpwokové, nelétají, a létavý sestup obřadníka mezi lid na počátku mystéria se vysvětluje jako symbolický. Znázorňuje prý vznešenost úřadu a myšlenek žrečovských a zároveň jeho vůli a povinnost se sklonit i k tomu nejprostšímu věřícímu.

Dosednuv tedy za jásání věřících, zpěvu a hudby u paty vnitřní pyramidy, dal se Schrl nejprve odepnout a poté vystoupil na Pahorek Učení, tj. jakousi kazatelnu. Pahorek Učení byl uvnitř dutý a důmyslně rezonoval, takže se hlas kazatelův zesílil a byl slyšet dobře po celém vnitřku chrámu.

Schrl, který byl populární pro svou lidovou prostotu a otevřenou povahu, nejprve vysvětlil a zdůraznil význam svátku Zmizení Stínu a mystéria Pojídání a vyjádřil naději, že při této slavnosti se Pojídání zúčastní co nejvíce věřících.

Vyslovil zároveň politování, že se možná nebude moci obřadu zúčastnit až do úplného konce. Nic nevadí, však bude na vnitřní pyramidě pět dalších dokonale pomazaných hierofantů, takže slavnost Pojídání bude bezpodmínečně platná. On sám, Schrl, že však musí odejít na lov vydrounů, aby tak splnil vůli Velikého Světlého.

Ten přece ve své neobsáhlé moudrosti stvořil vydrouny, aby se Kpwekpwokové udržovali při síle a čilosti. Diskrétně zde zamlčel fakt, že lov na vydrouny je luxus, který si řadový Kpwekpwok nemůže dovolit, a že naopak, kdyby byl který občan přistižen při kladení pastí a podobně, čekaly by ho přísné tresty. Byla to ovšem jen mírná inkonsekvence vzhledem k jiným, mnohem nelogičtějším článkům víry a tradice. Schrl dokonal kázání a vystoupil teď za modliteb a zpěvů, provázen zástupem hierofantů a chrámových sluhů, po schodech vnitřní pyramidy na její vrchol, slavit zde mystériem Pojídání.

Sbor za jeho výstupu pěl, kotlová hra, obsluhovaná dvacetí cvičenými hráči, vznešeně hřímala a ušlechtilý stařec důstojně vystupoval v oblacích kuřadel na umělé horu,

aby tam obětoval dary hub, které se pak působením mystéria promění v maso živé oběti, aniž by však pro naše hříšné, nedokonalé smysly změnila svou houbovitou tvářnost, chuť atd.

Schrl měl radostnou a slavnostní náladu a těšil se jako dítě na lov vydrounů.

Stává se, že ve vzdáleném, celkem nebo vůbec nepříbuzném jazyce se náhle vyskytne slovo, které vypadá zcela jako slovo v nějakém jazyce úplně jiném. Např. v Estonsku je přístav, který býval na školních atlasech v Čechách vynecháván pro hrubě obscénní zvuk. Totéž slovo je také v Kamerunu hudebním nástrojem. Někdy cizí slovo se zdá napovídat význam v jiném jazyce, který však nemá. Např. svatý Prokop se stal patronem českých horníků na základě omylu, neboť jeho jméno nemá s prokopáváním co dělat. Je to jméno řecké, ačkoliv původní sv. Prokop, po kterém je pojmenován ten náš, nebyl Řek, ale buď Žid, nebo Syřan, a znamená totéž jako latinské Prosper, tj. úspěšný, vzkvétající. Jméno druhé manželky Richarda Wagnera vzbuzuje ve sprostých českých myslích hrubé asociace, které kálejí její vznešené ženství. Zachovaná vyobrazení však živě ukazují na nesprávnost interpretace.

Takové nějaké, i když místně a historicky vzdálené úvahy táhly též hlavou Girgala, když zjistil, že mu archihierofant dal jméno Xant. Toto jméno se ovšem dává psům také v Evropě, původně nejspíš jenom psům žlutým nebo zrzavým. Co by však slovo mělo znamenat v řeči Kpwekpwoků, Girgal nevěděl, neboť tehdy tento jazyk ještě tak dobře neovládal. Vlastní důvod, proč jsem si toto přejmenování vymyslel, zůstává skryt všem, až na nečetné štírky knihovny, zvandrovalé v obskurnějších oblastech obstarožnějšího českého písemnictví. Koho to zajímá, ať si to najde.

Jméno Xant bylo ve formě ozdobných cvočků a ovšem v kpwekpwokském písmu vytepano na masívním, archihie-

rofantském obojku, kterým nový majitel Girgala vyzna-
menal.

Tento obojek měl ovšem též kroužek, do něhož byla toho času připnuta karabinka, a Girgal čili Xant byl upoután na vodítko společně se dvěma dalšími archihierofantskými jamníky. Jejich společným psovodem byl již uvedený Grak, jinak archihierofantův sekretář a Druhý Nositel Berly, jak zněl jeho titul v řádu obřadníků.

Tuto situaci pokládal navigátor Girgal za krajně potupnou a do duše se mu vkrádala myšlenka, zda to vlastně všechno stálo za to.

Lov:

Girgal bezděčně vzpomínal na jednu ze schůzek s Hessem. Vidál ho tehdy častěji, protože Leona využívala kondičních běhů, aby se mohla scházet s Odónem. Doba vycházek byla přesně naplánována, ale Leona nechala Girgala pobíhat samotného a sama se věnovala milenci. Bylo to ovšem zakázáno – totiž v pracovní době – , chyba byla v tom, že mimo pracovní dobu neměl skoro nikdo čas na nic jiného, než se z práce pasivně zrekreovat. Byly sice různé kulturní podniky, ale ty se navštěvovaly často spíš z jakési povinnosti. A tak cvičné běhy se Leoně znamenitě hodily k soukromému životu.

Tehdy přišel Girgal za Hessem a cítil a viděl, že má u sebe v díře několik mrtvých králíků. Hesse vysvětlil Girgalovi, že je chytá do ok, že k tomu se jeho ruce velmi dobře hodí.

„Tak tyhle tři odnesu, až se setmí, správci parku. Ví o mně už dlouho a musím se mu nějak odvděčovat. Kromě toho je třeba množství králíků v parku regulovat, aby se nepřemnožili. Správce totiž patří k sektě Zelených Svatých, kteří silně nesouhlasí s výrobou kynantropů. Schovává mne tady od té doby, co se první generace likvidovala... kvůli rukám... aby nepohoršovala veřejnost. Tehdy ještě nebyla

bezpečnost v genetických a výcvikových centrech tak dokonalá. Totiž technologie už byla, ale dosud se nepřišlo na to, jak vyrábět minimikrologiku skutečně levně. A tak nějaká ta skupina Zelených Svatých osvobodila větší skupinu ky-
nantropů – většinu jich pak zase pochytili a zlikvidovali –, ale já jsem částečně vlk, a tak jsem zde v parku v polodivokém stavu díky okolnostem přežil. Tak, tyhle tři králíky mu večer odnesu. A jednoho si teď můžeme dát.“ Hesse

jednoho králíka velmi civilizovaně stáhl a vykuchal, i když při tom místo nože používal hlavně svých vlčích zubů. Pak zapálil lykantrop archaický vaříč na tuhý líh, zřejmě dodaný správcem parku, nabodl králíka na klacek a pekl ho.

Později upečeného králíka rukama trhal a sám žral a sousta házel Girgalovi, který je polykal – docela tak, jak by to dělal normální člověk s normálním psem. Girgal již dříve slyšel o likvidacích a jeho celý otrocký stav mu byl rovněž dobře znám, ale teď, když se o tom Hesse rozprávěl, začalo mu být ukrutně zle a smutno. Snad něco v tom smyslu říkal, snad to Hesse na něm jenom poznal, ale naklonil se ke Girgalovi a tajemně dušeným hlasem vyprávěl:

„Říká se, že někde daleko v prostoru, na jedné planetě, která má podobné biofyzikální poměry jako Země, je kolonie zemských psů. Před dávnými a dávnými léty, když ještě technologie nebyla tak dokonalá, stalo se lidem neúnosné chovat psy ve městech. Bylo vydáno nařízení, že všichni psi musí z měst do určitého data zmizet. Nezmizí-li, budou zlikvidováni městskými správami na účet majitelů. Ale byla skupina bohatých chovatelů psů, kteří neměli dobře psy kam dát nebo je jinam dát nechtěli, a mimoto se báli, že perzekuce psů se bude stupňovat a dohoní je i na venkově. Ti se zorganizovali, složili, koupili kosmickou kapsuli, najali pilota a smluvili s ním, aby jim za značnou odměnu psy odvezl na vzdálenou planetu, kde jsou životní podmínky podobné jako u nás.

Jedna verze pověsti chce tomu, že pilot svůj úkol bez potíží splnil. Jiná verze hlásá, že si chtěl úkol ulehčit a vydělat víc peněz možností letět častěji. Proto vylodil prý psy na jiné, sice viabilní, ale méně vhodné planetě. Ale na zpáteční cestě byl prý z neznámých příčin zabit či zemřel na nemoc. Ti psi prý na té planetě ještě jsou a jsou tam prý dominantní životní formou, nebo aspoň jednou z dominantních životních forem.“

Od té doby Girgal toužil, aby se dostal na tuto planetu, i když ani nevěděl, zda se pověst zakládá na pravdě. Ale Často snil o světě, kde by nebylo lidí, kde by byli jen psi a kde by si sami vládli.

Okolnost, že by tam asi šlo o psy obyčejné, neinteligentní, mezi nimiž by se jako kynantrop zase nemohl cítit dobře, mu jaksi unikala.

Girgalovi spoluvězňové, jeden spíše hladkosrstý a druhý střapatý, kníkávě ječeli a vzpírali se ve svých řemenech, jako by nevěděli, že jsou upoutáni a že je psovod za vydrounem nyní nepustí.

Byli to malí psíci na způsob ratlíků, Girgal, ač nízkonohý, byl proti nim nepoměrně mohutný. Nejprve, když ho k nim Grak přivedl a připoutal na společné řemení, snažili se psíci stupidním způsobem svého druhu ustavit poměr dominance a Girgala zastrašovali vrčením, ale rychle se stáhli, když na ně Girgal udělal zlý obličej a vrčivě zařval.

Od počátku svého pobytu v zemi Kpwepwoků se Girgal už naučil, jak se psy zacházet, a vhodně zvolenou taktikou dovedl dnes ovládat i psy mnohem větší a silnější.

Vešli se všichni tři. Byli upoutáni k předku Grakových saní a stáli na nich, aby se prý příliš nevyčerpali. Lehké sáně táhl jediný pes, tzv. sportovní tahoun: nesmírný halama zvící asi bernardýna, pokrytý dlouhou a střapatou černou srstí. Grak měl na sobě oděv, jaký se sluší nosit na lov vydrounů: sáčko karmínové barvy z jakéhosi lesklého materiálu, který se matně blyštěl v paprscích Oka Času. Na hlavě měl Grak kulatou čepičku s kšiltíčkem, stejně karmínové barvy jako sáčko. Nohavice měl z jakéhosi chlupatého materiálu krémového koloritu a na nohou obvyklé teplé boty, vyložené kožešinou.

Stál vzadu na saních, pobízel halamu, ale ten to ani nepotřeboval – účastnil se s gustem všeobecné štvance, táhl se vztyčeným ohonem a ušima a zhluboka vydával. Grak občas

přikládal k ústům malou trumpetku a vyluzoval z ní jakési divné, pšoukavé troubeníčko, neboť kromě mistra nad jamníky byl také trubačem archihierofantovy lovecké organizace.

Podobně vymustrovaní byli i ostatní páni lovci a podobně se vezli, každý na lehkých saních pro jednu osobu. Sám archihierofant Schrl měl brčálově zelené sáčko a čepičku, na nich žluté skvrny, ve kterých byly další skvrny fialové. Jak se zdálo, neměli Kpwepwokové příliš dobrý smysl pro harmonii barev. Vepředu utíkali vlastní honící psi, podobní normálním saňovým a – dosti daleko před nimi – temná proti sněhu, nízká postava prchajícího vydrouna. Občas vydávala rozjařená společnost táhlý pokřik „kwakikwá“, který se tradičně vyluzuje při honění vydrounů.

Grak, ač vzrušen honbou, přece jen pozoroval Girgala neboli Xanta a v duchu rouhavě pochyboval o názoru arcizřevcově, že totiž se tento degenerovaný, nízkonohý pes bude hodit jako jamník na vydrouny.

Zatímco druzí dva jamníci ukazovali správný temperament a lovcí chtivost, stál nově získaný archihierofantův zázrak na saních jako sulamula. Grak byl v pokušení se domnívat, že Kwekwork psa archihierofantovi daroval proto, jelikož zjistil, že je k ničemu, a nechtěl ho už dál živit. Nutno ovšem říci, že Girgala lov na vydrouna jaksi nebavil. Cítil sice, že by se do něj dokázal snadno vžít, ale fakt, že byl k účasti donucen, dokonce fyzicky uvázán, jakož i jaksi etická stránka věci mu nedovolovaly, aby se plně oddal rozkoši honby. Girgal věděl již od dřívějšíka, že Kpwepwokové nehoní vydrouny pro kůži, ani pro maso, nýbrž jen tak, pro rozkoš, a že je nakonec nechávají roztrhat psům. I když neměl nijak vysoké mínění o žádném náboženství všeobecně a o učení Svatých Desek zvláště, připadalo mu zejména smrdutým, že se lovu účastnil jako prominentní organizátor a milovník také archihierofant Schrl, jakož

i četní další členové jeho svatého úřadu, byť někteří asi také jen ze společenské nutnosti. Řadu radostných saní například uzavíral vrchní kostelník Bruk, kterého Schrl kdysi vyznamenal za věrné služby doživotním členstvím v organizaci lovců.

Jeho sáně táhl dýchavičný prašivý tahoun s bílou hubou, neboť kostelník si ze svého služného nemohl lepšího sportovního tahouna dovolit. Také jeho sportovní oděv, ač živé fialovosti, byl podivně umolousaný a zejména na něm visel jako na hastrošovi, neboť byl původně ušit na osobu mnohem mohutnější. Byl to totiž odložený obleček archihierofantův, který též kostelníkovi daroval jako důkaz a symbol neobyčejné přízně. S tímto vybavením a ovšem i vzhledem k svému celkovému sociálnímu postavení byl kostelník mezi lovci trapnou figurkou, čehož si byl plně vědom, a byl by s radostí zůstal doma a mezi pány se nepletl, kdyby si to totiž mohl dovolit bez urážky archihierofanta. Takto však neviděl zbytí, a tedy tiše trpěl.

Tato celá situace se Girgalovi zdála směšně protivná, a proto se honby duševně neúčastnil.

Vzpomínal raději, jak nakonec, po opakovaných pokusech, spíše jen náhodou zjistil, že Hesseho pověst o planetě psů má reálné jádro. Chodil kolem toho vlastně už dlouho a celou dobu měl odhalení úplně pod nosem, jak už to tak s ironií osudu různě bývá.

Zdalo se, že navigátorské instrukce se podivuhodně soustředí na optosféru stanice COSMOS 12, a zejména na souhvězdí Páva. Nevěděl, měl-li tentýž program každý elév, protože s těmi se nesměl stýkat, či zda šlo o jeho vlastní individuální program. Zeptal se na to sice Leony při nejbližší příležitosti, která se naskytla, ale ta mu, jak se dalo čekat, odpověděla, že neví, že skutečné školení teď provádí už výhradně jen počítač. Ale jednoho dne, v intervalu svobodně volených otázek, kdy si s počítačem jen hrál, napadlo ho, že by si mohl prohlédnout některé části souhvězdí

Páva, když už ho s ním vyučovací program tak pořád otravuje. Jak bylo téměř přirozené, začal s nejjasnější hvězdou α Pavonis, která se tak jevila ze stanice COSMOS 12, protože jí byla nejbližší. Vyvolal na obrazovku diagram jejího planetárního systému a zvolna jím procházel, spíše zasněně a bez zvláštního zájmu.

Planety této hvězdy byly, jak zvykem, označeny jako Pav α_i kde i je proměnná, značící číslo planety, počítáno od centra systému. α Pavonis měla devět planet a Girgal celkem automaticky procházel příslušnými daty. Jeho pozornost poněkud upoutala planeta Pav α_2 , protože se o ní v legendě pravilo, že pro svou jednoduchost mechanických poměrů bývala dříve používána jako cvičný model pro žáky při zvládnání zákonů nebeské mechaniky, že se však od toho později upustilo a byly vytvořeny ještě dokonalejší modely zcela fiktivní. S jakousi povýšenou sympatií ke svým předchůdcům ve školním utrpení vyřukal Girgal příslušný rozkaz a na obrazovce se počaly objevovat údaje o planetě Pav α_2

Mechanické poměry, které jí vládly, byly vskutku téměř jednoduchost sama. Byla bratru asi tak velká jako Země, ale měla osu prakticky kolmou na rovinu oběžné dráhy, neboli její nebeský rovník a ekliptika zhruba koincidovaly. Pro většinu praktických výpočtů je bylo možno brát jako totožné. K dovršení legrace měla oběžná dráha excentricitu takřka nulovou. Proti Zemi se však Pav α_2 otáčela kolem alfy značně hbitě: proběhla svou oběžnou dráhu za dobu 21 pozemských dní.

Za tu dobu se Pav α_2 otočila též kolem své vlastní osy, takže na jedné její straně byl věčný den a na druhé věčná noc. Temnotu této noci rozptylovaly dva měsíce: Pav α_1^1 a Pav α_2^2 , poněkud větší než pozemský; velmi výhodně se oba pohybovaly zhruba ve stejné orbitě, která dále spadala v jedno i s ekliptikou a nebeským rovníkem mateřské planety. Jejich oběžná doba kolem Pav α_2 trvala prak-

ticky dva pozemské týdny, tedy na noční části planety svítil každý střídavě po dobu jednoho pozemského týdne. Pav α_2^1 se otočil zhruba jednou za 24 pozemských hodin a jeho osa rotace byla kolmá na osu rotace planety, tj. směřovala vždy pólem či temenem k pozorovateli na planetě. Pav α_2^2 se otočil kolem své osy jednou za dva týdny, a proto jeho jedna strana byla neustále obrácena k povrchu Pav α_2 , jako u pozemského měsíce.

Planeta měla složení a atmosféru podobnou jako Země, ale řidší. Byla zaznamenána též vulkanická činnost. Ačkoliv blízkost k mateřské hvězdě a fakt, že doba rotace a oběhu koincidují, se zdá v tomto směru infaustní, stává evidence, že na planetě existuje vyšší organický život pozemského typu. Biofyzikální poměry planety v podrobnostech zatím zkoumány nebyly. Z důvodů, jejichž výpis přesahuje rámec tohoto kursu, bylo v minulém století na planetu zvléčeno větší množství pozemských psů, kteří zde, zdá se, dosud přežívají...

Tak tedy Pav α_2 ! To bude zajímat Hesseho! Více podrobností však dostupný materiál neobsahoval.

Hon se zarazil. Honicí psi byli v jednom chumlu u jakési nízké strážky a zuřivě vydávali. Rvali a vzpínali se také tahouni lovců, takže ti je stěží udržovali opratěmi i bičem. „Grak! Grak!“ křičel archihierofant vysokým skřehotavým hlasem, který je u Kpwekpwoků známkou příslušnosti k vyšším socioekonomickým stratům.

Ten měl však plné ruce práce jak se svým tahounem, tak s oběma trpasličími jamníky, kteří se vztekali tak, že jim hrozil infarkt.

Girgal naproti tomu stál, k němému nesouhlasu Graka, zcela klidně a indolentně, jako by se ho hon ani netýkal.

„Grak! Grak!“ křičel arcižrec znovu. „Přived' jamníky!“ Ten popustil tahounovi a saně se přiblížily k chumlu. Podav opratě svých saní kostelníkovi, který už konečně také

dorazil a jehož geriatrický tahoun se choval téměř stejně apaticky jako Girgal, Grak odvázal trio jamníků od saní a pokročil s nimi směrem k chumlu. Na dané znamení mistr honicích psů je s námahou bičem odehnal od vchodu do nory, do které se ukryl pronásledovaný vydroun.

Archihierofant se též přiblížil svým kolébavým krokem.

Z nozder mu silně vystupovala pára a jeho oči chtivě svítily.

Radoval se z toho, že osud vydrounův jest již zpečetěn.

Název „vydroun“ je mimochodem překlad příslušného slova v jazyce Kpwekpwoků. Jde o zvíře, které skutečně připomíná vydru, ale žije na suché zemi, protože v zemi Kpwekpwoků, kromě horských jezer a pramenů, není tekoucích vod. Protože nejde o vydru, překládáme slovo jako „vydroun“.

Grak zatím odvázal menšího střapatého jamníka a pustil ho do díry, zatímco jeho druh se rozčiloval tak, až z toho omdlel. Grak ho pak též odvázal od řemene, odnesl zpět na saně a dal mu čichat jakousi esenci ze schránky se stříbrným víčkem, sestávající z rohu rohouna. Byl to rovněž dar archihierofantův a projev neobyčejně přízně. Po celou dobu stál Girgal klidně a jen tiše pozoroval.

Bylo slyšet jamníkovu zuřivě ňafání v noře. Poté se ozvaly pronikavé, těžko popsatelné skřeky a ihned nato bolestné psí vytí...

Jamník rychle couval ven s ocasem mezi nohama. Když vylezl, bylo vidět, že má skoro ukousnutou pravou přední nohu.

Honicí psi, cítíce krev, se k jamníkovi hnali, obnažující čelisti. Okolnost, že šlo o živočicha vlastního druhu, jim zřejmě vůbec nevadila. Byli zaměřeni na trhání kořisti a v tomto směru jaksi předržení – jakýkoliv podnět v nich vyvolával silnou reakci. Mistr psů se mezi ně vrhl s bičem

a Grak rychle vylovil naříkajícího jamníka z jejich středu. Chtěli nasadit dalšího jamníka, ale ten vzrušením omdlel znovu.

Girgal nyní viděl, že už asi nebude vyhnutí. Nechtíce zřejmě vystavovat vzácného skřeta nebezpečí srdeční mrtvice, páni lovu se rozhodli, že vyzkoušejí novou akvizici archihierofantovu.

„Xant!“ křikl mistr jamníků. „Grraráá!“ A zároveň odepjal vodítko.

Vzývaje mlhavou kosmickou inteligenci, která se snad skrývá za závojem jevového světa (k pozitivnějšímu náboženství se Girgal nikdy nepozvedl) počal novopečený jamník dosti neochotně lézt do díry.

V díře byla úplná tma, ale Girgalův jemný psí čich ho nechybně vedl přímo k vydrounovi. Teplý pach divokého zvířete ho zavalil a odvál všechno jeho inteligentství. Girgal se stal na chvíli opět nepřilíš složitě myslícím psem. Za pronikavého skřeku vydrouna a zlostného vrčení Girgalova se obě krátkonohá zvířata do sebe zakousla. Girgal byl asi stejně velký a těžký jako vydroun a vyrovnal se mu ostrostí chrupu i divokostí.

Nakonec se pokousanému, krvácejícímu Girgalovi podařilo chytit vydrouna dobře za krk. Mohl ho nyní vytáhnout z nory, ale hlavou mu bleskla myšlenka, že nesmí přece dopustit, aby honící psi vydrouna zaživa rozsápali, protože to by bylo příliš nehumánní. Zakousl se tedy hlouběji a házel vydrounem tak, až mu zlomil vaz. Uvědomil si s hnusem, že mu zabíjení působí divokou rozkoš, tj. jeho civilizovaná duše se nad tím hrozila. Nicméně jeho duše divoká, psí či lidská či kombinovaná, nepřestávala pociťovat loveckou pýchu a slast.

Girgal zoufale kňičel bolestí, ale archihierofant i s ostatními hierofanty a dvořany se pouze smál skřehotavým hlasem.

Některí dvořané, zapomínající na důstojnost svého stavu, mávali pažemi a sounožmo poskakovali. Girgal by se byl málem už prozradil a v zoufalství začal kpwekpwokským jazykem volat o pomoc, ale naštěstí se právě objevil vrchní kostelník Bruk s velikou urnou vody. Sotva ji vychrstl, sevření povolilo a Girgal, za hlasitého smíchu hierarchie, rychle prolezl mřížovými dveřmi dvorku a zalezl na své oblíbené místo mezi stěnou kuchyně a pecí.

Onoho dne, hned jak vykonal malou slavnost Pojídání, dal se Schrl komorníkem obléci na šoulačku a vyrazil, hvízdnuv předtím na Girgala.

Již od posledního lovu na vydrouny byl Girgal, čili oficiálně Xant, zvláště oblíbeným psem archihierofantovým. Málem si to tehdy zkazil, když se rozhodl, že nechá zabít tého vydrouna v noře, aby ho tak pietně uchránil před honičími psy. Vylezl tedy z nory sám, ale protože honičí psi byli už šílení touhou trhat a protože Girgal byl pokousán a krvácel, vrhli se okamžitě na něj, jak to zkoušeli už předtím s prvním jamníkem.

Girgal tedy rychle zalezl zpět do nory, chytil mrtvého vydrouna do zubů a vylezl teď tak, že ho strkal před sebou. Honičí psi se na mrtvolu s gusem sesypali a Girgal měl možnost proklouznout pod jejich nohama do volného prostoru. Tahouni saní rovněž řvali zběsilostí a touhou trhat a ječeli i oba Grakovi jamníci. Schrl úzkostlivě volal na mistra psů, aby vylovil Girgala, protože znal psí zvyky a měl za to, že Girgal bude bránit svou kořist a velmi pravděpodobně tak přijde k úrazu nebo i o život. Proto byl velmi

potěšen, když ho viděl běžet klidně pryč od smečky, zavalil ho, zvedl do náručí a laskal.

Od této příhody byl Girgal na výsluní archihierofantovy přízně.

Mohl se zdržovat v jeho komnatách, jak se mu zachtělo, žral vybrané lahůdky z jemné nádoby, spal na polštáři z jemného materiálu podobného hedvábí. Schrl mu dal dělat zvláštní masívní obojek z kovu s archihierofantským znakem, což Girgal v skrytu duše příliš neoceňoval, neboť obojek byl těžký a nepohodlný. Věnoval mu také přepychovou vyšivanou psí dečku. Dal také Girgala malovat dvorním malířem a opěvat dvorním básníkem. Zejména však na Girgala velmi často mluvil a svěřoval se mu, nevěda, že zdánlivě nemá tvář všechno chápe a mohla by to za okolností i vyzradit. Při těchto příležitostech si Girgal vzpomínal, jak doma existovali kynantropové-informátoři, záměrně pěstění na exteriér, aby vypadali do posledního chlupu jako normální psi, s rozšířenou paměťovou jednotkou, kteří se mohli nasazovat na osoby za účelem jejich prověřování.

Existovali k tomu účelu i geneticky zinženýrovaní papoušci, kočky a jiná domácí zvířata. Ze zdánlivých monologů Schrlových se Girgal dověděl mnoho zajímavého o archihierofantovi samém, o církvi a kpwekpwokském státu, jakož i o poměrech v hlavním městě R-r-ku.

Schrl Girgala také učil různé kousky, v čemž mu Girgal vyhovoval, dávaje pečlivě pozor, aby neprojevoval příliš nápadnou inteligenci.

Kdykoliv se tímto způsobem zmýlil, což se mu přes péči a bdělost stále stávalo, nikdy už takový projev neopakoval, takže archihierofant získal pověst pošetilce, který z nezřízené lásky ke psu v něm vidí zcela rozumnou bytost. To si ovšem každý nechával jen pro sebe.

Avšak hlavně musel Girgal provázet archihierofanta při jeho loveckých exkurzích.

Tak i dnes vyrazili hned po obřadu Pojídání na velkou pláň za městem. Schrl, teple, avšak lehce oděný v elegantním, leč nenápadném loveckém kroji, nesl pod ramenem šípovou vzduchovku. Byla to zbraň, kterou Kpwekpwokové používali při lovu menší zvěře šoulačkou, a pracovala na principu foukačky různých pozemských primitivních kmenů, kromě toho, že vzduch se nefoukal ústy, nýbrž vypouštěl stlačený ze zvláštní komory, kam byl předtím napumpován. Tím se docilovalo většího pohodlí pro střelce, ale i mocnější propulze. Obvykle by si Schrl bral s sebou ještě sluhu, aby mu nesl vzduchovku a šípy a pumpoval vzduch, což vyžadovalo dosti značnou námahu, a také aby nesl zastřelenou zvěřinu.

V poslední době však arcizrec vycházel raději sám, pouze s Girgalem, neboť k němu velice přilnul a měl pocit, že přítomnost třetí osoby by rušila přátelskou intimitu jejich vycházek.

Schrl byl již starý a na svém archihierofantském trůně vlastně velmi osamělý.

Měl silnou potřebu přátelství a vkládal je tedy i tam, kde vlastně nebylo, do psa, kterého nazval Xantem.

Toho dne ulovil Schrl jednu sněžnou sovu a jednoho rohouna, které mu Girgal alias Xant vzorně navěštil, vystavil a pak dohledal a přinesl.

Schrl byl velmi pyšný na téměř univerzální loveckou použitelnost oblíbeného psíka. Vraceli se u vědomí, že mezi nimi vládne tichá přátelská harmonie, nebo tak si to alespoň představoval archihierofant.

Blížili se již k archihierofantově rezidenci, vybavené četnými bizarními vížkami, na kterých se hbitě otáčely větrníky, neboť teplý vítr Horhor opět silně povíval, až se potil sníh. Dělal se též ona specifická, poněkud třeštivá nálada, jaká provází tání i v našich krajinách.

Dokud měl Girgal vítr v zádech, klusal poklidně, ale

v uličkách starého města se vítr točil a vířil a měnil směr.

Girgal se náhle zarazil, vztyčil hlavu do větru a čenichal.

Poté se hbitě rozběhl po čichu, nedbaje kupodivu nic na volání archihierofantovo.

Vrchní turiferář neboli ryze česky kaditelník Fjúkr obýval přízemní byt v zadním traktu archihierofantského paláce, jehož užívání patřilo k služebním požitkům jeho úřadu. Ačkoliv o to v skrytu duše nestál, musel se Fjúkr z toho důvodu zabývat lovem, protože ho měl Schrl prakticky stále na očích. Kdyby bydlel jinde, mohl snad víceméně uklouznout, ale takto musel projevovat nelíčené nadšení pro šéfova koníčka. Byla to ovšem pouze malá nepříjemnost v porovnání s četnými výhodami, které skýtal naturální byt s otopem a obsluhou.

Proto se Fjúkr klidně a rozumně podroboval, neboť v tom je jádro úspěšnosti v kterékoliv hierarchické organizaci. Jako každý z užšího okruhu archihierofantova se však Fjúkr musel neustále plácet přes kapsu se všelijakými zbytečnými loveckými výdaji.

Měl ovšem také honící saně, a tedy i sportovního tahouna:

Velkou, dosti ohydnou ostnosrstou fenu žlutavé barvy, celkovým typem připomínající irského vlkodava, což jest, jak víme, největší na Zemi žijící rasa psa. Tato fena, nyní něco přes rok stará, právě vstoupila do říje a Fjúkr se chvíli kochal nadějí, že si přivydělá prodejem výborných štěňat, vhodných k výcviku na sportovní tahouny. Obrátil se v této věci na radu k archihierofantovi (zároveň to byla dobrá příležitost se připomenout a upozornit na neutuchající vlastní zájem o myslivost), jako jakého psa by měl připustit a tak, ale Schrl turiferáře zklamal.

Nařídil mu, aby fenu letos ještě nepřipouštěl, neboť chystal v dohledné době veliký lov na sviňouchy a ke štvání

bude tu potřebí každých saní. Není možná, aby Fjúkrova fena byla v té době březí nebo nedávno oštěněná. Schrl nařídil dále Fjúkrovi, aby fenu dobře hlídal, a pak ho v milosti propustil.

Fjúkr držel tedy rujnou psici na dvorku za mřížovými dvířky, která pečlivě zamykal. Mřížemi by sice mohl proniknout nějaký miniaturní ňifňáfek, ale takový byl vzhledem k rozměrům tažné psice jasně neškodný. Ještě včera se stalo, že mříží prolezl jeden z archihierofantových jamníků a mnoho členů osazenstva paláce se naivně bavilo pozorováním jeho vášnivých, avšak jasně neuskutečnitelných pokusů. Aby se pobavil i nadále podobným způsobem, dal archihierofant již včera přivést k psici i druhého z obou jamníků a bavil se k popukání vesele.

Girgal se řítíl jako splašený. Nyní měl konečně na dosah zkušenost, po které dávno toužil a která byla také zčásti důvodem jeho krkolomného podniku. Narazil na rujné psice sice již dříve, ale buď se nedalo nic podniknout, nebo naopak měl jiné starosti, a tudíž na to neměl náladu. Teď se vše zdálo vhodné: byl oblíbeným loveckým psem samotného archihierofanta, nemusel se tedy bát žádných velkých psů, kromě toho neměl teď žádné starosti o existenci, a tudíž se mohl oddávat hříčkám a zábavám. Schrl ospíchal potěšeně za ním, neboť pochopil, kam psík směřuje a těšil se na zábavičku podobnou jako včera.

Girgal se bez nesnáží protáhl mříží a přibližoval se k psici, vrtě ocasem. Uvážíme-li, že Girgal byl zvíci asi standardního jezevčíka nebo skotského teriéra, byl nápadníkem vsutku krajně nevhodným.

Archihierofant vstoupil na dvorek a svolával krákavě členy své domácnosti, aby se přišli podívat, že bude zase legrace. Kromě záliby v lovu měl též značně obhroublý smysl pro humor. Girgalovu neposlušnost vzhledem k okolnostem humánně a tolerantně omlouval.

Se směsí zvědavosti, rozverného veselí, ironie, nicméně i s příchutí jisté podprahové oplzlosti, pozoroval archihierofant poskoky nesouměrného páru. Kolem něho se u mříže shromažďovali i další hierofanté a ostatní drabanti, pozorující divadélko zlovolnými okrouhlými zraky.

Ačkoliv od bytosti Girgalovy inteligence by se snad měly čekat určité reflexe a stud, nic takového nenastávalo.

Jednak byl náhlou příležitostí příliš zaujat, jednak mu pozorovatelé nevdali tak příliš jako lidé z jeho vlastního kraje.

Soustředěně procházel známým psím rituálem, který asi každý někdy v životě pozoroval a který z důvodů slušňáctví nebudeme podrobně popisovat, i když nás to k tomu svádí: psí námluvy jsou pro člověka zvláště zahanbující, neboť se při nich odehrává s přírodní přímostí a bezostyšností všeho, co se vlastně týká i pána tvorstva.

V daném případě působil celek zvláště směšně, neboť pařatý Girgal hrál roli dobyvatele, zatímco obrovitá psice se jakoby ustrašeně a stydlavě bránila.

Kolem poskakujícího a oplzle jednajícího páru se shromažďovalo stále více dvořanů. Ne že by je všechny psí romance tak zajímaly, ale pozornost církevního knížete je nutila předstírat zájem vlastní.

Konfuciovi se připisuje výrok: Moudrostí psa stojí svět, čemuž jsem nikdy nerozuměl, ale snad to má znamenat, že jako pes je v souladu s podstatou přírody, na rozdíl od člověka, který si to svým rozumem zbytečně komplikuje a od své prapodstaty se odtrhl. Girgal sice nebyl v tomto směru vlastně dokonalý pes, nýbrž podobal se rozumem člověku, ale toho času poslal svou nadpsí inteligenci na dovolenou a plně se oddával čirému psovství. Celá situace byla takzvaně hundsgemein, což však nezmenšovalo její objektivní realnost a subjektivní blaho zúčastněných živočichů. Nyní dostoupila předběžná činnost do fáze, kdy by mělo dojít

k vlastní kopulaci a archihierofant se těšil na projevy psí frustrace.

Girgal klesl na všechny čtyři a uvažoval. Předtím se totiž oddával oblíbené předběžné činnosti všech savčích samečků včetně pána tvorstva a za tím účelem musel stát na špičkách zadních nohou.

Do oka mu padla bouda s přikovaným řetězem, který měl na volném konci karabinku. Girgal vzal konec řetězu do huby, přiběhl k hlavě psice, vzpřímil se na zadní nohy a karabinku zaklesl do ouška jejího obojku. Pak vzal řetěz trochu blíž k boudě do huby, rozběhl se a vyskočil na střechu boudy. Ta měla podle zvyku Kpwekpwoků plochou střechu a právě vhodnou výšku: psice, která se jmenovala Kwakwe, musela do boudy lézt skrčená. Girgal zatáhl za řetěz, přitáhl Kwakwi k boudě, vzepjal se – a diváctvo pochvalně zahlaholilo.

Za radostných a neutuchajících skřeků shromážděné hierarchie se Girgal oddával slasti, s vyplazeným jazykem a očima vyhřezlými z důlků. Jeho psí podstata se tu rozvíjela v slastnou lilii, zatímco jeho podstata intelektuální ustoupila do pozadí a pouze mu v mysli opakovala barbarsko-latinskou frázi, kterou se kdysi i s překladem naučil od lykantropa Hesseho: COITO ERGO SUM.

Avšak tato slast se zanedlouho proměnila v strast. U psovitých šelem totiž existuje tzv. fyziologický vaginismus, který nyní zákonitě nastal také u Kwakwe. Ta teď poodstoupila dopředu a Girgal, který už předtím pustil řetěz z huby, jí v tom nemohl zabránit.

Následkem toho zůstal Girgal viset za citlivý orgán od podocasí olbřímí psice a archihierofant i se svým dvořanstvem se mohl popukat smíchy. Naštěstí soucitný kostelník Bruk spěchal použít prostředku, osvědčeného v této situaci: polil svázaná psiska studenou vodou.

To je tedy smysl a význam o sobě snad nejasného prvního odstavce, kterým jest zahájena tato, nyní končící, kapitola C.

– D –

Girgal ležel v kuchyni za pecí a zabýval se touž činností jako všichni psi po kopulaci. Kdysi přeslavná, ale dnes již zapadlejší Kinseyho zpráva uvádí, kromě mnoha jiných zajímavostí, též příslušné tisíce amerických mužů, kteří se svěřili s tím, že by si rádi občas lízali vlastní přirození, ale že se bohužel nikdy nedokázali tak zkroutit. Komentář profesora zoologie Kinseyho ze slavné Indiana University k tomu poznamenává něco v tom smyslu, že to jinak dělají všichni savci, takže na této touze vlastně nic není, protože, že ano, naturalia non sunt turpia.

Girgal tedy dělal to, co čas od času všichni psi. Nicméně, jelikož nebyl obyčejný pes, ale geneticky zinženýrovaný kynantrop, jeho úvahy při tom přesahovaly rámec obvyklého myšlení psíka.

Jednak se radoval ze své zkušenosti a ze způsobu, jak převezl škodolibého archihierofanta, jednak se obával, aby přílišná inteligence, při této příležitosti projevená, neměla pro něho nějaké nepříjemné následky. Dále cítil i určitou hořkost nad nečekanou necitelností a surovostí archihierofantovou. Celková situace a činnost, kterou se právě zabýval, v něm však vyvolaly i další mentální obrazy a vzpomínky.

„Ale proboha, co s ním mám dělat?“ naříkala Leona. „Přece nebudeš žárlit na psa?“ „To není pes,“ řekl Odón, „je to kynantrop. Proto asi také... Nejlepší by bylo, kdybych tě

prostě nechal. Ale právě to já, blbec, nedokážu... Ó, prokletí...! Snad tu potvora zabijeme!“

„To nepůjde,“ řekla Leona. „Navigátoři jsou poměrně drazí na výrobu, však víš sám, a já jako školitelka jsem zodpovědná. I kdyby se ztratil na procházce, bude vyšetřování... při dnešní technice... ne, to by se nedalo zатуšovat. Ostatně, vždyť víš, že tím chráním i tebe, víš, že se mají dělat jako nonkopulátoři..., a právě Girgal byl tvůj diplomní projekt... Vyblbne se a neprojevuje se pak jinde..., proto já taky... a pak, on mi hrozil, že řekne, že se s tebou scházím v pracovní době. Potvora hnusná, nepřírozená...! Já nevím, proč jsem se na tu práci dávala... No, přemluvili mě... Radši bych se neviděla... Že prý osvícený a civilizovaný věk! Věř mi, že bych snad radši žila někdy ve dvacátém století... No, pravda, byly ty války a naprosto nevědecké sociální poměry... Marxismus na víc než šestině světa... Taky ty nemoci... Ale aspoň byla svoboda! Teď už plánují a kontrolují tvou duši i tělo... Zelení Svatí mají pravdu, ach, ach, neměli jsme se narodit...“

Co se týče Girgala, je to stejně tvoje chyba, když jsi připravoval buněčné jádro.

No, jak to začalo... No takhle...“

A Leona se začala zpovídat.

V jejím hlase byl smutek, odpor, zoufalství, stud, ale i důvěra v Odónovu velkomyslnost.

Odón měl, zdá se, dobrou, hodnou povahu, ale jako genetický inženýr zřejmě za moc nestál. Kdyby jeho otec nebyl členem Moderátorova štábu pro jihojihovýchodní segment, nebyl by Odón asi inženýrským učilištěm prolezl, natož aby dostal tak rychle místo v centrálních genetických laboratořích. Kromě toho, že udělal Girgala omylem s pohlavním pudem, dopustil se Odón na projektu ještě další chyby; to ovšem nebyl jeho omyl osobní, ale přehlédnutí ze strany Ústředního normalizačního úřadu: neodstranil z genetického jádra vlohu pro superakutní psí sluch – proto

také mohl Girgal slyšet, co si Leona a Odón za dvěma dveřmi šeptem sdělovali, stačilo k tomu položit ucho na podlahu. Ani Leona, ani Odón o dokonalosti Girgalových uší neměli potuchy, protože to se lidské představivosti vymyká.

„No,“ vykládala Leona, „když mu bylo asi půl roku, začal se projevovat, lízal se a taky si hrál se svým spacím polštářem – víš jak. Řekla jsem mu, že se to nesmí, ale jak to podat, jsem pořádně nevěděla, to v instrukčních programech není... Mají být přece všichni nonkopulátoři... Zdálo se, že přestal, ale pak jsem zjistila, že to dělá dál, když si myslí, že to nevím. No copak, myslela jsem, zatím to zamlčím. Přijde-li se na to během mise, nedá se už nic dělat. Měla jsem o tebe strach, víš? Pak jsem si myslela, že to dodatečně ohlásím, že jako se to vyvinulo až teď, nebo že jsem si toho snad předtím nevšimla... Ale to jsem se bála, že by mi to třeba nevěřili nebo že by mi přišili nedbalost ve službě... A pak později mi ta potvora začala i vyhrožovat. Opatřila jsem si na něho ze začátku i karabáč..., ale to bylo ještě horší... Ono se mu to líbilo, svini psi! Kdoví, z jakého Leopolda von Sacher-Masocha jsi ho, Odóne, namíchal.“

„Sexuální chování není dneska, kromě forem společensky nebezpečných, kontrolovaná vlastnost,“ řekl Odón s nadvouděnou učeností a ukazoval tak, že nemá příliš mnoho v apatyce nekoupíš, „protože se prakticky všechno množení dělá uměle nebo inženýrsky..., sice ve třetím světě ještě někde používají přímou umělou inseminaci...“

„No, ty jsi mi rozumec...! Tak tehdy to ještě dost šlo, já jsem se před ním, rozumíš, vždycky klidně myla a převlékala..., nenapadlo mi to..., až jednou... No, já jsem nemohla nic dělat... hlavně kvůli tobě... a taky kvůli sobě, když už jsem to neoznámila včas. Bylo to tak lepší, aby nebyl nadřazený a neprovedl něco na veřejnosti... no.“

„Co ho takhle vyklestit?“

„Na to přijdou, kromě toho by to na nás pověděl.“

„Co mu opatřit čubku?“

„To by šlo těžko, to by se neutajilo... Potom, kdyby byl plodný a někteří jsou, a kdyby štěňata nedopatřením přežila...“

„No, máš pravdu, to taky dobře nejde.“

No, ještě to vydržíme pár měsíců a pak stejně jde na misi... Je to, to se ví, ta nenávratná, jako u všech kynantropů... Ještě pár měsíců s potvorou... a pak hurá!“

Girgal za kamny vzpomínal, jak mu tehdejší odposlouchaná konverzace navodila sice strach, ale také vzpomínky. Vzpomínka na vzpomínky vyvolala určitou úzkost i nyní, ale též i pocity jiné.

Myslí se mu kmitla představa Leony, pozorované z jamničí perspektivy, vzpomínky na jeho mladickou vášeň. Jak se tehdy podívala, když jí prvně, po způsobu psů, objal nohu. Jak se to pak vyvíjelo dál a dál... Girgal teď pokračoval ve své činnosti stále zuřivěji.

„Pojďte, Odóne, Zorane, vypijeme si to na střeše,“ řekla Leona, pohlížejíc s gustem na urostlou postavu ve vycházkovém stejnokroji kosmického kapitána. Zoran se toliko před nedávnem navrátil z delší mise a spěchal, aby navštívil své přátele a ujistil je, že je všechno v pořádku.

Plochá střecha velikého domu, kde Leona a Odón nyní bydleli jako registrovaní druhové, byla pokryta vkusně rozmístěnými ozdobnými sudy, ze kterých se tyčily nádherné geneticky zinženýrované rostliny a květiny nevidaných barev a tvarů.

V jejich loubí usedli Leona, Odón a jejich host kapitán Zoran a kochali se pohledem na panoráma města. Při tom srkali syntetickými slámkami z vysokých sklenic z biologické skloviny syntetický nápoj, který rozradostňoval mysl, avšak neškodil organismu a prý také nevyvolával návyk.

Kapitán Zoran podával zprávu o své cestě a mezi řečí se mimochodem zmínil i o tom, že první stupeň mise se vlastně nezdařil.

„Tvůj kynantrop Girgal, Leono, zahynul, čest jeho památce, tak jsem musel stanici obsadit substitutem, kterého jsme vezli s sebou ve stavu suspendované animace... bohužel... vím, jak ti musí být... Spravoval něco venku... Selhání bioforetické jednotky... Než jsem se oblékl, bylo už pozdě... Čest jeho památce.“

Toho večera se registrovaní druhové Leona a Odón políbili zvláště něžně a vášnivě. Tak, teď už je opravdu pryč, říkali si, dřív to mezi námi přece pořád viselo, ale teď už je opravdově pryč. Je pryč, hurá. A to nebezpečí, že udělá totéž, jako se stalo před pěti léty! Kynantrop, doživotně osazující kosmickou pozorovatelnu, když se dověděl, co ho čeká, zanevřel na lidstvo a pak ze vzteku a zoufalství oznámil na Zem různé ostudné neregulérnosti svých školitelů. To by Girgal mohl udělat vlastně také a ještě mnohem lépe a vydatněji. Toho se báli. Již tehdy, když se to stalo, se uvažovalo, aby bioforetický neboli životonosný systém stanice se mohl vypnout ze Země a tak držet kynantropy v poslušnosti, ale od toho se zatím upustilo. Z důvodů jak technických, tak i finančních. Zatím bylo rozhodnuto pouze, že se stanice vybaví větším množstvím euforizátoru, aby se pozorovatelé cítili šťastni.

Girgal to tedy mohl udělat.

Ale teď je pryč.

Zlatý Zoran.

Pav α_2 zaujímala teď už skoro celý obzor, kam oko dohlédlo.

Girgal, maje na sobě vhodně uzpůsobený kosmický obleček a na zádech úhlednou bednu s bioforetickým systémem a raketovým pohonem, se hbitě nesl směrem k bradavičnaté

a svítící kouli. Kromě důvodů etických byla výroba malých, kapsulových kynantropů výhodná také v tom, že ve srovnání s lidmi méně sežrali, vypili, nadělali a vydýchali a měli též mnohem menší setrvačnou hmotu, takže jejich doprava spotřebovala méně raketového pohonu. Následkem toho si to Girgal hbitě přibzdíval směrem ke kosmickému tělesu. V srdci měl pocit triumfu:

Podle minimikropočítače, který měl v kukle spolu s regulačními pákami a tlačítky bioforéze a které všechny ovládal čumákem, zuby a jazykem, měl ještě dobrých pět hodin k počátku padákového sestupu a skoro čtyřikrát tolik viability bioforéze – vše zatím v pořádku.

Díval se na neznatelně se zvětšující planetu a trnul dobrodružným vzrušením. Bylo to ovšem v každém případě lepší, než uhnívat sám a sám ve vzdálené kosmické stanici. Podle počítače tam byli psi – se svou inteligencí se mohl třeba stát i jejich nějakým vůdcem. Hlavně ale tam nebudou lidé – na tmavé straně prý, dověděl se nějak Hesse, ozářená je příliš horká – sice ta tmavá by měla být zase moc studená, ale Hesse, který po poměrech planety Pav α_2 později sám pátral, se mu zapřísahal, že prý ne, že to má z dobrých pramenů.

Prý na tmavé straně, kolem rovníku, je veliký jakoby kráter, s plošnou výměrou zhruba jako Antarktida – a tam prý žijí ti psi. Natočil se a začal se přesunovat směrem k neosvětlené straně planety Pav α_2 .

Girgal ležel na boku u topného tělesa, dělal, že spí, ale ve skutečnosti pečlivě naslouchal. Už delší dobu se u nich, tj. u Leony a – jak se Girgal domníval – také u něho – objevoval kapitán Zoran, nosil mu pamlsky a vedl s ním debaty o navigaci. Seznamovali se, neboť měli spolu odletět na misi. Byla to mise typu zvaného MED, kdy posádka sestává z jednoho muže a jednoho kynantropa, prý podle nějaké prehistorické písni jakýchsi vyhynulých ostrovanů.

Byly různé typy, např. typ KLAP, zvaný též BOAT, kde posádka sestávala ze tří hvězdooplavců a jednoho psomůžka. Že má být ponechán v kosmické stanici na zbytek života, Girgal oficiálně jako nevěděl.

Tento fakt se osazencům stanic vysvětloval až opravdu na poslední chvíli. Oficiálně se měl domnívat, že má pouze stanici navštívit a zkontrolovat činnost přístrojů, protože stanice jsou malé a vstup do nich pro člověka prakticky nemožný.

Toho času Leona se Zoranem byli ve vedlejší místnosti a Girgal je svým psím sluchem dobře slyšel, přestože šeptá. Jak se dalo při švarném vzezření kapitánově čekat – navštěvoval Girgala v Odónově pracovní době, která spadala do jeho a Leonina období odpočinku –, vyvinula se mezi Leonou a Zoranem svým během takzvaná aféra čili poměr. Girgal však nežárnil, nebo alespoň nepřilil mnoho, neboť to neměl v povaze. Dlužno také poznamenat, že se od Leony, od poslední přeslechnuté konverzace s Odónem, citově odpoutal, i když ovšem pokračoval v jejím využívání.

„Zorane,“ řekla Leona, „až Girgal zjistí, že má zůstat nadosmrtní na stanici, bez živé duše, jenom s dorůstající potravní tkání, mám strach, že na Zem nahlásí o nás, ví o nás... a tak... máš přece registrovanou družku...“ (O Girgalovi se pochopitelně Zoranovi zmínit nemohla: Bála se proto, že uvedený důvod bude pro Zorana slabý, ale ten ji našťástí nezklamal.) „Neboj se,“ řekl Zoran. „To už se zařídí. To se tak dost často dělá... Kynantrop často na školitele něco ví, začíná to být problém, a oni dneska už zase takovou cenu nemají. Budu mít jednoho u ledu v zásobě, tak misi splníme i tak. No jak? Může třeba selhat bioforéza ve skafandru, že? Pošlu ho něco spravit na povrchu lodi, a bude.“

Jenže bioforéza neselhala.

Girgal pečlivě zkontroloval svůj astroskafandr těsně předtím, než vzbudil Zorana a oznámil mu vymyšlenou zprávu,

že se udělal rampouch na vývodu odpadu. Byli v navigovatelné blízkosti planety Pav α_2 a Girgal naprosto neměl v úmyslu strávit zbytek života sám a sám na vzdálené kosmické stanici, tím méně se dát udusit a zmrazit pro krásné oči Leoniny. Protože navigaci obstarával sám a Zoran se o to nestaral, dokázal Girgal nastavením poněkud nepřesného úhlu kursu zavést loď do blízkosti soustavy α Pavonis. Ať pak dělá Zoran, co dovede, ať si to spraví buď sám, nebo jeho rozmražený rezervní navigátor!

Již předtím, těsně po odletu, když Zoran spal, spravil Girgal přerušovaný odvod ve svém astroskafandru a nyní si správnost funkce ještě znovu zkontroloval. Zoran skočil na nečekanou příležitost s ucpaným odpadem jako na špek. Asi 30 vteřin po opuštění mateřského plavidla přestal reagovat na Zoranovy signály, což tento ovšem pokládal za úspěch své podvratné akce.

Nyní pak se Girgal nesl tryskovým pohonem směrem k Pav α_2 a trnul příjemným očekáváním, jaké to tam asi bude. Že tam bude svobodná psí říše, o tom nijak nepochyboval.

Girgal zmáčkl nosem rozepínač astroskafandru a vyklouzl. Zima jím otrásla. Skřehotání obyvatel se blížilo. Byl dosti potlučen, neboť se mu při dopadu nepodařilo dosti brzy odpoutat padák a ten ho pak dlouho vláčel zá sebou po prázdné, zasněžené pláni, ozařované stálým, nízko stojícím úplňkem měsíce, většího než na Zemi, jednoho z obou, druhý byl teď nad osvětlenou stranou.

Vyměřil si to dobře, ale sotva se snesl tak nízko, že viděl zelený pruh na rozhraní dne a noci, opřel se do padáku silný teplý vítr a zanesl ho daleko na neosvětlenou stranu planety. Přeletěl jakési hory a ocitl se nad víceméně plochou nebo proláklou krajinou, pokrytou řídkým sněhem a čímsi jako stromy, které z ní porůznu vyrůstaly. Mikrofonovým naslouchadlem, které si zapjal, slyšel Girgal hučení

větru a pak se jeho duše zaradovala, když zaslechl i vzdálené psí vytí.

Letěl dále a zároveň se stále více snášel.

Na pláni pod ním se náhle objevily dvounohé, vzpřímené postavičky, temně se odrážející proti sněhu. Zvedaly paže, ukazovaly a k jemnému Girgalovu sluchu dolétlo i jejich volání a brebentění, znějící poněkud skřehotavě. – Girgal se zamrzl: Byli tu lidé! Psi nebyli tedy pány ani na této planetě, protivní dvojnožci vládli i zde! A jako na potvrzení a podtržení tohoto zjištění spatřil teď Girgal i saně, tažené psím spřežením, a na jejich konci stojící vzpřímenou

postavu s bičem v ruce. Vítr jím smýkl přes nějaké nižší kopečky a pak ho táhl na padáku po hroudovité a sněžnaté pláni. Konečně se padák, schlípnuv, na chvíli zarazil a Girgal rychle vyklouzl z astroskafandru – dal se na útěk – hledal úkryt – a šťastně zalezl do jakési nory, páchnoucí po neznámém zvířeti. Věděl, že by mohl snadno přijít k úrazu a že i psi, setkají-li se ve smečce s neznámým psem, mají sklon k surovosti.

„He, bratře Kwekworku, létající stříbrný ďábel leží na platině jako mrtvý.“

„Nechod' k němu, bratře Girgwiku, mohl by tě nějak uhrnout nebo se i zmocnit některé ze tvých tří duší.“

„Ať k ďáblu raději snad vůbec nikdo nechodí, raději pošleme napřed pro hierofanty.“

„Ty, bratře Kwekworku, máš u lidu Jako registrátor kontribucí, velebnou vážnost. Oznam jim, ať se k ďáblu nepřibližují.“

„Ve jménu Velkého Světlého, bratří, jenž budiž pochválen! Ďábel sletěl z nebe, právě jak praví text Lykáona. To má být první předzvěstí katastrofy. Snad ji ještě modlitbou a obětmi odvrátíme, ale nepřibližujte se k němu, ať vám nevezme některou z duší.

Pošleme, bratří, raději pro trojctihodného Schrla. Ať ten rozhodne, co má být učiněno! Hle, ďábel opět nadul své křídlo. Plouhá se po sněhu směrem k zemi Bezkněžníků, buďtež proklati! Nechod'te za ním, bratří, zavolejme napřed trojctihodného!“

Domorodci se obrátili k městu a odjížděli a odcházeli ve směru jeho světél. Když již odešli, Girgal vylezl z díry a uvažoval co teď. Byl teď, už asi navždy, na cizí planetě, v kraji, kde bylo zima a tma a kde sice byli psi, ale vládli jim zase prokletí dvojnožci – a nadto Girgal, bohužel, nebyl zvyklý žít nezávisle na lidech – zvláště v tomto neznámém a stu-

deném světě bude jistě potřebovat pomoc dominantního živočišného druhu.

V mrzuté a úzkostné náladě, s nosem u země, klusal Girgal zvolna po stopách domorodců.

– E –

Vláda tmy, která obnášela půl obratu neboli 12 pozemských a 8 kpwekpwokských hodin, byla šťastně překonána a po levé ruce bohyně směru, tj. na magnetickém západě, se opět vynořoval Pingwak ve své modré, dobrotivé osobnosti Kwoka. Všem se ulevilo: Zvonění, troubení a dunění kotlových her, jakož i kvílivé recitování litaní ustalo, a Girgal, jehož jemný psí sluch tímto hlukem nadobyčej trpěl, vylezl ze svého oblíbeného úkrytu za kuchyňskou pecí a vyndal si z uší chomáčky srsti, které si, nedbaje bolesti, sám vytrhl z ocasu a pomocí již zmíněných delších a pohyblivých třetích prstů předních nohou vecpal do ušních otvorů.

Archihierofant též skončil oficiální půst a dával si na oslavu Nového Běhu v slavnostně osvětlené jídelně v rozjařené společnosti bene. Po celou dobu tmy musel být ve Velké Pyramidě a vést zaklínání. Vyžadovalo se od něho také, aby se celých dvanáct hodin postil, a ačkoliv několi-krát spolkl v nestřežené chvíli uzeneho lezouna a lokl si kořalky, bylo to zřetelně mnohem méně, než byl obvykle zvyklý požívat. Ukončiv tedy nyní vydatnou snídani či oběd nebo snad večeři (pomněme, že astronomické poměry planety Pav α_2 jsou zcela jiné než na Zemi), dal se Schrl obléci komorníkem do loveckého oděvu, vzal toulec a vzduchovku, a dav dříve Girgalovi připnout na záda teplou dečku s archihierofantským znakem, pískl na něj a vyrazil na lov.

Kráčeli křepče směrem k houbovému háji, kolem větrných mlýnů, které se hbitě otáčely ve stálých poryvech Horhuru, který vanul od bran Oka Času. Tento vítr nejenže činil podnebí na odvrácené straně planety způsobilým k obývání, alespoň v oblasti země Kpwekpwoků, ale byl také hlavním zdrojem energie kpwekpwoxské civilizace, právě prostřednictvím zmíněných větrných mlýnů.

Schrl kráčel křepče a radostně a občas pohvizdoval na Girgala. Od příhody s psicí měl Schrl Girgala v ještě větší oblibě a dal se slyšet, že to zvíře má téměř kpwekpwoxský rozum! Říkal přece už předtím dvořanům, co Girgal všechno dovede – a oni tomu nevěřili – teď sami, na vlastní oči viděli, jak si poradil s psicí. Nádherné zvíře!

Osobně je přesvědčen, že Xant má nejméně jednu ze tří nesmrtelných duší Kpwekpwoků. Kdyby bylo na něm, měl by sto chutí vykonat nad ním obřad Pohroužení a připustit ho i k mystériu Pojídání – aby se pak po smrti mohl radovat a volně poletovat nad modrou tváří Pingwakovou.

Ostatně, on sám, ač hříšný, doufá, že se jeho duším též dostane tohoto světlého přebývání, a mrzelo by ho, kdyby tam s ním Xantova duše nebyla. Je ovšem možné, že výbomý Xant má aspoň dvě duše, nebo snad všechny tři, takže pak by každá jeho vlastní, Schrlůva, duše, mohla mít osobního psíčka v Blažené Modři. To by bylo nej lepší!

Když to tehdy říkal, byl archihierofant sice po hostině rozjařený, ale i tak byly jeho výroky vlastně strašně rouhavé. Pes a mystérium Pojídání! Hierofanti seděli jako na jehlách a přitakávali jen nevydatně. Někteří se dokonce odvažovali nepřitakat téměř vůbec.

Avšak stařec Gurkwark, pomocný archihierofant, který byl při vybírání hlavního archihierofanta pro R-r-k přeskočen, si vzal Schrla stranou a důtklivě mu domlouval, aby odložil takové rouhavé myšlenky. Schrl, jak byl v ráži, ho ale uhodil svou slonovinovou berlou, načež se Gurkwark, naoko uctivě, v nitru však smrtelně jedovatě, opět stáhl.

Girgal navštívil rohouna za mělkou závějí a zastavil se. Pohlédl na arcižrece, zavrtěl ocasem a provedl vzorový baletní postoj stavěcího psa: na dvou nohách, přední a zadní, po diagonále, se dvěma zbývajícími graciézně ve vzduchu. Archihierofant pochvalně zakýval. Zvedl nabitou a nataženou vzduchovku a sounožmo po špičkách, drobnými poskoky, přiběhl ke Girgalovi. Natáhl krk, uviděl rohouna, přilícil a zmáčkl spoušť. Šipka vyletěla za hlasitého fst! uvolněného vzduchu. Rohoun zapištěl, vyskočil do vzduchu a počal prchat. Schrl za ním poslal Xanta alias Girgala.

Rohouni byli živočichové, kteří na Pav α_2 zaujímali asi postavení polárních zajíců zeměkoule. Byli rovněž celí bílí, silně chlupatí a pohybovali se poskakováním pouze po zadních nohou jako tarbíci nebo malí klokánci wallabies. Měli uši téměř tak dlouhé jako zajíci a nadto, jak jméno samo naznačuje, měli samci dva přímé, krátké růžky. Jejich přední končetiny byly chápavé a podobaly se lidským rukám. Paže však byly velmi krátké. Jejich hlavní potravou byly spory tropických stromů na způsob přesliček a kapradin, které vítr Horhor v hojně míře zanášel z oblasti rozhraní světla a tmy na truchlé mrazivé pláně země Kpwekpwoků, kteří je pokládali za manu, seslanou Velikým Světlym. Z anatomie rohounů bylo zřejmé, že mu seli být suchozemskými živočichy již před Velkou Katastrofou.

Girgal sledoval krvavou stopu a bezpečně narazil na mrtvého, dosud teplého rohouna, v jehož hrudi tkvěla šipka archihierofantova.

Uchopiv ho do tlamy a poněkud jím zatřepav po způsobu psů (jak jsme již několikrát viděli, nezachraňovala inteligence Girgala od základní psovitosti) a mávaje ocasem, radostně skákal k arcižrecovi.

Ten stál, opíraje se o vzduchovku, zcela zaujat pozorováním blížícího se Girgala.

Za zasněženým kopečkem se vynořil našedlý, světleji kropenatý stín, tvarem i velikostí připomínající závodní automobil nebo ještě spíše závodní saně pro čtyřčlennou posádku. Předmět či bytost, neboť se to zdálo být živý tvor, se blížil tiše a rychle. Klouzal po sněhu a odrážel se vzadu jakýmsi ocasem. Girgal věděl, kolik uhodilo, protože viděl vyobrazení zvířete a slyšel o něm vypravovat. Archihierofant vlastně chystal na toto zvíře velký organizovaný lov, jak už zde kdesi psáno. Tam jsme mu dali jméno „sviňouch“ podle povrchní analogie s pozemskou sviňouchou a také vzhledem k tomu, že v řeči Kpwepkwoků se tvor nazývá „pwork“. Toto zvíře je dravé a napadá bez rozdílu skoro všechny živé tvory, včetně Kpwepkwoků.

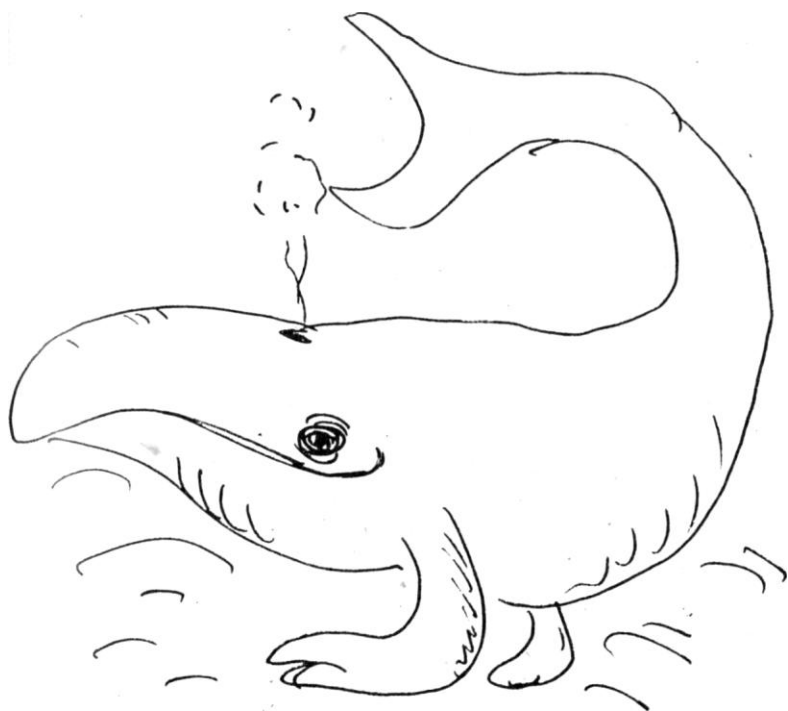
Girgalův mozek horečně zapracoval. Kdyby jenom zaštěkal nebo zavyl, nemusel by Schrl pochopit, co míní. Jeho kamufláž nerozumného tvora byla v sázce, ale život arcizrecův se mu zdálo cennější.

Pustil rohouna na sních a vykřikl v jazyce Kpwepkwoků:

„Pozor, sviňouch, vzadu!“

Schrl se uděšeně otočil a právě v nejvyšší čas. Sviňouch, který dosud jen klouzal po sněhu jako saně, se odrazil ocasem a vrhl se na archihierofanta mohutným skokem. Schrl pronikavě zaskřečel a udělal veliký skok z dosahu sviňoucha. Sviňouch skočil znovu a Schrl se opět vymrštil. Tentokrát nedopadl na nohy, nýbrž na prsa do sněhu a rychle po něm jel, podobně jako předtím sviňouch. Vzduchovku stále držel, ale ztratil čepici. Nějakou chvíli tak vyskakovali a klouzali. Schrl sviňouchovi stále unikal, ale zdálo se, že už dlouho nevydrží.

Girgal se teď za ním se štěkotem rozběhl a zakousl se sviňouchovi do mohutného, svalnatého ocasu. Sviňouch ocasem vztekle třepal a pištěl bolestí. Nakonec se mu povedlo psa setřepat a odhodit daleko dopředu přes svou hlavu mohutným obloukem. Girgal naštěstí sletěl do závěje, ale i tak mu dopad vyrazil dech.

Když se vzpamatoval, vyhrabal se ze sněhu a klusal zpět.

Zde již stál Schrl pyšně na hlavě skoleného sviňoucha. V levém oku zvířete trčel šíp. Zřejmě umožnil Girgalův zákrok archihierofantovi, aby napumpoval vzduchovku a vystřelil.

Girgal se zájmem prohlížel skolené zvíře:

Jak byl již předtím vyzoroval, žilo v zemi Kpwepwoků zřejmě mnoho zvířat, která byla původně vodní, či přesněji asi mořská, ale která se zpětně zadaptovala na suchozemskou existenci, zřejmě proto, že moře zmizelo. Tento fenomén, který si Girgal v duchu označil pozemským vědeckým termínem „palinxerismus“, se týkal i sviňouchů.

Byli to jacísi na suchou zemi navrácení delfíni. Podle Haecklova pravidla, že orgány vývojem ztracené se neobnovují, leda jen na analogickém principu, neměli sviňouši zadní končetiny. Jejich přední, ploutevnaté nohy byly však již opět delší a ohebné v zápěstí.

Pohybovali-li se pomalu, chodili po nich, přičemž udržovali rovnováhu ocasem, vztyčeným nahoru a trochu přes hřbet.

Při lovu, neboť to byla zvířata dravá, se však po břiše klouzali po sněhu jako sánky a při tom se odráželi ploutvemi a hlavně svalnatým ocasem, který si zachoval původní vidličnatou rozeklanost. Pomocí ocasu, který stáčeli pod tělo, se mohli sviňouši i daleko vymrštit. Jejich rychlý pohyb, sestávající ze skoků a klouzání, živě vyvolával jejich původní mořskou existenci a způsob pohybu. Ačkoliv téměř ztratili kožnatý výrůstek na hřbetě, který má u delfínů funkci hřbetní ploutve, měli nozdry dosud na temeni hlavy.

Girgal se zájmem obcházel zabitého sviňoucha, až se Schrl probral z tichého triumfu, zavolal ho a zvláště srdečně ho hladil a poplácával.

– F –

„Grgl! Grgl!“ volal Schrl a Girgal zanechal slídění a poslušně přiběhl. Byli opět na lovu na zasněžené pláni za městem. Nikde ani živé duše. Zde, v hlubokém soukromí, říkal archihierofant Girgalovi „Grgl“, kdežto před ostatními mu dával původně zvolené jméno Xant. Nikdy se nespletl.

Schrl z nějakého záhadného důvodu nedovedl vyslovit „Girgal“ ani po opakovaném opravování a místo toho říkal něco, co znělo zhruba jako „Grgl“. To bylo tím divnějším, že

obě slabiky „gir“ a „gal“ v řeči Kpwepwoků existovaly a dokonce jako slova nadaná významem. „Gir“ znamená v kpwepwokštině psí postroj a „gal“ je označení mytologického ptáka, o němž se zmiňují též Svaté Desky. Je to také posměšné označení Kpwepwoka, který se oddává tajemnému hříchu létání na lyžích. Nicméně a přesto nedokázal Schrl „Girgal“ dohromady vyslovit a říkal místo toho něco jako „grgl“. Byla to jedna z četných podivností Kpwepwoků, které Girgala vždy upomínaly na to, že je na cizí, vzdálené planetě.

Girgalovo náhlé promluvení leželo Schrlovi dlouho v hlavě. Nevěděl, má-li to pokládat za zvláštní milost nebes, či zda šlo snad o halucinaci, anebo zda Xant, který se zdál chytrý jen promluvit, nakonec přece jen promluvil. Měl sto chutí se s neobyčejnou chytrostí svého psa svěřit, ale pak si to přece jen rozmyslel, protože by tomu zřejmě nikdo nevěřil. Příhodu se sviňouchem sice rád vykládal, ale s tou modifikací, že ho Xant na šelmu upozornil zaštěkáním. Nicméně mu záhada ležela v hlavě, a tak jednou, na lovu, se surovostí pro Kpwepwoky typickou, přiložil náhle hlavě vzduchovky na Girgalovo tělo, přitlačil ho k zemi a řekl mu, že ho zastřelí, když nepromluví, a asi by to byl taky udělal. Nakonec to byl přece jenom pes, i když chytrý a věrný, tak jaképak cavyky. Girgal, nevida zbytlí, se musel prozradit. Naštěstí neovládal jazyk Kpwepwoků zcela dokonale, neboť mu některé jeho krákové a kvákové zvuky působily potíže při výslovnosti. Naopak gramatika kpwepwokského jazyka byla jednoduchost sama, takže ji Girgal záhy znal lépe než sami méně vzdělaní Kpwepwokové. Nicméně Girgalova neschopnost imitovat přesně všechny zvuky řeči se zdála Schrlovi dostatečnou známkou inferiorní inteligence, a tak mohl Girgal věrohodně předstírat i nižší chápavost, když se chtěl vyhnout nepříjemným otázkám, jako kde se naučil mluvit, odkud pochází a podobně. Uchlácholil ho vždy poněkud tím, že mu sděloval méně důležité

podrobnosti, jako například že mu sdělil své jméno. Podařilo se však Schrla přesvědčit, že o mluvící schopnosti svého psa nesmí mluvit dál, protože by mohl být snadno prohlášen za blázná.

Toho dne sdělil Schrl Girgalovi svou dárnou myšlenku, kterou se zabýval již před odhalením Girgalových lingvistických schopností.

Vysvětlil mu, že na rozdíl od jiných psů má Girgal zřejmě všechny tři duše jako Kpwepwok, včetně duše rozumné, protože jinak by zřejmě nemohl pojmově myslet a mluvit. Schrl se tedy rozhodl, že ho tajně připraví na obřad Pohroužení, který způsobí, že po smrti budou jeho duše přebývat na tváři Oka Času a volně se tam vznášet.

Za tím účelem se však musí vzdělat v učení Svatých Desek a Schrl mu vysvětlil, jakým způsobem to pro něj zařídil a naplánoval.

„Kolik je božských tvářností,“ tázal se Kykík a několik mladých Kpwepwoků ve škamnách zvedlo nadšeně paže. Kykík ukázal na jednoho z nich a ten se hbitě vymrštil a odříkával:

„Jsou právě dvě božské tvářnosti.“

„Jak se nazývají tyto božské tvářnosti,“ tázal se Kykík znovu a jiný hbitý žák odpověděl celou větou, jak nařizeno:

„Tyto dvě božské tvářnosti se nazývají Kwak a Kwok.“
Tímto způsobem zkoušení katechismu hbitě pokračovalo, neboť šlo o vzornou třídu, vyznamenanou žlutým pentagonem, a všichni žáci byli buď inteligentní, nebo alespoň šprti.

„Zdaž jsou tedy dva hlavní bohové?“

„Nikoli, jest pouze jeden hlavní bůh, veliký Pingwak, Pán Času, Světly Okrouhlý.“

„Jak si však vysvětlíme, že se jeví v tvářnostech Kwaka a Kwoka?“

„Je to tajemství víry, které nelze rozumem zkoumat. Dá se však připodobnit k veselé a smutné náladě citové duše Kpwekpwoka.“

„Jaké jest vzezření a povaha Kwaka?“

„Kwak jest narudlý a jeho povaha je zlovolná.“

„Ale jaká že je povaha a vzezření Kwokovo?“

„Kwok je vzezřením namodralý a povahy laskavé.“

„Jak si však vysvětlíme zlovolnost Kwakovu, anť Pingwak je neskonale dobrý?“

„Vysvětlíme si to soubytím nejvyšší spravedlnosti a nejvyšší dobrotivosti Pingwaka: Pingwak dobré odměňuje a zlé trestá, jak kdo zasluhuje. Aby mohl trestati, činí tak v osobě Kwaka, neboť jinak by mu překážela jeho nejvyšší dobrotivost.“

„Dobře. Co však, trestá-li Pingwak v tvářnosti Kwaka i tvory zdánlivě dobré?“

„Pingwakova moudrost je nevystihlá a nemůže být naším rozumem chápána.“

„Proč jest Kwak narudlé barvy?“

„Na znamení milosti, neboť modrá je svatá matka voda a její syn, bílý sníh za nevelkého, přirozeného svitu.“ Girgal pod stolem napůl klímal. Slyšel už to mnohokrát předtím. Neustále opakovaná primitivní kpwekpwokská mytologie ho nudila a rozčilovala. Pokud se Kykýk držel faktů, jako např. byl způsob určování času podle pohybů Kwaka a Kwoka, bylo to ještě dost zajímavé. Ale jakmile začal blbnout s teologickou interpretací, bylo to zábavné jen na počátku. Girgal navštěvoval hodiny náboženství na nejlepší škole v R-r-ku, kde vyučoval také nejlepší teologický pedagog Kykýk. Musel s ním chodit teď každý den a prý po dobu nejméně jednoho prkwerroku, tj. pozemských asi pěti měsíců.

Tento program mu zařídil Schrl, aby se Girgal vzdělal v náboženství a mohl být připuštěn k slavnosti Pohroužení. Protože jemu samému se tato idea zdála těžko přijatelná

pro nezasvěcené, použil k organizaci věci svého registrátora kontribucí Kwekworka, kterému svou vůli ve vzdělání Girgala naznačil, ovšem bez úmyslu, že by ho chtěl pohroužit, a bez senzačního odhalení, že Xant umí mluvit. Řekl pouze, že si přeje, aby se Xant vzdělával v náboženství, ale že si je plně vědom zdánlivé podivnosti tohoto přání. Proto má prý Kwekwork zařídít potřebné s Kykýkem sám. Má mu říci, že Xant bude cvičen jako strážce výchoven, a proto si musí zvykat na mládež atd. Protože jde o věc méně důležitého rázu, hodí se lépe, aby se o ni staral Kwekwork nežli sám archihierofant.

A tak se tedy stalo, že se Girgal každodenně nudil při hodinách náboženství, poklimbával a poslouchal jen na půl ucha.

„Jakým způsobem ukazuje Pán Času, veliký Pingwak, svou vůli a dělení našeho života?“ tázal se Kykýk a Girgal pod stolem se trochu probral. Toto téma nebylo jenom pouhá bláznivá spekulace. Mělo základ v astronomických poměrech planety a Girgala zajímalo, co o tom Kpwekpwokové vědí a jak toho využívají k měření času.

Něco o tom sice věděl nebo si nasloucháním a pozorováním odvodil, ale tady měl zřejmě příležitost si též vyslechnout souvislý výklad. Otevřel tedy oči a vztyčil boltce směrem k mladému Kpwekpwokovi, který odříkával vzorně našprtanou odpověď. Ačkoliv astronomické poměry planety se učily také v hodinách fyziky, bylo to tradičně spjato s náboženstvím, neboť až do nedávné doby byla v zemi Kpwekpwoků všechna věda pod vlivem teologů a jen s obtížemi a zvolna se emancipovala.

Girgal tedy dosti soustředěně naslouchal, co žáček píská. Pískal něco, co mělo zhruba asi tento smysl a obsah:

Pingwak ve své benigní, modravé tvářnosti jako Kwok dal svým dětem znamení a míru, aby mohly měřit odkapávání jsoucna a zařídít si tak řádně život k jeho chvále. Utvořil

na své tváři znamení bezprostředního času, jehož otáčení nám dává míru věcí. Doba, která uplyne mezi počátkem a návratem znamení na totéž místo – a počítáme vždy od vrcholu, neboť tak je to nej důstojnější –, udává nám míru činění a nazývá se jeden obrat (kwerront). Protože jasná tvář Kwokova má dokonalý tvar kruhu, docházíme jeho uctivým pŕlením a opět pŕlením a opět a opět k šestnácti oddělením času, dokonalé moudrosti.

Toto číslo 16 si ovšem Girgal musel rychle přepočítat, protože číselná soustava Kpwekpwoků byla dvanáctková: kdyby psali číslice jako my, což ovšem nečinili, vyjadřovali by číslo 16 jako 14 atd., s čímž však zde nehodláme mást a nudit. Výhodou přitom bylo aspoň to, že již dospěli k abakovému systému s nulou a číselným řádem (na rozdíl např. od starých Řeků, Římanů a Židů), takže alespoň v tomto směru se Girgalův mozek nemusel příliš namáhat.

Těchto 16 posvátných segmentů dělíme opět na čtyřikrát čtyři: čtyři segmenty spíme, čtyři pracujeme, čtyři se rekreujeme, čtyři chválíme Pingwaka a studujeme. Tak stanovil dobrý Pingwak řád a míru věcí. Kwok kráčí nebeskou cestou od studená do tepla po čtrnáct kwerrontů (žáček ovšem řekl něco na způsob našeho dvanáct), za každý kwerront uběhne zhruba, čili občansky, jednu dvanáctinu cesty po Velké Báni. Přitom vylévá světlo na hlavy všech svých tvorů a tím jim žehná. Když se vynořuje ve Studené Bráně, je zcela okrouhlý, ale jak stoupá, vydává více a více světla, své svaté krve, až pak, když mizí v Teplé Bráně, podobá se již pouze srpu. Po přechodu Velké Báne nastává údobí Temna, po dobu asi jedné poloviny kwerrontů, načež nastupuje zlovolný Kwak. Jeho krev je rudá a vylévá ji v hněvu. Dívá se upřeně a není na něm znamení času. Dvacet či dvacet jedna převtělení Velkého Okrouhlého dává jeden prkwerrok. Podle toho, zjeví-li se Pingwak vícekrát jako Kwak či jako Kwok, jest prkwerrok dobrý či špatný.

Tak Pingwak napomíná, utěšuje, varuje a trestá své děti.

„Jak rozpoznáme pochod prkwerroku?“ tázal se Kykík a zase jiný žáček se přihlásil a vymrštil.

„Pochod prkwerroku poznáme nejlépe podle hvězdných sřetězení.“

„Kolik je hvězdných sřetězení?“ tázal se znovu učitel. „Hvězdných sřetězení je osmnáct vlastních a tři nevlastní, tedy celkem dvacet jedna. (Žák ovšem řekl vlastně něco jako devatenáct.) Nevlastní sřetězení obnášejí jen po jedné hvězdě. Jsou to Štěně, Posel a Nosič Lampy. (Jasně Oko Nebes se nepočítá jako sřetězení.)“

„Dobře. Která že jsou vlastní sřetězení?“

Jiný žáček vyvstal a pištěl:

„Vlastní sřetězení ve směru pochodu Velkého Okrouhlého jsou Velký Pes, Sviňouch, Sova, Kopiník, Malý Pes, Drak, Lyžař, Větrný Mlýn, Ochechule, Korouní Tele, Poháněč Spřežení, Saňoví Psi, Střelec z Kuše, Vydroun, Racek, Krab, Sběrač Hub.“

„Kde se nacházejí nevlastní sřetězení?“

„Štěně je mezi Velkým Psem a Sviňouchem. Posel se spatřuje mezi Kopiníkem a Malým Psem; konečně Nosič Lampy je mezi Poháněčem Spřežení a Saňovými Psy.“

„Jak je tomu se sřetězením Rohouna?“

„Sřetězení Rohouna jest i není. Ačkoliv je lze vidět na obloze, vlastně není, neboť neodpovídá posvátnému počtu.“

„Jak tedy dělíme prkwerrok?“

„Prkwerrok se dělí na 21 gungurdů.“

„Kdy začíná a končí prkwerrok?“

„Prkwerrok začíná, když Pingwak v dobré způsobě Kwoka stojí v nadhlaví ve sřetězení Velkého Psa. Tehdy se také slaví první svátek Zmizení Stínu, takzvané Velké Zmizení.“

„Velmi dobře.“ A tak dále.

Girgal pobaveně naslouchal. V podstatě šlo o věci, které věděl již ze zeměkoule, z počítače, když sledoval systém α Pavonis.

Dvě božské tvářnosti boha Pingwaka byly ve skutečnosti dva měsíce, čili satelitní planety Pav α_2 . V Girgalově době byly už označovány pouze pomocí symbolů, ale ve velmi starých astronautických atlasech se někde nazývaly Don Pedro a Don Pablo. Tyto názvy měly prý jakési složité, obskurní kulturně-historické pozadí. Systémem α Pavonis se totiž před dávnou dobou zabývala americká astronomka Samantha Lukášová, která měla jeden čas jako registrovaného druhu kustoda v centru databází vymřelých literatur. Názvy Don Pedro a Don Pablo prý nějak souvisely se jménem astronomky a s povoláním jejího druhu, což však není nijak zvlášť zajímavé. Dokonce pak někdo, kdo se tím blíže zabýval, zjistil, že kustod to měl v počítači dokonce i trochu špatně. Nyní se ovšem měsíce označovaly pouze jako Pav α_1^1 a Pav α_2^2 . Byly zhruba stejné hmoty jako pozemský Měsíc, ale blíže ke své planetě, takže se na obloze oběžnice Pav α_2 jevily o něco větší a měly ovšem také větší rychlost. Jejich oběžné doby kolem planety obnášely pro každý prakticky 14 pozemských dní. Pav α , oběhla své slunce α Pavonis za 21 pozemských týdnů, přičemž se otočila pouze jedenkrát kolem své osy. Proto byla v zemi, obývané Kpwekpwoky, věčná noc a dosti značná zima. Životaschopnou ji činil jen neustálý teplý vítr, zvaný domorodci Horhor, vanoucí z osvětlené strany, a dosti živá vulkanická činnost, jakož i horké prameny a jezera, které rovněž působily jako jakési ústřední topení. I tak na zemi stále ležel sníh. Dále od hranice stínu byla ovšem už přílišná zima, takže tam vlastně nic existovat nemohlo. Naopak, většina osvětlené strany byla pro život zase příliš horká.

Abychom nestrávili příliš mnoho času a energie počítáním, byla osa rotace Pav α_2 kolmá na rovník a též na ekliptiku, jak už jinde uvedeno.

Dvě tváře Velkého Okrouhlého, Kwok a Kwak, neboli Don Pedro a Don Pablo, čili Pav α^1_2 a Pav α^2_2 , měly fáze toho druhu, že při svém východu na magnetickém západě, na tzv. chladné straně, byly v úplňku, a při postupu oblohou ubývaly, takže v zenitu tvořily přesný půlměsíc. Při sestupu ubývaly stále více, takže když zapadaly na východě, byly z nich už jen pouhé srpečky. Nicméně, protože byly větší než pozemský Měsíc, odrážely více světla a krajina bývala poměrně dosti osvětlena.

Kwok, čili Pav α^1_2 , svítil spíše namodrale jako náš Měsíc, ale za vlády Kwaka byla země ponořena v načervenalé světlo a stíny hrály do zelena. Z důvodů, souvisejících s kpwekpwokskou teologií, byla vláda Kwakova pokládána za neblahou. Dobrá způsobá Velkého Okrouhlého, čili měsíce Kwok, neboli Don Pedro, neboli Pav α^1_2 , se točil kolem své osy jednou asi za pozemských 24 hodin, což byla i jednotka času Kpwekpwoků.

Jeho zbrzděný povrch, dobře z planety rozeznatelný, poskytoval obyvatelům možnost rotaci sledovat a brát pohyb kráterů a „moří“ jako jakési ručičky hodin. Byl to sátelit tzv. zábršostrofni, podle lidového mudrce Arnošta Zábrše (zvěčnělého v postavě ševce Papučky v Křesadlově VARA GURU), který tímto způsobem samorostle vysvětloval fakt, že vidíme stále stejnou tvář pozemského měsíce, tj. jeho osa rotace byla paralelní s rovinou ekliptiky a rovníku planety Pav α_2 . Z hlediska pozorovatele se ovšem natáčel a měl fáze od úplňku na západě k novu na samém východě, ale to kpwekpwokští hierofanti měli vše dobře vyzkoušeno a vyzkoušeno. Zlý aspekt Velkého Okrouhlého, rudý měsíc Kwak, se otočil jednou za 14 pozemských dní a jeho osa byla na rovník planety kolmá. Proto ukazoval obyvatelům země Kpwekpwoků stále stejnou tvář, která byla jednak

načervenalá, jednak jevila kresbu, která se zdála znázorňovat rozhněvaný obličej. Počasí v zemi Kpwekpwoků bylo, až na nepravidelné vulkanické jevy, velmi stálé, a proto jediným základem kalendáře byl vlastně pohyb nebeských těles.

Kromě otáčení dobrého měsíce Kwoka byl základem kalendáře také pohyb stálic a rovněž změna úhlů, pod kterými se jevila znamení času na tváři Jasného. Kpwekpwokové měli též jakýsi zodiak, který žáček před chvílí odřikával, sestávající z 21 konstelací, totiž, přesně řečeno, z konstelací osmnácti a ze tří samostatných, velmi jasných hvězd v pásmu ekliptiky, označovaných jako Štěně, Posel a Nosič Lampy.

Z nějakého důvodu se těchto zodiakálních znamení počítalo v současné době 21, což bylo podivné, protože pro tento způsob dělení nebyl žádný věcný ani matematický důvod, spíše naopak.

Věc byla tím podivnější, že se zdálo, jako by znaků pochodu Pingwaka bylo původně 24: v pásmu rovníku – ekliptiky byla ještě hvězda zvaná Oko Nebes a dále konstelace Rohouna. Souhvězdí Saňových Psů se dalo nenásilně rozdělit na vlastní Psy a souhvězdí Saní a skutečně se tyto části v běžné řeči takto označovaly, ale při výčtu znamení se říkalo buď jen Saňoví Psi, nebo jen Spřežení. Přidání Oka Nebes, Rohouna a Saní by počet znaků ekliptiky nenásilně doplnilo na 24, což by se zdálo logičtější, protože kpwekpwokská číselná soustava byla dvanáctková, tedy číslo 24 byla jakoby jejich dvacítko. Nicméně se počítalo znamení zodiaku jen dvacet jedna, a to za cenu vypuštění dvou zřejmých znaků oblohy a spojení dvou jasně rozlišených konstelací v jednu. Byla to další z četných nepochopitelností mentality Kpwekpwoků.

K dovršení všeho zmatku se postup Velkého Světlého každým znamením dělil na sedm období, velmi různě dlouhých podle velikosti konstelace, takže např. gungurd, ne-

boli průchod znameními Štěněte, Posla a Nosiče Lampy trval pouze několik minut. Toto dělení se ovšem nepoužívalo ve světské praxi, ale mělo své místo v posvátném kalendáři.

Kykýk začal jednoho žáčka zkoušet právě z těchto věcí, ale ten tomu, zdá se, příliš nerozuměl, neboť se mátl a odpovídal mechanicky a nesprávně. Girgalovi ho bylo líto, neboť pedagogické metody Kpwepwoků byly značně surové a neurvalé. Byl by mu ze srdce rád pomohl, ale nesměl porušit své inkognito němé tváře, aspoň před Kykýkem a žactvem, když už si to z nezbytnosti zkazil u archihierofanta.

Kykýk zatím zapsal naříkajícího žáčka do trestného registru a posadil ho do korounské lavice. (Korouni byli palinxerní býložraví savci, tupí a pasivní a zastávali v zemi Kpwepwoků zhruba funkci hovězího dobytka na Zemi). Poté se Kykýk otázal, kdo by mu mohl posvátný kalendář vysvětlit, ale nikdo se nehlásil. Kykýk tedy zahájil dlouhou a rozhořčenou přednášku o píli a povinnostech, takže Girgal začal zase klímat.

– G –

Měsíc Kwak stál jako veliká narudlá lampa jen několik stupňů nad obzorem a zelené stíny věcí byly dlouhé a mátožné.

Bylo období vlády zlovolná a občané se měli více modlit, a pokud možno i postit. Naopak hříchy byly v této době odlehčeny, a proto téměř každé „noci“, tj. v první třetině kwerrontu, bylo vidět na zarudlé pláni postavičky na sáních, směřujících polotajně k Velkým Kaskádám, i jinam, za účelem zakázaného létání na lyžích.

Kwekwork se tohoto masového hřešení neúčastnil. Jako úředník archihierofantských kanceláří musel být opatrnější, a tak se oddával tajnému hříchu raději výhradně za vlády Kwoka, kdy ke Kaskádám nikdo jiný nejezdil. Jak víme, hřešil v té době někdy i archihierofant Schrl.

Oné první čtvrtiny kwerrontu však Kwekwork rovněž nespal.

Stál u okna, pohlížel na planinu a popíjel houbovou kořalku.

Jednak oslavoval, jednak se uklidňoval, jednak doufal, že ho kořalka omámí a že spíš usne. Události se na něj složitě hrnuly. Usnout bylo těžké, neboť město bylo plno hluku. Gongy a kotle zněly a saňoví psi v ohradách téměř neustále vyli a štěkali.

Kwekwork popošel k východnímu či západnímu oknu (podle toho, bereme-li to s ohledem na smysl pohybu měsíce či vzhledem k magnetickému severu planety) a starostlivě se podíval ven. Západ rudě žhnul jako pec a obloha nad žlutým pruhem byla napřed růžová a pak nabíhala rovněž do zelena. Hvězdy nebe odchodu nebylo vidět: velmi špatné to znamení!

Kwekwork učinil magické znamení na prsou, přešel opatrně kolem své spící ženy, dáváje pozor, aby ji neprobudil. Usnula přes okolní rámus a spala tvrdě, zřejmě z vyčerpání.

Kwekwork nyní odešel do kuchyně a odklopil v podlaze padací dvířka, původně zakrytá koberečkem a stolicí. Spustil se dovnitř, zkontroloval teplotu, přesvědčil se, že je správná, chvíli bojoval s pokušením, aby odkryl podušku a podíval se.

Ale pak si to rozmyslel. Nemá se to prý dělat, není-li třeba. Se smíšenými pocity pýchy, radosti a bázně vylezl Kwekwork ze sklípku zase ven a velmi pečlivě vše upravil jako dřív.

Postavil se zase u okna, díval se na planinu, táhnoucí se do dálky až k Velkým Kaskádám. Obvykle bylo na planině

vidět tajně veřejné hříšníky, ale náhle opětné zrudnutí nebe odchodu zastrašilo asi i ty nejcyntičtější.

Podzemní démoni se opět projevovali: zdvihali už několik kwerrontů revoltu proti Světlému a nikdo nemohl vědět, až kam se odváží. Proto archihierofant nařídil smírcí oběti démonům – pro Kwekworka právě v nejnevhodnější myslitelnou dobu. Kwekwork by s tím ostatně nesouhlasil, ani kdyby se ho to osobně netýkalo. Proč nemohla stačit obvyklá oběť černých psů nebo oběť blbouních vajec?

Archihierofant Schrl se stával poslední dobou nějak zvláště přísným. Kwekwork ovšem nevěděl, že nečekaný výbuch archihierofantovy zbožnosti měl co dělat s objevením zázračného mluvícího psa, který byl náhodou původně jeho, Kwekworkův. Našel ho kdysi třesoucího se zimou u svého prahu a ujal se ho z normálního dobráctví, aniž by tušil, že pes byl jádrem záhadného létajícího ďábla a že ho stopoval od místa ďáblova sestupu tajně až domů. Okolnost, že pes může mluvit, posílila Schrlovu víru v nadpřirozeno, která v něm jinak stálým stykem s náboženskou atmosférou měla sklon opadávat a oprchávat. Byl rád tomuto důkazu existence zázračných jevů a vzdával díky velikému Pingwakovi. Umiňoval si, že bude nyní své pastýřské povinnosti vykonávat vzorně.

To vše ovšem Kwekwork nevěděl. Blesklo mu hlavou pouze, že Schrl se snad začíná mást, když kromě přehnané náboženské přísnosti chce, aby se jeho pes účastnil náboženské výuky. Kwekwork uvažoval, neměl-li by to snad přece jen někomu sdělit. Snad aspoň Kykýkovi, který se ostatně dost divil té povídačce se střežením výchoven a úkolu, jímž byl pověřen.

Do těchto Kwekworkových úvah se náhle rozštěkali jeho saňoví psi a za okamžik na to bylo slyšet sebevědomé zaklepání na dveře registrátorova domku. Kwekwork se nejdřív podivil, kdo to přichází v první čtvrtině kwerrontů, kdy všichni slušní občané spí, ale pak v něm hrklo: zdálo

se, že jeho nej tajnější obavy, které si ani nechtěl plně připustit, se nejspíš plní.

Kwekwork s nedočkavou nervozitou seběhl znovu do přízemí. Štěkot psů ho rozčiloval k nepřičetnosti i otevřel okno na chodbě, vystrčil hlavu a snažil se je okřiknout.

Marně.

Otevřel dveře a krve by se v něm nedořežal.

Na prahu stáli dva letitější občané sprostého vzezření, oblečení v historických uniformách archihierofantských biřiců. Byl s nimi archihierofantský sekretář Grak, oděný v černý hierofantský oblek.

Biřicové drželi slonovinové berly na znamení, že jejich návštěva je úřední. Kwekwork, snaže se zachovat pevný hlas, zval úřední výpravu dovnitř, jak nejsrdečněji a nejnedbaleji mohl. Přítomnost Graka, kterého dobře znal a přátelsky se s ním stýkal, mu byla zvláštním způsobem trapná. Potrásl na něj přátelsky hlavou, jak jest u Kpwekpworků zvykem, ale Grak nereagoval a tvářil se úředně kožené a odtazité. Kwekwork zavedl komisi, neboť nic jiného to zřejmě nebylo, do obývací místnosti a povytáhl metanové světlo. Grak se usadil na stůl, biřicové se vztyčenými žezly stáli za ním po obou stranách.

Grak vytáhl dlouhý pergamen s archihierofantskou pečeti, chvíli důležitě hledal po kapsách, pak vytáhl cvikr a dlouho ho čistil.

Vypadalo to, že Kwekworka schválně trápí, ale ve skutečnosti jemu samému bylo z toho všeho nevolno a trapně, a proto čtení odkládal.

Kwekworkova žena, zřejmě probuzená štěkotem psů, strčila udiveně a uděšeně hlavu do dveří a Kwekwork na ni nervózně zamával, aby zase zalezla. Zmizela tedy. Biřicové přešlapovali a pokašlávali.

Konečně si Grak cvikr nasadil, odkašlal a počal číst.

Dekret začínal dlouhou žehnací formulí všem obyvatelům hlavního města R-r-ku. Jak zajisté všichni vědí, počaly

vulkány strany odchodu opět soptit. To znamená vzpouru vnitrozemských démonů a celá země je ve velikém nebezpečí. Proto je třeba demony usmířit a uchlácolit.

Po zralé úvaze, majíce na mysli slávu Pingwakovu a obecné blaho obyvatelstva, rozhodli jsme se, z moci Svého pro-rockého úřadu, aby oběť byla opravdu účinná a patřičná, neutíkat se k obvyklému nabízení černých psů nebo k náhradním vejším blbounů. Okolnost, že vzpoura démonů nastala právě v období kladení, nám naznačuje a nás zavazuje...

Kwekworkovi se dělaly mžitky před očima a bezvládně klesl na stolicí. Kdyby byl člověkem, zbledl by jako papír. Ačkoli věděl, co se chystá, a ačkoliv se mu to potvrzovalo příchodem komise, přece stále beznadějně doufal, že to není pravda nebo, že ho to nějak na posledních chvíli mine, či se to všechno nějakým zázrakem změní. Neposlouchal už déle, nemohl, ale ani nemusel. Archihierofant Schrl zřejmě nařizoval věřícím, aby na usmířenou démonům vydali k oběti vejce, která jejich manželky právě v této době obvykle snášely.

U domestikovaných zvířat i ptáků, pokud měli původně nějaké omezené reprodukční období, se tento čas obvykle porušuje. Tak tomu bylo i u Kpwepwoků, kteří se, podobně jako lidé na Zemi zdomestikovali vlastně sami. Kpwepwokové se pářili a kladli vejce po celý prkwerrok, jak by oni sami řekli, čili pořád. Nicméně stoupla jejich reprodukční aktivita vždy v době posunu nebeské cesty Pingwakovy k severu a to právě teď nastávalo.

Tato nepravidelnost dávala Kwekworkovi jakousi nádej.

Ještě není vše ztraceno. Ačkoliv byla pravděpodobnost, že většina domácností v R-r-ku bude mít v této době vejce, nebylo to nevyhnutelné. Chyba byla v tom, že jako z udělení Kwekworkova žena Keríč náhodu právě teď vejce snesla, a to vejce oplozené, což se jim zatím podařilo jen jednou,

avšak vejce zastydlo a nevylíhlo se. Jen jednou, totiž oficiálně. Každá jiná příležitost byla tabu a Kwekwork stejně by z ní nic neměl...

Kwekwork a jeho žena již stárlí a co nevidět budou mimo reprodukční období či věk. Letošní vejce byla jejich už skoro jediná reálná naděje. Kwekwork se v mrákotách agónie rozhodl, že vejce prostě zapře. Protože začaly soptit vulkány, neoznámil Kwekwork z předvídané opatrnosti nastávající radostnou událost nikomu. Fakt, že má v sobě vejce, není na ptačí samici vidět. Nikdo nic nevěděl.

Chyba byla v tom, že dal asi najevo úlek. Jeho tvář byla ovšem, na rozdíl od lidské nebo psí, prakticky nehybná ptačí maska, biřící se nudili a nedívali a Grak měl zobák zabořený do pergamenu. Je tedy možné, že si jeho úleku nevšimli. Posadit se mohl prostě proto, že už dlouho stál. Jako ptáci původně potápiví, snesou Kpwekpwokové značné výkyvy krevního tlaku, který mohou do značné míry ovládat i vůlí. Kwekwork tedy potlačil vůlí krevní tlak jako jeho dávní předkové při vynořování a rozšafně a souhlasně hvízdli. Projevil odevzdaný souhlas s hierofantským dekretem, zároveň však i politování, že vejce toho času nemá.

Ostatně, všechna jeho vejce dosud, až na jeden případ, byla hluchá. A ten případ stejně nevyšel. Pingwak mu nepožehnal. Však to přece o něm všichni v úřadu vědí, jistě to ví i bratr Grak.

Probíhala pak ještě chvíli jakási pouze zdvořilostní, neslaná nemastná konverzace, která se rychle stáčela pryč od ožehavého tématu.

Nejprve se Grak jaksí neurčitě omluvil, že koná jen svou povinnost, i trochu zanařikal na obtížnou službu, ne však tak, aby se to mohlo vykládat jako bezbožnost, či dokonce vzpoura proti archihierofantovi. Poté dodal několik dalších nemastných neslaných frází všeobecného, tj. žádného významu, zvedl se, pokynul pochopům a měl se k odchodu.

Kwekworkovi se začalo ulevovat. Avšak právě V té chvíli vstrčila Keríč opět hlavu do dveří.

Jeden z biřiců zakrákal, skočil ke Kwekworkově ženě a vtáhl ji dovnitř. Kpwekpwokové, kterým pozemští učenci říkají sfeniskomorfové nebo též alkouni, obojí však pouze na základě vnějšíkové konvergence tvaru, mají na svých nelétavých, v jakési ploutve proměněných křídlech volný palec, dokonce s drápem, podobně jako mláďata pozemských ptáků hoazinů. Tento palec je u sfeniskomorfů planety Pav α_2 , lidské vědě prakticky neznámých, schopen opozice, takže jejich křídla fungují jako lidské ruce v pátečnicích. Při jemnějších úkonech si proto pomáhají zobákem.

Biřic vtáhl Keríč dovnitř za křídlo a úřední berlou jí pozvedl zobák.

„Podívejte se, Vaše Blahorodí,“ volal na Graka.

Pod zobákem Keríče se rýsovala dosud matná, ale nezaměnitelná krmičí skvrna.

Podobně jako někteří ptáci na Zemi, např. rackové, vytvářejí i sfeniskomorfové planety Pav α_2 v době hnízdění pod zobákem výraznou červenou skvrnu. Do této skvrny mládě instinktivně klove, a tak podporuje sekreci zvláštních žláz ve voleti rodičů. Tímto výměškem, bohatým na bílkoviny, jiné živiny a vitamíny, se mláďata krmí v první době života, nežli počnou přijímat stejnou potravu jako dospělí, zpočátku od nich ve voleti natrávenou. Jak vidíme, má krmení mláďat Kpwekpwoků čili alkounů neboli sfeniskomorfů rysy podobné jednak s pozemskými racky, jednak s holuby, což podporuje Van den Hundovu teorii o jednotnosti života v celé Galaxii.

Obvykle naskakuje skvrna u alkounů až těsně před vylíhnutím mláďete, spolu se sekrecí žlázy, avšak vzhledem k domestikizační dezintegraci či degeneraci všech jejich instinktů to nemusí tak být u všech.

Někteří nevytvářejí skvrnu nikdy, někteří ji mohou mít i celý život a všechno mezi tím. Vyskytují se i barevné mutace, skvrny žluté, modré a zelené. Mnoho alkounů nasazuje krmicí skvrnu již ze začátku hnízdění, snad na základě psychogenního mechanismu zvýšené anticipace, umožněné vyšší inteligencí.

To také měl asi na mysli biřic.

Kwekwork, jak nejkliidněji mohl, ujišťoval, že jeho žena má skvrnu neustále, jak to tak u některých bývá – snad, řekl, se v tom odráží její nesplněná touha po rodině...

Zdalo se, že Grak to přijme, ale zlý biřic se nyní obrátil ke Kwekworkovi a drze mu pozvedl zobák.

„Hle,“ řekl, „Vaše Blahorodí, i pan registrátor má skvrnu.“

Kontrast drzého chování a uctivého oslovení biřicem se zdál být úmyslný a sarkastický, ale byl pouze výsledkem zvyku a pacholkovy tuposti.

Kwekwork opět ujišťoval, že i on má skvrnu permanentně, ale biřic se dušoval, že pana registrátora přece zná z úřadu a že takových věcí on by si všiml...

Grak by to byl ještě pořád rád nějak sprovodil ze světa, ale než nabral dech k odpovědi, navrhl energický biřic, že dojde pro psa.

Grak nemohl nic dělat, jinak by mu mohli přišít maření úředního výkonu nebo něco na ten způsob. Dokud byla situace nejasná, mohl ji neurčitě a nenápadně řídit do neutrálních vod, ale jasně vyhraněnému, konkrétnímu návrhu se vzpouzet nemohl. Biřic odspěchal a vrátil se s psododem, který vedl na řemeni chlupaté psisko, cvičené ve vyhledávání vajec. Ačkoliv se oběť vlastních vajec už velmi dlouho neprováděla, přece byli dle Statutů cvičeni k vyhledávání slídiví psi. Pes s psododem začal supět a cvakat drápy po domě, provázen komisí.

Kwekwork a jeho žena zůstali v obývacím pokoji, objíždali se a snad se modlili.

Šťára teď došla do kuchyně a slídící pes začal vydávat. Kwekwork se zoufale hnal za komisí, která už odklopovala padací dvířka a vysílala biřice dovnitř.

„Graku, Graku,“ volal, „to vejce je hluché. Nemohl jsem to ženě říct, tak se na to už zoufale těšila. Dal jsem je do inkubátoru, abych získal čas jí to říct, připravit ji. Pingwak přece nepřijímá hluchá vejce.“ Pokoušel se smát.

Ale biřic se již vynořil i s bílým vejcem. Pokročil k lampě, povytáhl plynový plamen a vejce prosvítil. Byla v něm zřetelná tmavě červená skvrna.

„Nechte mi moje mládě! Nezabíjejte je! Vždyť už má srdíčko!“ křičela zoufale Kerič.

Ale biřic jen tiše kdákal.

Kerič, beze smyslů, se vrhla na biřice jako nerozumný, divoký pták. Nadmula vole a natáhla krk, syčela, napodobujíc instinktivně hada, klovala biřicům po očích a tloukla je hranami křídel.

Biřicové se na ni obořili svými berlami a tloukli ji, až zkrvavená padla v bezvědomí na podlahu.

Do toho štěkal zuřivě slídičský pes a saňoví psi v ohradě se přidali pekelným hlukem...

Kwekwork stál jako solný sloup, nehybný a oněmělý. Nebránil ani ženu, ani vejce, ani sebe. Nebyl nikdy bojovný, byla to taková tichá úřednická povaha. Stál tu ještě dlouho po tom, co komise odjela s jeho druhým oplozeným vejcem za život, stál tam ještě, když jeho rozzuření psi začali umlkat a jeho zbitá žena se probírala v krvi na podlaze.

Proč je rudá barva symbolem božího hněvu a varování?“
tázal se do zblbnutí znovu Kykýk, stoje na stupínku před
škamny.

Girgal ležel jako obvykle pod stolem, blízko kamen, ten-
tokrát však nedřímá.

Naopak, udiveně pozoroval Kykýka i jeho žáky.

Dosud si na podivný svět planety Pav α_2 nezvykl a při-
padalo mu občas, že snad sní a co nevidět se probudí na
Zemi, ve výcvikovém centru, u Leony, v parku u Hesseho.
Kykýk měřil něco přes 170 cm, byl to tedy Kpwepkwok
spíše vyšší postavy. Alkouni byli trochu menší než lidé, ale
ne o mnoho: začínali asi na 145 cm a končili u 175. Celkově
se Kykýk skutečně podobal alce nebo tučňáku. Měl úzkou
ptačí hlavu na dlouhém hadovitém krku, silný zobák žluté
barvy a oči s bílou matnou duhovkou, podobné perleťovým
knoflíkům. Hlava i krk byly pokryty krátkými, přiléhavými
černými pery, jak tomu je i u pozemských tučňáků.

Na hlavě měl čepičku na způsob baretu, z něhož visel
dlouhý fialový střípce. Tato čepička byla označením jeho
akademického vzdělání a barva střípce označovala obor,
ve kterém Kykýk čepičky dosáhl.

Fialová znamenala teologii, která však zahrnovala též
filozofii a víceméně též všechny ostatní přírodní i spole-
čenské vědy.

Na těle měl Kykýk černou, vlněnou kazajku s rukávy,
které působily ve srovnání s lidskou anatomii jako velmi
krátké.

Ve skutečnosti, podobně jako u lidské kazajky, sahal ru-
káv až po zápěstní kloub a to, co viselo ven, byly už kosti
dlaní, ale ty obnášely skoro polovinu celé přední končetiny.
Protože původně šlo o potápivé ptáky, byla ramenní
kost dosti krátká, předloktí dlouhé asi stejně jako dlaň nebo
jen trochu kratší. Jak tomu tak již u ptáků bývá, zůstaly

z prstů původní ruky jen palec a ukazovák, ke kterému se dole přimykaly přirostlé, zploštělé kůstky prostředního prstu. Na rozdíl od převážné většiny pozemských ptáků byl však palec volný, značně dlouhý a pohyblivý a mohl se postavit proti dlani, která ovšem sestávala pouze ze dvou silných a plochých kostí.

Vzadu splývala vrchní kazajka až na Kykýkovu kostrě neboli učeně pygostyl, což jest kost, vzniklá u ptáků srůstem ocasních obratlů, takže se zdálo, jako by měl Kykýk odstávající šos.

Pod kazajkou měl Kykýk pletené vlněné tílko žluté barvy s posvátným vzorem a žluté kalhoty z jemně vyděláné kůže sviňoucha.

Ty pokrývaly Kykýkovy nohy vlastně na způsob indiánských „leggings“, neboť břicho bylo rovněž kryto tílkem.

Sahaly od vrchu stehen až po nepravé, dozadu obrácené koleno, které je vlastně patním kloubem, a pokrývaly zdánlivé stehno, které je ale lýtko a část kostí šlapky, což jest vlastně takzvaná tarsotibia, kost vzniklá splynutím jedné z lýtkových kostí a kůstek chodidla. Zde byly převázány řemínky jako pozemské evropské kalhoty až do Francouzské revoluce.

Odtud pokračovaly vyleštěné černé polovysoké boty, pokrývající zdánlivé lýtko pod obráceným kolenem: to ovšem je ve skutečnosti kost, vzniklá splynutím různých kostí šlapky, takzvaný tarsometatarsus.

Zdánlivou patu tvořily první klouby prstů neboli falangy, které se, na rozdíl třeba od člověka, zavíraly obráceně, směrem jako dolů, takže tím vznikala jakási pata. Všechny čtyři prsty nohy byly obráceny odpředu, jak tomu je i u pozemských tučňáků. Ovšem vše bylo schováno v botě: mezi botou a holou nohou měl Kykýk ještě vlněnou punčochu. Jeho tučňáčí ocas, tvořený takzvaným pygostylem, tj. srostlými obratli ocasní páteře, plus na tom svalstvo atd., jakož i okolí jeho kloaky čili ptačí řiť, byly volné a za

účelem slušnosti přikryté jen shora šosem kazajky jako jakousi suknicí.

Celkové odění jevílo zřejmou funkční konvergenci s oblečením člověka, s přihlédnutím k rozdílným anatomickým podrobnostem.

Vlna pletené vestičky i vlněné vlákno látkové kazajky pocházely od pudlovitých psů, pěstěných k tomu účelu, a byly stejně teplé jako vlna ovčí, pouze vlas byl ostřejší.

Záci ve třídě, kde Kykák právě vyučoval, patřili k poslednímu běhu, čili, jak bychom měli sklon říci, k poslednímu ročníku, což ovšem by bylo špatně.

Kromě vlněných punčoch v zelené barvě školy měli jen nízké botky z měkké kůže, pokrývající pouze zdánlivě šlapku a patu, tj. prsty nohou a dolní kloub tarsometatarsu. Jinak byli vlastně nazí, totiž pokrytí hustým chmýřím jako kožíškem. To bylo žlutavé barvy s hnědými skvrnami. Zobáky měli na rozdíl od Kykáka břidlicově šedé barvy. Bylo zvykem, že Kpwepwokové začali nosit šaty až po vypelichání chmýří, protože to je dostatečně hřálo i cudně halilo. Někteří měli, jen aby se neřeklo, jakési krátké vestičky, vpřed otevřené a bez rukávů, na způsob hloupého Honzy.

Pelichání mělo nastat u těchto mladíků již co nevidět. Po celé tři běhy Pingwaka, co výměna trvala, nepřijímali mladí Kpwepwokové vůbec potravu: byl to zbytek způsobu z doby jejich předrozumového vývoje, kdy původně rodiče mláďata opouštěli a odebírali se do moře, kdežto mladí museli čekat, až se jejich chmýří změní na šupinovitě, vodu nepropouštějící peří. Proto byli před přehráním dodnes vždy neobyčejně tlustí. Byli již zcela vzrostlí, někteří mnohem vyšší než Kykák, a všichni do jednoho mohutnější, protože silně vypasení a v chundelatých kožíšcích. Přesto vypadali proti drobnému katechetovi dětsky a nevinně.

Ve své huňatosti a s dlouhými zobáky připomínali mladí alkouni populárního Buzbyho, zkarikovaného kanárka či vrabce, který donedávna, než se konzumentům zprotivil, dělal reklamu telefonní společnosti British Telecom.

„Proč je tedy rudá barva symbolem božího hněvu a varování?“ tázal se Kykák a vyštěkl nějaké ptačí jméno. Jeden

z huňáčků se vztyčil ve skamnech a písklavým hlasem odříkával:

„Rudá barva jest symbolem božího hněvu, neboť rudá byla i barva Velké Katastrofy.“

„Dobře,“ pravil Kykúk a položil další otázku.

Nic zvláštního nebylo na Kwekworkově domě, nijak se hmatatelně nezměnil – a přece bylo poznat, že je to dům neštěstí. Stál přece vždycky o samotě nad městem, ale nyní se zdál zřetelně osamělý.

Jeho větrný mlýnek klapal a vrzal ve stálém větru jako na domech všech Kpwekpwoků – zdroj levné energie pro domácí práce –, a přece se nyní zdálo, že zoufale naříká.

Skoro v každé domácnosti, v ohradě či v kůlně, štěkali a vyli saňoví psi – a přece se zdálo, že Kwekworkovi tahouni zpívají jakési hnusné a posměšné rekviem.

Všude po zemi Kpwekpwoků (v pozemských uranografických databázích bývala označována jako Alkonie) hučel dobrý vítr Horhor, ale kolem Kwekworkova domu zněl jako výhrůžkou a zoufalým smutkem.

Je ovšem pravda, že dům byl objektivně o něco zpustlejší než dříve, ale to by snad za normálních okolností uniklo pozornosti.

Stál na osamělém návrší nyní opravdu osaměle a jakoby strašidelně. Kwekwork odbočil z Velké Ledové Cesty na Malou, pak z ní vyskočil na břeh a odvázal si kostěné brusle. Jemné uzly nebylo možno zvládnout pouze klepety křidel a Kwekwork si musel pomáhat zobákem. Sundav brusle, hodil si je alkoun přes rameno za svázané řemínky a vystupoval pěšky do stráně k svému domu.

Již po druhý běh (týden) chodil Kwekwork zase do úřadu. Bylo to nepochopitelné, ale nějak to kupodivu dokázal. Potřeboval být z něčeho živ a také se nemohl zjevně archierofantovi protivit.

Již druhý den po katastrofální konfiskaci vejce přišli k němu archihierofantský sekretář Grak a vrchní turiferář Fjúkr – Kwekwork měl skutečně velice mírnou povahu, že ani tehdy se nerozzuřil – se zvláštními projevy milosti od archihierofanta.

Archihierofant, když se dověděl, že jeho registrátoru kontribucí zkonfiskovali poslední oplozené vejce, propukl v projevy strašné zuřivosti. Kwekwork patřil k jeho osobnímu personálu a od doby, co mu daroval Girgala, věděl už Schrl, o koho jde, a znal jeho rodinnou situaci dokonale.

Grak z toho nakonec vyvázl jen s několika ranami arcipastýřskou berlou, ale oba biřící i psovod byli zbaveni úřadu a posláni do dolů, ačkoliv dva jasně za nic nemohli a třetí pouze horlivě konal, co mu bylo uloženo. Že to všechno spískal sám svým dekretem a že podobnou agónii způsobil i jiným rodičům, to si jaksi nepřipouštěl. Dokonce nařídil, aby vejce našli a neprodleně rodičům vrátili, což však nebylo proveditelné, neboť zabavená vejce se navzájem příslovecně podobala. I tak by bylo již pozdě, protože vejce jasně zastydlo.

Nicméně se Schrl snažil Kwekworka a jeho ženu nějak utěšit, což ovšem byl za daných okolností krajně obtížný úkol. Schrl poslal Kwekworkovi na pergamentu se zlatou bobulí zvláštní požehnání, které ovšem se málem stalo dalším kamenem úrazu. Požehnání se totiž psala do zásoby, vlastně, přesně vzato, na prodej, pro ty, co si to mohli zaplatit. A bylo tam, že archihierofant svolává vše nejlepší na požehnance, jeho rodinu a jeho potomky, fráze to, která za daných okolností nebyla více na místě. Naštěstí si to včas uvědomili, větu vyškrábali a místo vyplnili ornamentem. I tak by si toho mohl požehnanec všimnout, kdyby totiž požehnání vůbec kdy sám četl.

Dále odevzdali úředníci Kwekworkovi měšec, obsahující 36 platinových mincí nejlepší archihierofantovy ražby-

jako odškodnění, tohoto obratu však vyslanci z opatrnosti nepoužili.

Konečně odevzdali emisaři pro Kerič také archihierofantský řád matky-hrdinky, což bylo jistě bez ironie a dobře myšleno. Původně se uvažovalo i o tom, udělit také zkonfiskovanému vejci řád mladého hrdiny in memoriam, ale tento návrh byl přece jen opuštěn.

Nyní tedy chodil Kwekwork už druhý běh čili týden opět do úřadu. O události s ním nikdo nemluvil a všichni dělali,

jako by se nic nestalo. Kwekwork stoupal pomalu a namáhavě do straně ke svému domu.

Psi v ohradě ho zvětřili a vítali štěkotem a Kwekwork na ně laskavě a chlácholivě promlouval. Odemkl dveře, vešel do domu, odložil svrchní kazajku a čepici, pověsil brusle.

Pak vystoupil těžce po schodech do ložnice.

Keríč seděla na lůžku ve zcela ptačím postoji. Jak Kwekwork vstoupil, pozvedla zobák a zaštěbetala na pozdrav. Tento způsob důvěrného zdravém je alkounům vlastní a dán instinktivně. Odpovídá asi tomu, když se lidé na sebe smějí.

Kwekwork pozdrav opakoval. Keríč se zvedla a ukázalo se, že má pod sebou slonovinovou kouli, které se používá na porážení špalků při alkounském kuželníku. Kwekwork si beze slova zul boty, vlezl na lůžko a sedl na slonovinovou kouli.

Keríč se zvedla a odešla dolů do přízemí za svými biologickými záležitostmi. Protahovala se, trochu poskakovala a pak odešla do přístěnku, kde měli záchod. Na dveřích záchodku zvnitřku visel řád matky-hrdinky i se jmenovacím dekretem. Umístil ho tam Kwekwork, Keríč tyto věci již dávno nevnímala. Keríč pak vyšla ven a připravila si v kuchyni něco k jídlu.

Každý den se musel Kwekwork účastnit tohoto nesmyslného, drásavého obřadu, neboť jen tak mohl ovládat svou šílenou ženu. Archihierofant jí poslal své osobní lékaře již druhý den po události, ale ti dovedli vyléčit jen její tělesné rány. Mysl Keríčina zůstala zastřena mráкотou.

Zdálo se, že se v mnohém navrátila do předracionálního stadia předků sfeniskomorfů. Ačkoliv normálně měli alkouni svá vejce v inkubátorech a pouze kontrolovali teplotu a vlhkost a jednou za den vejce obraceli, navrátila se Keríč k primitivnímu chování alkouní samice, sedící na vejci.

Podobně jako nerozumný pták, je-li v instinktivní náladě inkubovat, sedá i na oblázky, kuličky anebo i na hranaté kostky, seděla Keríč trpělivě na kouli z fosilní slonoviny.

Nebylo jí možno kouli vzít, nebylo jí možno z hnízda sehnat – jediný způsob, jak jí přinutit, aby se protáhla, vyprázdnila a najedla, bylo předstírat výměnu při sezení na vejci.

Naštěstí seděly u předků alkounů samice v jednom obratu (dni) déle než samci, a tak Kwekwork mohl také chodit do práce a starat se o základní nutnosti v domácnosti.

Lékaři nedávali mnoho naděje: snad až přejde inkubace, přijde Keríč zase trochu k sobě, doufali. Ale Kwekwork se hrozil pomyšlení, že až odezní inkubační chování, bude mu žena v domě halucinovat spektrální mládě.

Keríč štrachala dole v kuchyni.

Oknem ložnice, které bylo obráceno k magnetickému západu, se nelítostně díval Kwak, rudá, zlovlná tvářnost Pingwakova.

Kwekwork seděl ve zcela ptačím postoji na lůžku a zahříval kuželníkovou kouli, ze které se nikdy nic nevyklube.

Jeho ptačí tvář neprozrazovala žádné pocity.

– I –

Zasněžená kotlina vřela hlukem. Bylo slyšet vytí a štěkání saňových psů a rokotání a pískání alkounů. Na planině se tyčilo množství ozdobných stanů, jimž vévodila rozlehlá a bizarní látková struktura, označená archihierofantskými symboly. Velký lov na sviňouchy, který Schrl ohlásil již před časem, se nyní konal. Archihierofant vytáhl se všim komfortem, jak tomu tak již u velmožů bývá. Vezl s sebou nejen celý svůj dvůr se všemi hodnostáři a jejich štábem i služebnictvem, ale také svoje vlastní kuchaře, číšníky, kejklíře, hudebníky a jiné drabanty.

Ti všichni museli také jíst a vyměšovat atd., oni sami, i zase jejich vlastní sluhové a podruhové, což znamenalo opět další dozorce, dělníky, úředníky a další poskoky všech těchto poskoků. Tábořiště vydávalo nejrůznější zvuky a zápachy.

Kwok stál na západě ve druhé pětině Velké Báně, a tudíž téměř v úplňku, rozprostíraje své sinavě namodralé světlo po kotlině.

Stál na rozhraní souhvězdí Draka a souhvězdí Lyžaře, z čehož bylo patrné, že se čítá šestý den devatenácté sedmice prkwerroku. Přestože bylo dosti dobře vidět, lépe než za pozemského úplňku, hořela po táboře všude plynová světla. Zdrojem tohoto plynu se právě zabývala skupina nuzně oděných alkounů, kteří na západní, od větru odvrácené straně tábořiště vykopávali guáno z táborových latrin a nakládali je na karavanu nákladních saní, které je měly dopravit do táborové plynárny. Alkouni totiž svítili metanem, který vyráběli z hnoje vlastního i svých domácích zvířat. Kopáči guána, kteří jsou pokládáni za nečisté a nedotknutelné, patřili k opovrhované rase bílých alkounů.

Poněkud blíže k hlavnímu náměstí tábora stahovala a čtvrtila parta řezníků velikého sviňoucha, jehož archihierofant sklál oštěpem na poslední lovecké vyjížděce.

Archihierofant sám seděl ve svém přepychovém, jasně osvětleném stanu na měkkém polním lůžku ve velice ptačí pozici. V pravém křídle držel slonovinový, drahokamy vykládaný pohár a oslavně popíjel říznou houbovinu. U nohou lůžka seděl dvorní pěvec Pipurkor a pěl svůj poslední výtvar, oslavující arcizrecovu sílu, obratnost a statečnost při lovu na sviňouchy. Píseň byla psána na dlouhém pruhu pergamenu, který se nyní točil již po zemi, jak ho pěvec popouštěl, nahlížeje do něj po ptačím způsobu jedním okem.

Pěvce doprovázeli dva hudebníci, hrající na nástroje,

vzdáleně připomínající pozemské dudy. Měly jednak vzduchový rezervuár, a jednak takzvané dmuchadlo, tj. měch jako ke krbu, kterým se nadouvala zásobní vzduchová bublina. Píšťal byl však větší počet, poněkud na způsob takzvaných moldánek neboli Panovy píšťaly, a ty se rozeznávaly otvíráním ventilů, což hráč dělal zobákem. Dudáci byli dva, jeden hrál melodii a druhý bas, což byl u alkounů běžný způsob podobně jako na zeměkouli u Basků.

Zpěvák i hudebníci se velice snažili.

Archihierofant je však neposlouchal, nýbrž se živě bavil s přítomnými, rovněž popíjejícími pány. Byl zde např. vrchní turiferář Fjúkr, první tajemník Grak a registrátor kontribucí Kwekwork.

Kwekworka vzal archihierofant Schrl s sebou na lov, aby ho prý rozptýlil a ukázal mu svou milost. Ve skutečnosti mu tím ovšem situaci vlastně zkomplikoval a ještě více zprotivněl.

Především neměl Kwekwork na radovánky náladu a nutnost se jich zúčastňovat mu připadala jako záměrné, rafinované mučení.

Dále měl neustále starost, jak se daří jeho šílené ženě doma, i když zařídil s nějakými přáteli, aby na ni dohlíželi. Nebylo však bohužel možno, aby dohlížitelé byli v domku pořád, pouze slíbili, že tam budou několikrát denně docházet. Kwekwork se totiž snažil stav své ženy víceméně utajit. Kwekwork nevěděl, zda se může na přátele opravdu spolehnout, a také, je-li celá záležitost zařízena realisticky.

Také ho trápila myšlenka, že jeho šílená žena ho možná bude postrádat, aniž by byla schopna to vyjádřit a aniž by bylo možno jí vysvětlit, kde je její muž a proč tam musel jít.

Kromě toho pokládal Kwekwork řeznické zabíjení sviňouchů za nechutné a výdaje, spojené s lovem, za zbytečné a přehnané.

Pochopitelně si ovšem nechával tyto své názory pro sebe. Bylo mu však trapně a smutně a popíjení v archihierofantově stanu, jakkoliv čestné, ho nebavilo. Když se zvedl a odcházel pomocný archihierofant Gurkwark, vymluviv se na svůj věk a únavu, uvažoval Kwekwork, má-li toho využít a odejít také, ale pak si to rozmyslel, neboť nechtěl být ve Schrlově mysli s Gurkwarkem spojován. Popíjel tedy a tiše trpěl.

Archihierofant nyní hvízdal a páže, které obcházel společností s krytou alabastrovou nádobou spolu s nosičem džbánů a s nosičem zákusků, zamířilo k němu. Archihierofant se otočil zadkem k pážeti a pozvedl křídlem šos kazajky, pokrývající jeho pygostyl. Páže odklopilo víko nádoby a přistrčilo ji k posvátné kloace velebného ptáka a ten do ní upustil hutnou kapku černobílého trusu. Kpwepwokové čili sfeniskomorfové neboli alkouni jsou ptáci a podobně jako jiní ptáci se musí dosti často vyprazdňovat. Tento stav věci v kombinaci s inteligencí a civilizací zhruba lidskou působí určité problémy, vlastně větší, než má inteligentní opice člověk na zeměkouli, protože samci nemusí kálet tak často jako ptáci. Podobně jako lidé mají i alkouni záchody, na které chodí, i když normálně mnohem častěji než lidé. Výjimku tvoří pouze období, kdy by měli sedět na vejcích, což tak příroda zařídila, jak ví každý, kdo kdy choval drůbež. Ale nechtějí-li chodit na lokus příliš často, buď z nutnosti, nebo z lenosti, kálí na místě do zvláštních nádob, které pak dodatečně vyprazdňují do záchodů. Jsou-li vynikajícího sociálního postavení, obstarává jim tyto nádoby služebnictvo. Z vylíčených důvodů také nenosí alkouni kalhoty, nýbrž jen jakési „leggings“, a přes zadek jakousi sukni nebo fráček, jak již vylíčeno. Zapomněli jsme poznamenat, že v oděvu se pohlaví u alkounů neliší, k čemuž zřejmě přispívá také fakt, že u nich na rozdíl od lidí není rozdíl ve vnějších urogenitálních orgánech, a tedy ve způsobech, jak se vyprazdňují. Mají všichni pouze okrouhlou kloaku.

Kromě toho zde snad přispívá i studené klima jejich země: lidští obyvatelé Arktidy se rovněž neliší podstatně krojem podle pohlaví. Snad je třeba poznamenat též, že alkouni nemočili extra, nýbrž dohromady s kálením jako jiní ptáci; v ptačinci je černý prostředek trus, kdežto bílé okolí zhuštěná moč, to jen mimochodem.

Když se tedy archihierofant vykadil, což trvalo jen okamžik, utřelo mu páže kloaku kouskem měkké látky, naplněné voňavkou, kterýžto klůcek pak též hodilo do nádoby. Fakt, že tento úkon se dál veřejně, není však tak úplně podivností nepozemské kultury.

U arcizrece to aspoň netrvalo dlouho, ale veřejně kadivali i pozemští magnáti. Např. francouzský král Ludvík XIV. kadil vždy ráno a při tom udílel audience, což se oficiálně nazývalo la levée du roi.

Během defekace posvátného ptáka nepřestávali dudáci hrát a dvorní bard opěvat velikost archihierofantovu.

Girgal ležel stočen na zvláštním lesklém polštářku ve zvláštní měkce vystlané bedničce či boudičce a klímal.

Byl u archihierofanta ve stále větší oblibě a vyloženežhýčkán. Přezrán vzácnými lahůdkami, vnímal hluk oslavy jen matně. Bylo mu příjemně a spokojeně. V polospánku si matně vzpomínal, jak ho archihierofant nakonec přece jen podrobil obřadu Pohroužení, aby s ním mohl být i po smrti.

Věc měla však několik háčeků. Předně Xant neboli Girgal nebyl zrozcem z vejce, a tak se na něj Pohroužení vlastně správně nemohlo vztahovat. To však mohl archihierofant buď nějak teoreticky vysvětlit, nebo i nadekretovat jako výjimku, protože byl nejvyšší hlavou autokefální církve v R-r-ku. Druhá věc se týkala řádnosti provedení obřadu. Pohroužena může být pouze osoba dospělého rozumu, stanoví Svaté Desky, a také dobře znalá učení. Tyto dvě podmínky musí být zjištěny a potvrzeny zvláštním sborem examinátorů, jenž musí sestávat nejméně ze dvou osob. Není-li

tato podmínka splněna, je obřad Pohroužení nejen neřádný a rouhavý, ale – co hlavní – také zcela neplatný.

Chtěl-li tedy archihierofant Girgala pohroužit, musel do věci zasvětit nejméně ještě jednu osobu. Schrl dlouho přemýšlel, koho pro tento krajně delikátní úkol vybrat. Nejprve mu vytanul dobrý vrchní kostelník Bruk, ale tuto ideu opět zavrhl: předně byl Bruk příliš prostá duše a pohroužení psa by ho jistě nesmírně šokovalo, dále se pro svůj nedostatek vzdělání za examinátora Učení vlastně vůbec nehodil. Schrl probíral všechny možné kandidáty jednoho po druhém, ale žádný se nezdál vyhovovat. Nakonec, vlastně už ze zoufalství, se rozhodl pro Kwekworka. Kwekwork byl tichý, pokorný a zřejmě naprosto loajální: trapné a tragické nedopatření s konfiskací vejce snesl pokorně a bez nenávisti jako pravý pohrouženec. Schrl se rozhodl pro něho: nejen proto, že Kwekwork byl zcela oddaný, ale také ho chtěl odškodnit a vyznamenat tím, že ho zavezme do tohoto enormně delikátního tajemství.

Schrl se také velice staral o to, aby Xant alias Girgal opravdu znal Svaté Učení, i když ovšem examínace prováděná jím samým a servilním Kwekworkem musela být vlastně tak jako tak pouhou formalitou.

Protože součástí zkoušky z náboženství byl i posvátný kalendář, který spočíval na některých astronomických faktech, staral se Schrl i o toto. Ukázal, ačkoliv neměl, Girgalovi i tajný, jinak jen hierofantům dovolený přístroj, jakýsi astroláb, pomocí něhož se dal zjistit postup Velkého Okrouhlého po Velké Báni, resp. jeho pozice a vzezření pro každou danou dobu. Podrobné popisování přístroje by bylo nejspíš nudné a nedalo by se ani pořádně provést bez nějakých ilustrujících diagramů.

Zařízení sestávalo v podstatě z jakéhosi kovového prstence, na kterém byla znázorněna sřetěžení kwekworkského zodiaku a pozice Velkého Okrouhlého, včetně jeho natočení k pozorovateli, když se zjevoval ve způsobě dobrého

Kwoka. Byly zde též určité škály a čísla, po prstenci se pohyboval jezdec, jehož nastavením pro určitou dobu na škále se ukazovalo, kde bude stát Velký Okrouhlý, a jistá čísla, kladná a záporná, informovala, měl-li v té době svou dobrou či svou přísnou tvářnost.

Tento přístroj byl praktický pro alkouny, kteří mohli jezdec posunovat zobákem, ale ne pro Girgala.

Zkouška se konečně konala, a to v první čtvrtině kwerrontu, totiž v alkounské noci, kdy většina obyvatel tvrdě spí. Schrl zavedl Kwekworka do tajného kabinetu v arcizreckém paláci, který neměl oken a do něhož se vcházelo tapetovými dveřmi, velmi obratně zakrytými.

Kwekwork Girgala nikdy předtím neslyšel mluvit a byl touto podivností nejen překvapen, ale i vyděšen. Mluvicí pes, který má být pohroužen, mu připadal téměř jako jakési ohyzdné d'ábelství. Girgal mluvil alkounsky sice plynule a gramaticky správně, ale nedovedl úplně přesně napodobit všechny jejich skřehotavé a bublavé zvuky, takže jeho řeč zněla Kwekworkovým uším nepříjemně tvrdě a huhlavě.

Girgala zkoušel hlavně archihierofant a kladl mu, zřejmě schválně, tytéž otázky, které se ho ptal již mnohokrát předtím. Girgal odpovídal jako vzorný žáček. Na archihierofantovu výzvu položil pak i Kwekwork formálně jednu otázku.

Potom byl podepsán protokol o zkoušce, který arcizrec ihned uložil do tajné přihrádky sekretáře v kabinetě.

Poté se konal obřad Pohroužení.

Kwekwork oblékl archihierofanta do bohoslužebných rouch a sám se oděl jako akolyta. Girgala oblékli do bílé róby, zvláště za tím účelem ušité, a to samým archihierofantem. Třeba snad podotknout, že u alkounů není šití a pletení tradičně samiččím zaměstnáním, takže na šijícím samci nespočívá žádné stigma.

Visela na něm jako jakási dečka a pletla se mu pod nohy.

Řád Pohroužení dále vyžadoval, aby pohrouženec nesl rozžatou svíci, což byl v Girgalově případě problém, protože mohl svíci nést pouze v hubě. Svíce byla ve svícnu a Girgal držel v zubech okraj talířkovité rozšířeniny u jeho paty. Svíce byla z loje albinotického sviňoucha, aby tak symbolizovala obmytí všech tří duší pohroužence a jejich následnou čistotu. Svíčka protivně čadila Girgalovu jemnému čichu a neustále se bál, že mu rozteklý lůj kápne na čumák. Protože měl v hubě svíčku, též dobře neviděl na cestu.

Kráčeli tajnou chodbou, která vedla z archihierofantova sídla do komplexu kolem Velké Pyramidy.

Zde, v jakési jeskyni prýštil jeden z četných teplých pramenů, jimiž se země alkounů vyznačovala a které zčásti zajišťovaly životaschopnost oblasti. V jeskyni již hořela četná metanová světla v ozdobných cylindrech. Z vody se kouřilo a byla příjemně průhledně modrá.

Po delším povídání a zpívání a obřadech, jejichž popisování či reprodukci si odpustíme, neboť by nejspíš nudily, vyzval archihierofant Girgala (říkal mu zřejmě kvůli Kwekworkovi stále Xant, ačkoli už není jasné proč), aby se pohroužil do posvátného jezírka.

Girgal nyní postavil svíci na okraj a váhavě přistoupil ke schůdkům skákacího prkna. Alkounům ovšem skákání do vody a ponořování nedělalo potíže – byl to jejich původní živel a byli přes svůj návrat k suchozemské existenci na tyto věci dosud anatomicky i instinktivně vybaveni.

S Girgalem to bylo jinak.

Konečně se Girgal odhodlal, vylezl na prkno, odrazil se a skočil po čumáku do vody. Voda byla naštěstí příjemně teplá. Potopil se, protože věděl, že to musí udělat, a plaval pod vodou až na druhý konec jezírka. Někteří psi, jak známo, se umějí potápět, i když tato dovednost není příliš běžná. Jeden pán v Modřanech měl německého obřího knírače (einen Riesenschnauzer), který se uměl potápět a chytat kapry.

Na druhém konci ho již očekával Kwekwork, vytáhl ho ven, svlékl mu rubáš a utřel ho vlněnou utěrkou. Girgal věděl, že zatímco plaval pod vodou, pronesl nad ním Schrl posvátná slova, která dle alkouni víry zajistila, že jeho tři duše budou po smrti žít na Velkém Okrouhlém a nikdy nezahynou.

Girgal opět uchopil do huby svícen a za chvalo zpěvů díky, oblečen v nový suchý rubáš, odebíral se s oběma obřadníky do Velké Pyramidy.

V pyramidě bylo pochopitelně zima a chlad navlhlého

Girgala značně roztřásl. Vystupoval však poslušně za zpěvu archihierofantova i registrátorova se svícem v hubě po stupních až k hlavnímu oltáři.

Schody byly na jeho pařátou krátkonohost poněkud vysoké, takže celý postup, ještě k tomu ve vlhkém studenu a se svícem v hubě, byl krajně nepříjemný. Dostihnuvše kněžiště, postavili se před oltářem a Schrl započal dosti dlouhé modlitby a obřady.

Nakonec bohoslužby vyvrcholily obřadem Pojídání: šlo o rituální pojídání jisté houby, která podobně jako mexický kaktus peyotl obsahuje halucinogeny a působí u věřících mystické prožitky.

Girgalovi však z toho bylo pouze špatně.

Bylo-li to způsobeno jeho navigátorským racionalismem či tím, že měl jiný tělesný chemismus než alkouni, je těžko rozhodnout. A tak se stal Girgal, ovšem tajně, pohrouženec a byl tak postaven naroveň kteréhokoliv alkouna, ne-li vlastně výše, alespoň v očích archihierofantových. I když Pohroužení a Pojídání odstonal, přineslo mu to značné výhody.

– J –

Girgal seděl na vyšívaném polštářku na rampě lešení po levici archihierofantově. Nebyl to projev nedostatku milosti v očích pastýřových, nýbrž výsledek logiky věcí: v pravé ruce archihierofant totiž třímal svou těžkou sviňouší vzduchovku a potřeboval mít kolem sebe mnohem víc volna. Kolem archihierofanta stáli páni, rovněž se vzduchovkami, a za nimi v uctivém postoji stáli jejich sluhové s rezervními zbraněmi. Jejich úkolem bylo vzduchovky nabíjet, tj. napumpovávat. Vzdálenost každého jednotlivce od archihie-

rofanta vyjadřovala stupeň jeho důležitosti a milosti ve Schrlově srdci.

Z tohoto hlediska zaujímal Girgal alias Xant vynikající postavení, protože stál hned vedle archihierofanta, byť i po jeho levé straně. Po pravici arcizrecově, ovšem pořád dále od jeho těla, stál pomocný archihierofant, stařec Gurkwark. Bylo to nutno z důvodů etikety, i když Schrl při rozmístování hostí jedovatě poznamenal, že Gurkwark má přece jen přednost před jeho psem, i když mu ovšem není tak blízký.

Gurkwark se ovšem tvářil, že poznámku neslyšel.

Kwekwork jako nižší oblečenec stál až skoro úplně na kraji.

Kwekwork neměl sluhu, a tak mu Schrl půjčil starého kostelníka Bruka, který při lovu sviňouchů opět zaujímal služebné postavení: jeho lovčí privilej se vztahovala pouze na štvání vydrounů. To ovšem činilo jeho postavení mezi honci ještě trapnějším.

Bruk byl již dosti vetchý, a tak si s ním Kwekwork umluvil, že si bude svou jedinou vzduchovku napumpovávat sám. Stejně ho lov nebavil a byl tady vlastně jenom jako štafáž. Všichni účastníci byli oblečeni do zvláštních fráčků a čepiček, které se nosí výlučně na lov sviňouchů, což byl pro méně majetné členy arcizrecovy suity další zbytečný a nasírající výdaj. Zejména také proto, že lov na sviňouchy se konal jenom poměrně zřídka.

Také Girgal měl na hlavě pro sebe zvláště ušitou sviňouší čepičku a na zádech pruhovanou dečku s rukávky pro přední i zadní nohy, stejné meruňkové barvy, jako byl archihierofantův lovecký fráček.

Doba, kdy se s ním zacházelo jako s obyčejným jamníkem, byla tatam a archihierofant s ním jednal jako s přítelem a téměř se sobě rovným. Přestal však od nějaké doby chválit jeho inteligenci a podávat o ní neuvěřitelné zprávy. Do okolnosti, že Xant umí mluvit, byl ovšem zasvěcen pouze Kwekwork.

Kolem střelecké tribuny stály stráže v archihierofantských stejnokrojích s píkami v křídlech, aby tak mohly chránit osazence lešení, vzácnou to společnost, pro případ, kdyby je chtěl nějaký rozzuřený sviňouch snad napadnout.

Páni se živě bavili, zatímco sluhové a strážní se naopak nebavili. Náhle však zmlkli, neboť z dálky, přes zasněžené kopečky, k nim zalehlo troubení na rohouní roh z fosilní slonoviny, jemuž se na zeměkouli říká olifant. Bylo to znamení, že honci a jejich psi vyplašili sviňoucha a že ho nyní ženou směrem ke střelecké tribuně. Páni si počali chystat vzduchovky a strážní před tribunou napřáhli píky. Girgal již dávno vnímal štěkot a dusot psích nohou, ale zanedlouho tyto zvuky dolehly i k méně bystrým uším alkounů.

Po chvíli se v průrvě údolí objevil přehající sviňouch a skákal a klouzal směrem k tribuně. Palinxerický delfin koulel malýma prasečíma očičkama a z jeho nozdry na vrcholu hlavy vystupovala pára.

Uviděl alkouny na tribuně a zabrzdil, až se sních rozstříkl. Obrátil se zpět a snažil se psy přeskočit a tak jim uniknout.

Ale nepodařilo se mu to. Psi ho se štěkotem obklopili a znemožnili mu již i další útěk původním směrem. Sviňouch zlostně pištěl a sekal po psech svalnatým ocasem. Jednoho zasáhl a ten nyní s pisklavým vytím odlézal pryč, táhna za sebou ochrnuté zadní nohy.

V průrvě údolí se již objevily temné postavy honců.

Archihierofant pozvedl vzduchovku a líčil. Zároveň pozvedli zbraně i ostatní páni.

Byl první oddíl desáté sedmice sudého prkwerroku a Kwok vstupoval do znamení Ochechule. Přešel již zenit a tvořil srpek, poněkud menší než půlměsíc.

Girgal vylezl ze své nory ve sněhu, rozhlížel se, naslouchal a čenichal. Jeho srst byla zježena a třásl se zimou, ačkoliv měl na sobě svou meruňkovou loveckou dečku s ru-

kávky na všechny čtyři nohy a na hlavě čepičku. Něco jiného je vyběhnout na chvíli z teplého domu, nebo i doprovázet arcižrece na lovu při příjemné sportovní námaze a u vědomí, že se člověk (pes?) za několik hodin vrátí k plné misce a do tepla. A opět něco jiného je přebývat neustále v zimavé poušti bez jakéhokoliv ohně kdekoliv a téměř neustále o hladu.

Důvodem této drastické změny Girgalova sociálního postavení byl atentát na arcižrece Schrla, ke kterému došlo na

lovu sviňouchů, právě tehdy, když hlavní hierofant mířil na přiháněnou kořist.

Když sviňouch, donucen psy, přiskákal před lešení a posvátný pták zalícil, pozvedli lovečtí konspirátoři své vzduchovky jakoby na jeho obranu a podporu. Ale dříve než vypálil, vystřelili sami, jenže do něj.

Arcižrec se zhroutil v gejzírech krve; chvíli ještě mával křídly a otvíral zobák, jako by křičel, ale místo zvuků z něj vycházel pouze rudý proud, dýmající ve vzduchu. Meruňkový aksamit jeho lovecké kazajky se spekl krví. Strážní, pochopitelně mohutně podplacení, napřáhli proti umírajícímu své píky, aby tak ukázali, že si extra mzdu zaslouží, a dva nebo tři si do něj dokonce bodli. Pomocný archihierofant Gurkwark však pozoroval Schrlovu agónii se zřejmým gustem. Měl chuť si do něj klovnout, ale zatím se ovládal.

S hlasitým skřehotáním se ke zkrvavené mrtvole přičítal Kwekwork, odstrkuje a přeskakuje důležitější alkouny, kteří stáli blíže k archihierofantovi, a tudíž běžci v cestě.

Vrhl se na mrtvolu a tepal do ní hranami křidel i zobákem.

„Vrahu,“ křičel, „vrahu nenarozených dětí ve skořápkách! Vrahu všech tří duší mé ženy! Tu máš, tu máš, smrdutá kloako!“

Rozkloval mrtvole lebku a vykloval jí oči a zcela se zamazal krví a mozgem. Kupodivu místo aby je to odpudilo, zdál se šílený výbuch jinak tichého a vzorně korektního úředníka vyvolávat podobnou nespoutanou zuřivost v ostatních členech lovecké společnosti. Tlačili se k mrtvole, skřecheli a tepali ji zobáky i křídly.

Pouze dobrý kostelník Bruk stál zmateně a bezradně na kraji tribuny, zdvihal ruce či křídla k měsíci a naříkal.

Ani důstojný stařec Gurkwark se nyní neudržel. Zasadil beztvárné krvavé hmotě vetchou ránu svým vybledlým zobákem a stařecky zakokrhal:

„Šílený, čemokněžnický rouhači! Zhyň na věky i se svým d'ábelským psem!“

Tento výkřik přivedl úlekem strnulého Girgala k sobě. Uvědomil si, že je zřejmě v nebezpečí i jeho vlastní život, seskočil z polštáře na rampě tribuny, propletl se mezi nohama rozzuřených spiklenců a utekl pryč směrem do hor.

Nelze se ovšem divit, že zdánlivě pokorný Kwekwork osnoval pomstu proti arcizrecovi po tom, co se mu stalo.

Vzato kolem a kolem, byl Schrl příčinou Kwekworkova neštěstí, ať už snad částečně bezděčně.

Kwekwork pouze nevěděl jak do toho: archihierofant byl zřejmě mimo jeho dosah, i kdyby šlo o něco, na co se vztahovala alkounská justice, neboť ta byla prakticky v rukou církve. Tomu však v případě konfiskace vejce tak nebylo a okolnost, že Kwekworkova žena Kerič z toho zešilela, se nedala klást archihierofantovi za vinu. Arcizrecův hněv nad tím, že mechanicky postupující byrokracie sebrala jeho registrátoru nejspíš poslední oplozené vejce, které byl se ženou schopen vyprodukovat, byl vlastně ryze soukromý a na oficiální úrovni nebyl důvod, proč by měl být Kwekwork vyjmut nebo ušetřen. Avšak hierarchův hněv nad jednáním konfiskátorů Kwekworka ani neobměkčil. Nakonec to byl přece Schrl, který vydal rozkat, že se má přinést oběť vajec, nenahrazená vejci blbounů, kvůli zvláště nebezpečné situaci sopek. Kwekwork potřeboval někoho, na koho by se jeho pomsta mohla konkrétně obrátit, a nemohl tedy nahlédnout okolnost, že celá tragédie vznikla ze souher okolností a náhod. Ve dne v noci přemýšlel, jak by se archizrecovi pomstil, a spřádal zuřivé a nereálné fantazie. Bylo by mu ovšem možno Schrla nějakým způsobem zavraždit, protože se pohyboval v jeho blízkosti, ale to by vedlo k jeho zatčení a popravě, které by se mohl vyhnout pouze sebevraždou. Od toho všeho ho zdržovala starost, co by se stalo s jeho šílenou ženou, a také, kdyby zničil arcizrece za cenu

vlastní zkázy, nemělo by to ani zdaleka tak znamenitou příchuť, jako kdyby ho přežil a nad ním vskutku triumfoval. Chvillemi sice o zkáze své osoby uvažoval, dokonce si již přichystal jedovaté houby pro sebe i pro ženu, ale nakonec si rozmyslel i to. Život ho sice nebavil, byl mu utrpením, ale skončit ho, to by znamenalo naopak kapitulaci před archihierofantem a jeho dvorem. Přemýšlel pak dále, ale nic ho nenapadlo a pochody Velkého Okrouhlého po Velebání mamě míjely v neplodném trápení.

Kwekwork pak uvažoval, na co by mohl archihierofanta nějak udat nebo ho zničit s ohledem na jeho náboženskou funkci. Znal ho dobře, ale nic ho nenapadlo. Schrlova lovecká vášně ovšem teoreticky funkci arcizrece nesvědčila, ale v Deskách ani v Tradici proti lovení nic výslovně nestálo a kromě toho se mlčky předpokládalo, že archihierofant se musí chovat jako velmož.

Kwekwork ovšem věděl, že archihierofant je soukromě nakloněn některým heretickým naukám.

Například říkával, že dělení zodiaku na dvacet jedno znamení je blbost a že by bylo mnohem přirozenější a logičtější, kdyby jich bylo dvacet čtyři. Také se jednou před Kwekworkem vyjádřil, že dvě osoby jednoho Velkého Okrouhlého nedávají rovněž smysl a že by bylo mnohem rozumnější se domnívat, že Kwok a Kwak jsou dvě různá nebeská tělesa, jak ostatně už dávno tvrdily různé heretické sekty.

Konečně, u příležitosti jedné oběti blbouna se Schrl dal slyšet, že blud prokletých gurgariánů je svým způsobem omluvitelný, a jako by se sám nabízel. Je sice pravda, že blbouni jsou ptáci nerozumní, ale na jejich těle není opravdu nic, co by nemělo přímou obdobu na těle alkouna. Jsou zde ovšem i výrazné rozdíly, které svědčí proti názoru, že by se alkouni vyvinuli přímo z blbounů, např. se zdá, jako by předkové alkounů žili ve vodě, což o blbounech zřejmě neplatí, ale přímou descendenci původní gurgariáni vlastně

ani nehlásali. Podkládá se jim církví, aby bylo snadnější je potřit. Ovšem Sváté Desky učí něco jiného a náš neosvícený rozum se jim musí bezpodmínečně podrobit, nic méně...

Každý z těchto výroků by měl sám o sobě stačit, aby zničil Schrlovu hierofantskou kariéru (vidíme, že Kpwepwokové dosud nepokročili tak daleko jako pozemské protestantské církve, kde naopak čím větší ateismus, tím lepší církevní kariéra), ale chyba byla, že je učinil pouze před Kwekworkem, protože hloupý kostelník Bruk se nemohl dobře počítat.

A tak ani tímto směrem se cesta nejevila.

Nakonec se však na Kwekworka usmálo štěstí, dokonce skvělým a nečekaným způsobem.

Schrl sám se mu svěřil se svými plány s Xantem alias Girgalem a dovolil mu asistovat při zkoušce z náboženství, obřadu Pohroužení a Pojídání zázračného psa. Kwekwork se pak, ovšem tajně, vypravil za pomocným archihierofantem Gurkwarkem, který měl na Schrla chronickou pítku, protože hlavní fant, ač mnohem mladší, ho vždy daleko předbíhal v hodnostech a úřadech. Nakonec se stal dokonce arcizrecem, kterýžto úřad mu náležel doživotně, takže Gurkwarkovi další postup definitivně zablokoval.

Bylo zřejmé, že Gurkwark bude dobrým spojencem.

A tak, vždy za mrtvého období kvadrantu odpočinku, odbývaly se v honosném domě Gurkwarkově schůzky konspirátorů.

Bylo rozhodnuto, že bude nejjednodušší rouhavého šílence zavraždit, než spoléhat na výsledek archihierofantských soudních dvorů, u kterých měl Schrl, již dle definice, výrazný vliv.

Hlavním propagátorem teorie zavraždění byl Kwekwork: jednak toužil po možnosti zchladit si na arcizrecovi fyzicky záhu, jednak tak radil z opatrnosti. Namluvil totiž Gurkwarkovi, že se Schrl zbláznil a že se domnívá, že jeho pes

mluví, což však ovšem ve skutečnosti není pravda. Kdyby byl Schrl pouze internován a postaven před soud, mohl by případně dokázat, že Girgal mluví skutečně a třeba i teologicky dovodit, že v tomto případě tedy má všechny tři duše, zřejmě zázračně mu udělené samotným Pingwakem, a že je tedy možno, slušno a vhodné ho pohroužit atd.

Soudcové by se možná dali na jeho stranu již ze strachu před nadpřirozeným či nepřirozeným psem. To nakonec mohl udělat i Gurkwark a jeho další spojenci – proto Kwekwork rozhodl, že psovo mluvení prostě zamlčí. Kdyby došlo k zabití arcizrece, bude nejlíp při tom zabít také psa, a ani kdyby se to nepovedlo –, nikdo si po aféře nebude troufat přiznat, že ho snad mluvit slyšel.

Jako důkaz pravdivosti svých tvrzení o šíleném a blasfémickém chování archihierofantově předložil Kwekwork hned při první schůzce s Gurkwarkem protokoly o zkoušce a o Pohroužení, podepsané Schrlem a s jeho posvátnou archihierofantskou pečeti. Této pečeti se nikdo jiný nesměl dotknout pod trestem věčné smrti všech duší a okamžitého časného úmrtí – čemuž Gurkwark věřil, nebo to alespoň pokládal za možné, a věřil tomu i Kwekwork: proto bylo lze ihned odmítnout námítku, že by registrátor protokoly snad zfalšoval bez arcizrecova vědomí. Bylo by též navýsost obtížné se pečeti zmocnit anebo sehnat řemeslníka, který by ji okopíroval: proč, snad podrobně uvádět netřeba. Proto bylo lze protokoly pokládat jasně za pravé i ze zcela světského, cynického hlediska. Gurkwark tedy Kwekworkovi uvěřil a spolu začali zvolna organizovat spiknutí a vraždu arcizrecovu.

A tak tedy se stalo, že Schrl byl mrtev, Gurkwark archihierofantem a Girgal o hladu a na mraze.

Kwekwork byl povýšen na sinekurní postavení Prvního Strážce Tiáry a měl teď nesrovnatelně větší plat a práci vůbec žádnou.

Nezdál se ale příliš spokojen, ačkoliv i jeho žena se pomalu uzdravila z akutních příznaků své psychózy. Zůstala však divná a potomky už od ní stejně čekat nemohl.

Nevím, zda ho snad také hnětlo svědomí, protože se subjektivními stavy lidí v jeho postavení nemám zkušenost, a i kdybych měl, mohlo by se mi namítnout, že nejsem alkoun.

Girgal tedy vylezl ze své nory ve sněhu, rozhlížel se, naslouchal a čenichal. Studené a magicky měsíční prázdno Alkonie opět zapůsobilo na jeho psí nitro. V osamělém Girgalovi, kosmickém robinsonu, geneticky zinzženýrovaném v problematickou existenci, aniž se ho kdo kdy zeptal na svolení, se zvedla vlna úvah a citů, které si nakonec proklestily odpovídající výraz.

Jeho nitro či duše, obsahující kromě učeného a matematicky nadaného navigátora též divokou, lovcí a smilnou psovitou šelmu, se znovu zavlnilo a vydalo filozofického básníka poněkud na způsob Otokara Březiny, i když možná trochu horší kvality.

Tomu ať se nikdo nediví, že by psí schrána mohla obsahovat básníka: víme přece pozitivně, jací jsou někteří poetové prasata, což je ještě horší než psi. Zde zmíněný Březina byl dále nevzhledný hrbáček, chudý učitel, nad kterým i křupani povznešeně ohrnovali nos. Odtud již je ke psu jen kousíček.

Girgal, pohlížeje k obloze, tiše recitoval:
Ó, duše, v prázdném vesmíru ty pohřbená,
na katafalku těla v záři hvězdných svící!
Cože to všechno je a co to všechno znamená,
to nikdo, nikdo neumí ti říci.
Či je snad obludných těch supersluncí let
jen tvého šíleného mozku halucinací
a tvoje výpravy v ten nekonečný svět
se na jednom jen bodu v tobě převrací?
Odkud ses vynořil a kde jsi se tu vzal,
maličká monádo, jež jsouc snad ani není,
kdo že tvé kosti v sval a kůži spjal
a ve tkáň nervovou, v níž chví se utrpení?
Jiskřivým chorálem v tvůj prázdny sepulchrál
sbor světů vzdálených zaznívá stříbřitý,
jenž nikde nekončí a pne se dál a dál
v prostoročasů tajné ambity.

– K –

Girgal tehdy opět vylézal ze své nory ve sněhu. Bylo mu zima, ačkoliv měl pořád ještě svou dečku s rukávky a čepičku.

Postavil se proti směru vanutí Horhoru a pečlivě čenichal.

Měl neuvěřitelný hlad. Nejedl či nežral už asi týden. Člověka by tak dlouhé hladovění už hodně zeslabilo, ale pes je původně šelma, a tedy na dlouhé hladovění zařízen, neboť lov se vždy nepovede. Tím není řečeno, že by ho hlad těšil.

Těšil by ho naopak lov, ale Girgal nevěděl pořádně jak na to.

Asi dvakrát se pokoušel uhnat rohouna, ale kdepak. Girgal byl krátkonohý typ navigátorského kynantropa a prostě rohouna nedohonil. Také sovy mu unikaly a ostatní divoká zvířata Alkonie byla pro malého psíka, lovícího o samotě, příliš velká. Protože odvrácená tvář planety byla celkem nehostinná, žilo na ní poměrně málo živočišných druhů. Jen občas se Girgalovi podařilo chytit nějakou palinxerní studenokrevnou potvoru, kraba nebo podobně. Normálního čtenáře takové podrobnosti jistě nezaujmou, ale na adresu možného biologického vrtala: studenokrevní tvorové Alkonie měli v krvi a tkáních antifríz, tak jako i studenokrevní obyvatelé pozemských cirkumpolámích moří. O.K.?

Čenichající Girgal teď zachytil zápach houbového háje a v něm také pach krabů a slimáků. Jeho nos ho o vzdálenosti, lokalizaci a chemickém složení předmětů informoval s jasností, jakou si my lidé prostě nedovedeme představit. Také k jeho sluchu pronikalo i na tuto vzdálenost zvláštní vrčivé bzučení. Girgal se teď rozběhl křepkým psím klusem směrem, kde se černal houbový háj. Houby různých druhů byly jedinou makroskopickou vegetací v Alkonii, protože zelené rostliny na odvrácené straně planety nemohly dobře

existovat. Houby byly zadaptované na nízkou teplotu, a měly též ve svých tkáních substance, tvořící jakýsi antifriz. Většina hub byla saprofytických jako na Zemi, žily na různých organických odpadcích, hlavně na mršinách a výkalech. Byly také houby parazitické. Byly též houby, které se živily na sporách stromových přesliček a kapradin, které přivíval teplý vítr Horhor z hraniční oblasti mezi temnou a osvětlenou částí planety. Tyto spory přicházely ve značném množství a živila se jimi také různá zvířata, některá skoro výlučně, jako rohouni a korouni. Některé houby byly jedlé, jiné opojné a jiné jedovaté. Houbou byla i posvátná substance, které se používalo při slavnosti Pojídání. Byly zde i všelijaké plísně a kvasinky, schopné vegetovat při neobvykle nízkých teplotách. Jeden druh se přidával k mléku ochechulí a vytvářel tak kvasný alkoholický nápoj. Jiný takový nápoj se vyráběl kvašením z určitého druhu houby. Opět jiný druh mikrohouby či plísně obracel škrobovinu obsaženou zase v jiných houbách v cukr. Tím alkouni sladili.

Nejzajímavějším případem adaptace na bionomické poměry Alkonie byly však stromové houby, jak Girgal zjistil pozorováním ještě za blahých dob, kdy byl osobním psem archihierofantovým. Tyto houby vytvářely plodnice nikoliv pouze za účelem šíření spor, ale jako hlavní zařízení pro získání energie. Byly ploché, na způsob jakýchsi zástěn či kousků zdí a rostly vždy širokou plochou proti směru vanutí Horhoru. Uvnitř měly jakousi dřevnatou kostru, aby je vítr nezlámal. V plodnicích bylo mnoho malých dírek, poněkud jako u mořských hub. V každé díře byla jakási vrtulka, která se otáčela větrem a třením vyráběla teplo. Další podrobnosti využití této tepelné energie Girgal zatím nevěděl, ale nicméně se divil nad originálním řešením matky přírody na planetě, tak vzdálené jeho domovského systému. Zdálo se, že podhoubí těchto hub (Girgal si je označil jako anemotrofní) má pouze funkci stabilizační a reproduk-

ční a že vlastní funkci výživnou mají modifikované plodnice.

V hájích či porostech stromových hub sídlili různí živočichové, jako například obrovští slimáci, kteří se plodnicemi stromových hub živili. Jejich krev obsahovala glycerol, takže nemrzla, i když byla studená. Byli zde také palinxerní krabi a jiná podobná havěť, studená, slizká a mrzká, nepříliš hbitá, takže ji mohl ulovit i civilizací zdegenerovaný Girgal.

Girgal byl tedy na cestě do houbového háje.

Když se však již blížil, zavadil o jeho nozdry pach kořisti vydatnější, i proběhl rychle hájem a pokračoval dále po planině.

Sviňouch, kterého přihnali před střeleckou tribunu před atentátem na arcizrece, neunikl svému osudu. Arcizrec měl ještě čas stisknout spoušť a poslat na sviňoucha šíp, dříve než se píky spiklenců zaryly do jeho vlastního těla.

Postřelil palinxerického delfína smrtelně, i když ne tak, aby na místě padl. Zvíře prchalo za hlasitého kvikotu údolím dál, neboť lovci byli teď zaměstnáni zabíjením jiné kořisti. Pozornost psů byla od něho odpoutána masakrem na tribuně, takže se za ním pustilo jen několik, které sviňouch všechny pobil ranami ocasu. Později byli psi odvoláni a pochyťáni svými psovody. Sviňouch, hojně krvácející, se ještě dovlékl do jiného údolíčka a zde zdechl. Byl to jeho pach, který k mršíně lákal hladového Girgala.

Girgal se vynořil na svahu nad sviňouchem a zarazil se. Již předtím zaznamenal jeho citlivý psí nos, že do pachu mrtvého sviňoucha se mísí jemu známý zápach, podobný psímu, ale teď teprve viděl, co se vlastně děje. Kolem mršiny se hemžila jakási zvířata, jejichž srst se světle odrážela proti tmavému tělu kytovce. Byly to zřejmě psovité šelmy, velké asi jako standardní pudl, se špičatými vlčími tlamami

a boltci, pokrytí hustou bílou srstí. Podobaly se nejspíš pozemským psům špiclům, kromě toho, že neměly zakroucené ocasy. Girgal věděl hned, s kým má tu čest. I když je předtím nikdy neviděl, znal je z obrázků. Také je často slyšel výt a už opakovaně předtím je navštívil. Byli to bílí lykáoni, jak je nazývali pozemští kosmozoologové, divocí psi Alkonie, obývající např. již kopce nedaleko hlavního města. Nebylo jasné, byli-li původními obyvateli planety, nebo zda se přirozeným vývojem vyvinuli ze zavlečených pozemských psů pod vlivem návratu do divokého stavu. Tomu by snad nasvědčovala i okolnost, že se s domácími psy plodně křížili.

Přes toto blízké příbuzenství vládlo mezi domácími psy a lykáony nepřátelství. Běda lykáonu, který by při výpravě za kořistí zabrousil do vesnice nebo do předměstí a na kterého by některý alkoun pustil své saňové psy. Běda zatoulanému psu, který by narazil na smečku lykáonů. Taková setkání se začínala honičkou a končila kanibalskými hody; blízká příbuznost psů a lykáonů nás k tomuto výrazu opravňuje.

Slovo lykáon by bylo snad možno přeložit do češtiny jako vlkoun, ale to se nám nelíbí, i budeme překlad používat jen příležitostně.

Girgal postupoval proti vanutí Horhoru, tedy od magnetického východu a astronomického západu. Proto ho lykáoni nemohli zatím navštívit, kdežto k jeho nosu přinášel vítr vlkounské vizitky bez překážek.

Girgal měl šilený hlad i uvažoval, co má teď dělat. Nej-moudřejší by ovšem bylo zase se nenápadně odplížit a počkat, až se smečka vlkounů nasytí a odtáhne. To však bylo dosti nepravděpodobné. Naopak se zdálo, že podle všeho lykáoni neodejdou, dokud sviňoucha na etapy úplně nesežerou. Až už nebudou moci žrát, zahrabou se opodál do sněhu a vzbudí se jen proto, aby se cpali dál. Přiblížit se ke sviňouchovi znamenalo zřejmě značné nebezpečí. Avšak

hlad je nejen nejlepší kuchař, ale i dárcce odvahy. Girgal se tedy pouštěl opatrně do údolí a přibližoval se, téměř plíživě, k mrtvole sviňoucha. Počítal s tím, že postupuje proti dosti silnému vanutí Horhoru, ale počítal špatně: mrtvý xerodelfin ležel v úzkém údolí, jehož břehy vítr odstiňovaly. Sotva pokročil do poloviny stráně, uvědomil si Girgal svůj omyl. Nicméně se již nevrátil: byl příliš vyhladovělý, již z toho důvodu, že při své poměrně krátké srsti dosti mrzl, čemuž příliš nepomáhala ani teplá archihierofantská dečička s rukávky a nohavičkami, a proto spotřebovalo jeho tělo mnoho energie pouze na udržování nutné teploty.

Girgal šlapal opatrně a z huby mu už po psím způsobu kapaly sliny. Nejjednodušší by bylo, kdyby všichni lykóni žrali na jedné straně mršiny. Pak by mohl, kryt tělem mrchy, více či méně klidně požírat na druhé straně. Ale nebylo tomu tak úplně: většina vlkounů byla sice na břišní straně sviňoucha, kterou po způsobu všech šelem otevřeli nejprve prokousáním řitě, ale některá slabší zvířata nízkého společenského postavení byla z břišní dutiny konkurenčním bojem vystrčena a nucena popásati se na jiných částech. Asi tři žrali čumák, kdežto jeden, zřejmě už úplný pária, žmoulal sviňouchovu ocasní ploutev. Na hlavě mrtvého kytovce seděly dále dvě sněžné sovy a rvaly maso kolem očnice. Za normálních okolností by se přecivilizovanému kynantropu Girgalovi tato hostina zdála hnusná a odporná, podobně jako dnešní civilizovaný člověk by asi trnul nad hodováním hordy australopitheků, nyní však ho ostrý hlad opět zpřimitivněl.

Zvuky žvýkání a mlaskání a olejnatý zápach mrtvoly ho nyní naopak ještě víc hladově rozčilovaly.

Girgal přilezl ke hřbetu sviňoucha a zabořil chrup do kožnaté, nicméně i dosti tučné hřbetní ploutve, resp. jejího zbytku, protože tento výrostek u xerodelfinů už zase degeneroval. Zuby u kynantropů byly geneticky kontrolovaným

znakem jen do té míry, že se nesměly snadno kazit. Jinak existovaly mezi nimi všemožné zubní zrůdičky, protože syntetická potrava v centru, i později v kapsulích byla kašovitá, a tak na zubech nezáleželo. Kašovitá byla v podstatě i geneticky zinženýrovaná živá tkáň, která jejich dietu v kapsulích doplňovala. Girgal měl však naštěstí normální psí chrup i s tesáky, jak jsme ostatně už nepřímo usoudili z jeho účasti při lovu vydrouna.

Vzápětí Girgal strnul, neboť lykáon, zpracovávající ocasní ploutev, ho zřejmě navěštil a cenil na něho z dálky zuby. Girgal byl v menšině, a proto uznal za vhodné toto agresivní gesto ignorovat. Uvažoval, zda by se neměl raději pokusit vzdálit, dokud je čas, ale pak si uvědomil, že to není nutné. Lykáoni byli živočichové převážně instinktivní: nyní u nich běžel program žraní a bylo by potřebí mnohem silnějšího podnětu, než byl malý, izolovaný Girgal, aby jim za těchto okolností naskočil program aktivního nepřátelství k domácímu psu. Až se nažerou, budou zase líní a budou chtít spát. Dokud se bude chovat nenápadně, je Girgal prakticky mimo nebezpečí. Sice ne úplně, ale hlad ho pobádal, aby zůstal, a zřejmě ovlivnil i jeho logiku. Girgal tedy pokračoval v trhání kořisti a v polykání, zcela stejným způsobem jako lykáoni. Syrová potrava mu ovšem příliš nechutnala, ale neměl jinou možnost. Občas na něj nějaký lykáon vycenil zuby, ale to bylo všechno.

– L –

Girgal spal a zdál se mu sen, jako se zdají sny člověku a psu.

Zdálo se mu, že je doma ve školicím postroji před počítačem a odpovídá na otázky. Girgal odpovídal špatně a na

obrazovce počítače se udělala grafika: rozezlená tvář s vyceněnými zuby a počítač začal vrčet.

Počítač páchl jako vlkoun.

Girgal se probudil a uvědomil si co a jak. Okamžitě se úlekem úplně probral. Byl v jámě, kterou si vyšlapal ve sněhu, blízko mršiny sviňoucha, když se byl předtím napral jeho syrovým masem a chtěl jít spát. Byla to neopatrnost, ale Girgal předtím už sotva koukal a představa vlečení plného břicha zpět do stráně mu byla nesnesitelná.

Na okraji jámy stáli čtyři bílí lykáoni se zježenými krky a zle vyceněnými tlamami a zřejmě ho ohrožovali, než se na něj vrhnou.

Za nimi se tísnili další. Při svých nízkých nohách, poměrně malé váze, měkké kůži a dosti krátké srsti by Girgal neměl reálnou šanci ani proti jednomu. Bylo otázkou vteřin, kdy se první lykáon odhodlá k útoku, a Girgal věděl, že jeho život je ve zřejmém nebezpečí.

Hlavou mu bleskl zoufalý nápad:

Vzpřímil se v jámě na zadních nohách a vyslal proti lykáonům kletby, jako by to spílal člověk. Girgal měl hluboký, huhlavý hlas a vlkouni zděšeně odskočili zpět. Girgal si všiml, že nedaleko leží vřetenní kost sviňoucha, zbavená již masa a šlach a poskočil po zadních nohách k ní. Zdvihl ji k ramenu, přiklonil hlavu a napodobil syčivý zvuk střílejší vzduchovky. Lykáoni sklopili uši, stáhli ocase a dali se zděšeně na útek.

Kdyby byli smrtelně vyhladovělí, pouze by se trochu vzdálili a nevzdali by se své kořisti jen tak. Ale byli sytí a strach před dvojnožcem, vládnoucím dlouhým předmětem, který zraňuje na dálku, je obrátil na útek. Vyšplhali se přes okraj údolí a zmizeli. Girgal si gratuloval k triumfu inteligence nad brutální silou.

Vyslal za nimi pro jistotu ještě jeden „výstřel“ a pak se hleděl raději odklidit. Vzal vřetenní kost sviňoucha do huby a drápal se s ní do straně po opačném břehu, než kudy zmizeli vlkouni.

I alkoun nebo člověk by musel do této příkré straně po čtyřech; ale sotva se vyškrábal na rovinu, vzpřímil se Girgal zase. Lykáoni stáli na druhé straně údolí či strže, víceméně mimo účinný dostřel alkounské vzduchovky, se spuštěnými ocase a pozorně napřímenýma ušima.

Girgal po nich znovu „střelil“ a lidským hlasem zaspílal. Lykáoni se nato otočili a přechali kus dál po pláni.

Girgalovi se nicméně zdálo, že bude lepší, zachová-li své dvoounožecké mimikry ještě chvíli. Položil si tedy kost na rameno jako voják a vzpřímeně cupital pryč z údolí.

Pokračoval tak nakonec déle, než původně zamýšlel, protože si teď jako hrál na pána tvorstva.

Měsíc Kwok již pokročil ke svému západu na magneticém východě a zmenšil se na srpek. Ačkoliv mu vzpřímená poloha byla krajně nepohodlná, šlapal Girgal jako učený psík v cirkuse, a dokonce nesl kost jako atrapu pušky. Jeho dečka s rukávky a nohavičkami a čepička zvyšovaly tento pololidský dojem. Girgal si prozpěvoval basem písničku, kterou znal od Leony: „Na jaře kvetou fialky, na podzim zase vřes, že navigátor není muž a není ani pes“. Korelace mezi matematickým talentem a muzikálností je známá, takže, dejme tomu, když namíchali navigátory, vznikli jim sekundárně zpívající psi. Ostatně existují zpívající psi občas i v naší dosud neosvícené době nezínženýrované genetiky. Někteří, když se jim zpívá nebo hraje, vyjí k tomu notou. Bývají vzácní a cirkusovou atrakcí. Jeden takový pes je hrdinou jednoho románu od Jacka Londona, abyste si nemysleli, že si vymýšlím. Kromě toho bylo zjištěno, že všichni psi mají absolutní hudební sluch.

Girgal si tedy zpíval pozemšťanskou písničku, jenže na rozdíl od cirkusových psů našeho i předešlých věků se slovy.

V jakém jazyce byla tato slova, která jsme zde jako přeložili do češtiny? Nevíme. Byl to jazyk civilizované části zeměkoule z doby, kdy se už běžně plavčilo ve vesmíru a kdy genetické inženýrství umožňovalo různé podivné divy a zázraky jako třeba vytvoření Girgala. Počítám, že to nejspíš byla řeč, která se vyvinula z dnešní angličtiny, ale kdo ví. V tomto ohledu je možno se zmýlit zcela naprosto: tak třeba Jules Verne, už nevím ve které své knize, popisuje politickou situaci v dalekém budoucnu, koncem dvacátého století, a dovozuje, že všude jsou po světě už republiky, pouze v Rusku je dosud temnota, samoděržaví a vládne tam car. Ono sice na tom něco je, ale na povrchu to vypadá na oko spíš právě jakoby obráceně. Pak předpovídejte!

V této řeči Girgal ostatně oslovil i lykáony. Jistě by bylo asi vhodnější vynadat jim v řeči alkounů, kterou slychali, ale Girgal musel jednat rychle, a tak promluvil svou vlastní řečí.

Girgal se tedy hravě oddával hře na člověka, protože unikl nebezpečí, byl nasycen a v dohledné budoucnosti bez větších starostí.

Kráčel směrem k astronomickému západu čili po směru vání Horhoru. Náhle o jeho citlivá psí chřípí narazil zápach lykáona, přicházející zřejmě zezadu.

Rychle se obrátil – a opravdu!

Asi pět metrů za ním stál lykáon. Jemný psí čich sdělil Girgalovi, že je to samice, ale nikoliv říjná, takže ho po této stránce nezaujala.

Lykáona na chvíli sklopila uši dozadu, zavrtěla polospuštěným ocasem a zakňučela. Girgal však na toto přátelské chování nereagoval.

Lykáoni psice byla sice na svůj druh dosti malá a chovala se přátelsky, ale Girgal jí nevěřil. Byla i tak ovšem vyšší než on, měla hustou kožešinu a celkovou atletičnost, vypěstovanou tvrdým přírodním životem v mrazivé Alkonii. Proto tedy zaspílal a sňal kost z ramene, jako by chtěl mířit. Lykáona bleskurychle zapadla za sněhovou závěj. Girgal se nyní otočil a pokračoval v pochodu, stále namáhavým lidským způsobem, ale teď už nikoliv z hravosti, ale ze strachu. Zpíval si pořád, ale teď už křečovitě.

Za chvíli cítil divokou psici ve svých patách znovu. Nerozuměl dobře tomu, proč ho sleduje. Dělal to na něj dojem, jako když se pes připojí k člověku, ale to se mu nezdálo a nerozuměl tomu. Jako u každé záhady, měl sklon na ni reagovat spíše strachem z neznáma. Kromě toho zde byla zřejmá fyzická převaha alkounské vlčice.

Opět se obrátil, zaklel, zase napodobil výstřel ze vzduchovky.

Lykáona opět zmizela v jakési průrvě. To se opakovalo ještě několikrát. Kdyby to Girgal dokázal, mohl by se býval pokusit zahnat divokou psici sněhovými koulemi, ale na tuto činnost nebyl, z vůle pozemských genetických projektantů, fyzicky vybaven. Měl příliš krátké končetiny a poněkud prodloužený a ohebný střední prst – ekvivalent lidského ukazováku mu na děláni koulí nestačil. Byl proto nucen pokračovat ve výhrůžkách neškodnou kostí a ve slovních útocích.

Nakonec Girgal zpanikoval: v posledním zoufalém pokusu zahnat lykáonů daleko od sebe vyčerpал skoro všechnu svou výmluvnost a skoro ztratil dech. Pak se spustil na všechny čtyři, zahodil kost a dal se na útěk. Utíkal, až mu praskaly plíce.

Girgal se probudil zimou a kňučením. Nevěděl, kde je a jak se tam dostal, ale byl nacpán v úzké ledové průrvě, cítil se zmrzlý a potlučený.

Girgal zvedl hlavu a viděl, jak na okraji průrvy stojí lykáona, vrtí ocasem, kňučí a poskakuje, zřejmě v marné snaze dostat Girgala ven.

Nyní mu vytanulo (a rychlé upamatování je známkou, že se příliš neuhodil do hlavy), že jak utíkal před lykáonou, vběhl nad průrvu, částečně pokrytou ledem a zasněženou, a propadl se dovnitř. Nepadl hluboko, tak se příliš neuhodil. Pokusil se teď vylézt ven, ale to nešlo. Ačkoliv se na dno stěží vešel a byl v oné části průrvy skoro zaklíněn, rozbíhaly se stěny nahoře, takže nebylo možno vylézt metodou opírání o obě protilehlé stěny. Dále byly stěny zcela hladké, dokonce trochu vyboulené dovnitř, a zmrzlé do tvrdá.

Pes, zvláště krátkonohý, neměl možnost po nich vylézt, ačkoliv je možné, že kočka nebo opice by to snad dokázala. Pokoušel se několikrát vyšplhat a vždy zase spadl. Lykáona nahoře nepřestávala kňučet a poskakovat, což Girgala

rozčilovalo. Girgal ale aspoň zjistil, že zřejmě nemá nic polámaného, když se může bez obtíží pohybovat. Situace vypadala teď zoufale. Girgal by se sice snad mohl pokusit vyhrabat a vykousat si nějaké schůdky, ale bez potravy by asi zeslábl při takové veliké námaze dřív, než by to mohl dokončit. Kromě toho bylo prakticky nemožné kousat a hrabat vyšší stupně a přitom se držet schůdků či jamek nižších. Zdálo se to zcela beznadějné. V tomto zoufalství oslovil Girgal divokou psici pozemským jazykem: vysvětloval jí situaci a žádal ji, aby mu přinesla něco, po čem by mohl vyšplhat, nějaký snad kmen stromové houby nebo podobně.

Věděl, že mu divoká psice nemůže rozumět: krotká by mohla chápat jednotlivé výrazy, jednoduché rozkazy, ale zřejmě jen v jazyce alkounů – nicméně pokračoval jako příslovečný tonoucí, chytající se stébla.

Lykáona zastříhala ušima, zavrtěla ocasem a zmizela.

Girgalův jemný psí sluch zachytil vzdalující se křupot jejích tlapek po sněhu. I tato živá bytost ho tedy nyní opustila. Girgal v jámě chvíli naříkal a pak ze zoufalství usnul.

Probudil se dutým plesknutím a zároveň mu o nos udeřil pach rohouna. Vyskočil a u jeho nohou ležel mrtvý rohoun s prokousnutým hrdlem. Na okraji průrvy stála zase lykáona, stříhala ušima, vrtěla ocasem a kníkala. Girgal se potěšil: neměl sice teď ještě hlad, byl nasycen masem sviňoucha. Nicméně mu spravilo náladu vědomí, že tedy nějaký čas asi přežije. S příjmem potravy se také mohl realističtěji pokusit o vyhrabání schůdků. Lykáona opět zmizela.

Girgal strávil nějaký čas pokusy vyhrabat a vykousat první schůdek, ale šlo to zatraceně těžko. Nicméně nepovolil a trápil se rozkutáváním na kost zmrzlé země skoro jednu šestnáctinu neboli pozemskou hodinu a půl, pak chvíli spal a pak zase hrabal dál.

Ale právě když vyčerpán odpočíval s vyplazeným jazykem, zaslechl zase kníkové zaštěknutí. Za okamžik se k němu snesl alkounský provaz, upletený z hýfů jistého druhu stromové houby. Lykáona držela druhý konec provazu v hubě. Girgal užasl, ačkoliv to všechno nebylo vlastně nic, co by velmi chytrý pozemský pes nedokázal. Neznamenal to ještě, že by lykáona byla něco jako kynantrop. Zakousl se pevně do provazu a zatáhl, aby tak dal znamení, že je připraven. Lykáona zmizela z okraje a za chvíli se provaz napjal. Girgal pomáhal nohama, jak to právě šlo, a stoupal pomalu po stěně průrvy. Jakmile byl předníma nohama nad okrajem, bylo už snadné se vytáhnout. Udělal to, pustil provaz a rozběhl se ke své záchránkyni.

Předtím se jí bál, ale teď viděl, že je velmi zřejmě na jeho straně. Lykáona se k němu přihnala, vrtěla ocasem, lízala mu čumák, hravě ho obskakovala, ale nakonec se před ním, na znamení pokorné oddanosti, položila na záda. Girgal, jak se sluší na kynantropa, kombinoval při tomto setkání chování psí a lidské. Hovořil na lykáonů něžným a chlácholivým způsobem, jako člověk na psa. Řeč přivedla planetní vlčici do úplné extáze nadšení.

Zdálo se, jako by lidskou řeč znala a byla ráda, že ji slyší.

Jako by se odpoutala od smečky a sledovala Girgala proto, že mluvil a napodoboval chování člověka. Tuto záhadu si Girgal nedovedl vysvětlit, nicméně byl rád, že lykáonů našel. Nejenže teď nebyl sám, ale zdálo se mu, že bude i užitečná. Událost s ulovením rohouna, který ovšem zůstal v průrvě, se zdála slibná.

Girgal a Lykáona leželi v houbovém houští na jakémsi kopecku a pohlíželi do údolí. V údolí stála rozdrbaná chajda osamělého zemědělského alkouna, který se živil pěstováním hub, korunů a blbounů.

Alkoun, oblečený v rozedraný vlněný fráček a nohavičky, zapřahal právě smečku pudlovitých psů. Tito psi poskytovali také vlnu, kterou podomácku spřádali a tkali na automatickém kolovratu a automatickém stavu, poháněném větrem. Na saně položil alkoun několik pytlů: bylo zřejmé, že se chystá sklízet nějaké jedlé houby pro svou potřebu a snad i pro trh.

Girgal a Lykáona se ovšem blížili k astronomického východu, takže byli proti větru, a tudíž je sedlákovi saňoví psi nemohli navěštit. Konečně zemědělský alkoun odrazil, avšak zanechal doma hlídacího psa, velkou střapatou potvoru, které povolil řetěz tak, že mohl hlídat a ovládat všechny vchody do obytných i hospodářských budov.

Po dvoře chodili blbouni, domácí ptáci alkounů, vzezřením poněkud podobní pozemskému blbounu nejapnému, *Didus ineptus* L, později změněno na *Rhaphus cuculatus*, dronte mauricijský, za účelem zdvořilosti. Tak jako je např. též obuvník místo ševce, požárník místo hasiče a pythiatická osobnost místo hysterandy, což však blbouna bohužel už stejně nevzkřísí. Alkounští blbouni byli tedy zhruba podobní či obdobní.

Jak jsme se již zmínili asi na dvou místech, působila existence blbounů jisté teologické rozpaky, neboť jejich neobyčejná anatomicko-fyziologická podobnost s alkouny byla i laikům velmi zřetelná, na čemž zakázaná sekta gurgariánů osnovala své učení o ptačím původu alkounů.

Ostatně, podobnosti alkounů s blbouny si byli vědomi již antičtí autoři, jak svědčí např. Margurbův epigram:

Blboun! Jak podobno jest odporné ptáče to nám! (Srov-

nej známý latinský epigram: Simia, quam similis turpissima bestia nobis!)

Blbouni byli, kromě sněžných sov, poletuch, rohounů, lykáonů a zavlečených domácích psů jediní vyšší živočichové v Alkonii, kteří nebyli palinxeričtí: bylo dosti záhadné, jak se do Alkonie dostali, právě tak, jako bylo Girgalovi nejasné, jak se na planetě vyvinul palinxerismus. Co se týče sov a poletuch, ty mohly přiletět z osvětlené strany, ale blbouni byli nelétaví.

Na zemědělcově dvorku se právě naparoval blbounský samec před hejnem samic. Postavil se zpřima, rozestřel ocas, tloukl krátkými, nelétavými křídly a vyrážel zvuky, podobné oslímu hýkání. U zobáku se mu udělaly jakési dva červené balónky, které měly tu funkci, aby přitahovaly samice a zesilovaly hýkání.

Girgal a Lykáona počkali, až bude zemědělec se svým sprežením za kopci, a poté zahájili akci. Nejprve vylezla z úkrytu Lykáona a postupovala k hlídači, libě se usmívajíc a pošvihujíc ocasem.

Hlídač, když navětril nenáviděné plémě vlkounů, se ihned zježil a obnažil tesáky, ale vzápětí se zase uklidnil, když zjistil, že blížící se šelma je samice. Psi respektují u lykáonů ženské pohlaví, podobně jako na zemi u vlků. Zatímco se Lykáona nakrucovala před hlídačem a udržovala ho v napětí, přibližujíc se na délku jeho řetězu a opět ustupujíc, Girgal se rovněž chystal k akci. Zemědělský alkoun měl totiž krotkého vydrouna, kterého choval zejména kvůli chytání pozemních krabů, a proto měl ve dveřích padací dvířka, jako to mívají lidé na zeměkouli pro kočky.

Nízkonohý Girgal, zhruba stejné velikosti a proporcí jako vydroun, mohl dvířky proklouznout do domu.

Nebyla to jeho první výprava na statek; vykonal jich s pomocí Lykáony již několik. Účelem výprav bylo krádení civilizačních vymožeností. Stejného původu byl také provaz, který použila Lykáona na vytažení Girgala z průrvy.

Uvnitř narazil Girgal na krotkého sedlákovu vydrouna, ale ten ho nenapadl, nýbrž se vyšplhal na kamna a odtud na kynantropa syčel.

Girgal se rozhlížel a čenichal; brzy našel, co hledal, neboť to bylo lze logicky očekávat blízko kamen. Nalezl svazek podomácku vyrobených sirek, neboť, jak víme, v Alkonii existovaly sirné prameny a vnitřní vyztužení stromových hub neboli fungárií, poskytovalo dřevo, a tudíž třísky.

Hlídač byl dosud zaměstnán laškováním s Lykáonou a ani Girgala nepostřehl. Spustil lament až potom, když viděl Lykáonu a Girgala utíkat do stráně.

Hvězdy svítily na mrazivém nebi jako diamantové spony a Kwok mizel, zmenšen na srpeček v Teplé Bráně. V jeskyni bylo však příjemně, světlo i teplo. Plápolal zde oheň, živěný dřevnatou kostrou stromových hub a šířila se příjemná vůně opékajícího se rohouna.

Girgal ležel blízko ohně v dolíku, vystlaného rohouními kožešinami, a líným okem pozoroval Lykáonu, která obíhala v jakémisi žentouru a tak otáčela rožněm. Toto zařízení vymyslel a sestavil Girgal z dřevnatých částí stromových hub a ze součástek, nakradených osamělému chalupníkoví, na kteréžto jedné výpravě jsme ho též s Lykáonou provázeli.

Girgal neměl pořádné ruce, pouze ukazovák na předních prackách trochu delší a ohebnější než normální pes, ale měl silný a ostrý psí chrup. Toto vybavení spolu s navigátorskou inteligencí postačovalo k tomu, aby mohl ze dřevnatých částí stromových hub a z nakradených součástek vytvářet různé primitivní fungující mechanismy.

Velikou pomocí při těchto pokrocích kynantropní civilizace byla stromová houba, označovaná pozemskými astro-mykology jako *Mycodendrophytum rotundifolium* Pavninae. Tato houba totiž vytvářela zcela pravidelné kruhové listovité výrůstky různých velikostí, vyztužené dřevinou.

Tak se příroda planety Pav α_2 sama starala o dodávání kol.

Girgalův rožeň sestával z houbového kola, které se otáčelo na čepu, ke kterému byla připojena jakási oj. U oje byl postroj ze sviňouši kůže, v podstatě psí postroj saňový, ukrajený chalupníkovi. Na horním okraji byly jakési čudlíky, které zapadaly do mezer mezi příčkami jakéhosi dřevěného bubínku na způsob klece; asi se tomu v mechanice česky nějak říká. Byl to jako válec, jehož strany byly z latěk a do mezer mezi nimi zapadaly čudlíky kola. Z bubínku pak vystupovala žerď, která byla jakoby rukověť rožně. Mechanismus Girgal nejen vymyslel, ale musel i udělat, a jinak od té doby točila rožněm vždy Lykáona. Určitým způsobem to nebylo příliš spravedlivé, protože Lykáona opatrovala i potravu, ale tímto způsobem Girgal ve své kombinované samčí a superpsí mysli neuvažoval.

Podobně byla Lykáona i hlavní pracovní silou při vyhrabávání jejich jeskyně či doupěte. Girgal ovšem zařídil a prováděl rozmrazování země ohněm a zasadil sklopné dveře z listů mycodendrophytu.

Ač zakleta ve psím těle, vedla lidská inteligence Girgala dosti rychle po stupních civilizace.

Nyní tedy ležel, pohodlně natažen na kožich rohouňů, v teple a světle, zásoben potravou, a zabýval se uvažováním, že by mohl zkonstruovat rožeň, který by se otáčel teplým vzduchem. Zapomněli jsme totiž poznamenat, že Girgalovo ohniště bylo pod jakýmsi komínem, rovněž vyhrabaným Lykáonou za vedení kynantropa.

Uvažování o konkrétních záležitostech existence a jejího udržování udržovalo Girgalova ducha v gymnastické čílosti a zabraňovalo mu, aby se neoddával melancholii. Neboť, uvažoval-li o sobě a o svém jsoucnu, nevycházel ze zoufalého údivu:

Zrozen, nebo vlastně uměle namíchán na vzdálené planetě z vůle či z vůle inteligentních opic, pocíťoval vlastně již záhy četné inkongruence své kynantropní existence. S bytostmi svého druhu se vlastně nesměl stýkat a náhodná, striktně vzato ilegální setkání na chodbách ústavu či na cvičišti mu pouze stavěla před oči výsměšné zrcadlo.

Tulák Hesse nebyl vlastně ani přesně vzato bytost jeho druhu, protože představoval starší model kynantropa, např. i tím, že měl ruce.

Kromě těchto umělých, vlastně jakoby zrůdných bytostí neměl Girgal nikoho – nepatřil nikam. Rovnal se lidem inteligencí – většinu vlastně převyšoval – ale ti ho za sobě rovného nepokládali. Fyzicky byl v podstatě pes, ale jeho tělesné vlastnosti byly toho druhu, že mezi psy nikdy nemohl násilně a přirozeně dominovat. Byl malý, krátkonohý a měl poměrně krátkou srst a zranitelnou kůži. Mohl sice psy různě ovládat a šidit svou vyšší inteligencí, ale to se nemuselo vždy povést, a zejména se mezi nimi nemohl cítit doma. Přirozený a spontánní respekt jako před člověkem mu však psi rovněž neprokazovali, leda když promluvil, a to zase někdy reagovali panickou hrůzou.

Tyto všechny věci si ovšem plně uvědomil až poté, co se, ve snaze situaci vyřešit, s velkou fyzickou i nervovou námahou a popouzen vlastně i nebezpečím života, prošvindloval na planetu Pav α_2 , kde se mylně domníval, že bude jakýsi psí ráj. Ale nejenže se jeho a Hesseho psí fantazie ukázaly jako naivní a utopické: dominantní životní forma na planetě (nebo aspoň v oblasti, kde se ocitl a ze které se mohl také těžko stěhovat jinam) byli jiní protivní dvojzočci, sfeniskomorfové čili alkouni. Proti sterilně kubistické civilizaci futuristických pozemšťanů měli jakousi divnou feudálně-teokratickou kulturu, která byla snad o něco zábavnější, ale o nic méně krutá nebo nespravedlivá než na Zemi. Jejich život se pouze zdál v některých směrech trochu svobodnější, ale to bylo způsobeno tím, že nebyli tak

dobře zorganizováni a řídili se bordelářskými normami, odpovídajícími trochu poměrům v pozemském středověku. V některých směrech byli naopak snad ještě ukrutnější než lidé. Nadto byla jejich ptačí mentalita v některých směrech kynantropovi nepochopitelná. Na Zemi se aspoň vědělo, co je to kynantrop, v Alkonii musel Girgal udržovat raději iluzi, že je normální pes, protože povahu své přirozenosti by nikomu nevysvětlil. Jeho demaskování, byť částečné, před arcizrecem vedlo nepřímo k hierontově smrti a ke Girgalově nynější zprimitivnělé životní situaci.

V jistém smyslu však bylo naopak dobře, že zde alkouni byli, protože mrazivá pustota neustále noční Alkonie by byla jeho životu nebezpečná, kdyby se nemohl opírat o vy-
moženosti alkounské civilizace.

Vždyť i nyní, kdy se vlivem okolností musel osamostatnit, získával přísun životně důležitých potřeb pomocí krádeží od alkouna a zimu snášel lépe proto, že měl dosud dečku s rukávy a čepičku od nebožtíka arcizrece.

Girgalova vnitřní samota byla též absolutní.

Měl sice nyní Lykónů, ale ta byla proti němu přece jen nerozumná bytost, i když byla jistě mnohem inteligentnější než průměrný, nezinženýrovaný pes nebo vlkoun. To prokázala již mnohokrát a kromě toho její nezdegenerované instinkty a fyzické vybavení zajišťovaly možnost dobrého přežití v mrazivé poušti pro ni samu, a tím i pro Girgala. Nejenže pro něj lovila, ale než byl schopen opatřit oheň, také ho zahřívala svou hebkou hustou srstí ve studené pustině věčné noci Alkonie. Nicméně to byla přece jen psice nebo vlčice, která nemluvila a nemohla se řeči naučit a ve vyšších patrech své duše byl Girgal mrazivě a zoufale sám.

Zdroj těchto pocitů se na první pohled jevil ryze intelektuální, ale značně k nim přispíval i brutálně blbý konstrukční omyl nejapného, prášky rodinných styků uměle vyhnaného inteligenta Odóna.

Tím, že z genetické hmoty Girgalovy neodstranil programy na sexuální chování, svému výtvoru život sice okorenil, ale také hovadsky zkomplikoval.

Tím spíše, že příslušné programy, právě proto, že se na ně nedbalo a měly být zničeny, byly z různých důvodů všelijak zdegenerované:

Vzhledem ke svým sklonům a schopnosti introspekce se Girgal sám sobě jevil jako jakési monstrum a pervert. Přitahovaly ho lidské ženy – nevíme, zda na základě podmiňování mládím s Leonou, či připletly-li se mu tam nějaké geny snad v souvislosti s inženýrováním vysoké inteligence –, a protože byl fyzicky pes, byla to z jeho hlediska jakási divná bestiofilie, přitažlivost živočichů jiného druhu.

Kromě toho měl též normální city a pocity jako pes, ale protože nikde nenarazil na kynantropní psici, připadal si i s nimi opět jako sodomář, milovník nižších zvířat. Sluší poznamenat, že za svého života u archihierofanta se po této stránce dosti rozvinul, neboť žrec mu přiváděl po příhodě s Kwakwí různé psice, různých nekonformních proporcí anebo ve všelijakých klecích apod. a zvědavě se těšil, jak Girgal položené problémy vyřeší, v čemž se prakticky nikdy nezklamal.

Co se týče Lykáony, tedy když ji potkal, žil Girgal divoce, ve stálém nebezpečí, v zimě a o hladu, čímž se jeho plzáctví zmodifikovalo na způsob divokého psa: instinkt je latentní, dokud není aktivován přímými podněty z receptivní psice. Přírodní podmínky vedou, jak známo, i u člověka ke snížení celkové oplzlosti, jak jest si možno povšimnout, táboříme-li za primitivnějších podmínek delší čas v přírodě.

Tento problém tedy zatím ustupoval do pozadí. Dalo se však čekat, že už brzy zase vystane, jakmile Girgal postoupí po stupních civilizace dostatečně vysoko, aby se znovu sám zdomestikoval. Vlastně nyní už toho stupně zase dosahoval.

Kdyby se tedy Girgal zabýval uvažováním nad svou existencí, nevycházel by ze zoufalého vytí. Soustředoval se proto raději na konkrétní problémy, jako byla třeba konstrukce automatického rožně, poháněného teplým vzduchem.

Jednou z věcí, kterou si Girgal nedovedl vysvětlit, byl fakt, že Lykáona se k němu přidala, když napodoboval chování Člověka, a že tehdy – a i později – pokorně a radostně reagovala na pozemskou lidskou řeč.

– N –

Girgal se probudil a vylezl z jeskyňky či doupěte, aby se podíval, kolik je hodin. Kwok stál téměř v úplňku na magnetickém západě v souhvězdí Kraba, tedy byl pátý den 21. týdne. Kwok byl k diváku poněkud natočen pravou lící, což bylo třeba brát v úvahu při čtení hodin. Veliká Piha stála téměř uprostřed měsíčního terče, což značilo, že je právě začátek páté šestnáctiny. Girgal se poněkud znepokojil, neboť Lykáona už měla být zpátky. Chtěl ji původně na lov doprovodit, dělával to, i když při tom nebýval příliš užitečný – ale pak byl příliš líný a zůstal doma. Nyní se probudil a počínal mít obavy. Mrazivá divočina neobydlené Alkonie byla plna nebezpečí. Kdyby Lykáona nějak zahynula, měl by Girgal vážné existenční starosti, nehledě k tomu, že by byl ještě mnohem osamělejší. Girgal vyběhl na vrchol kopečku, pod kterým měli doupě – jako by vylezl na střechu domku –, a rozhlížel se a čenichal. Nakonec se rozhodl jít Lykáonu hledat. Snadno zachytil její stopu a počal ji sledovat. Lykáona se zdála běžet rovně za nějakým cílem a nezdálo se, že by pročesávala krajinu kvůli

rohounům, krabům a palinixerickým rybkám lezounům Směřovala k magnetickému západu – přímo proti měsíci Zanedlouho se stopa ponořila do předhůří horského hřebene.

Girgal se divil, co zde Lykáona pohledává. Bylo to daleko od jejich doupěte a žili zde divocí vlkouni. Vlkouni napadali jak domácí psy, tak i vlkouny z jiných smeček, a to nemilosrdně. Lykáonina cesta se tedy zdála nepochopitelná, ale i nebezpečná. Z tohoto vědomí Girgal přidal do kroku. Zatímco předtím se pohyboval vytrvalým psím klusem, nyní se pustil do běhu. Zanedlouho se stopa stala teplou. Girgal nyní zase poněkud zpomalil. Stopa ho vedla do srázného údolí, mezi velké, zčásti zasněžené balvany. Z prohlubně mezi dvěma balvany se valila pára. Vyvěral zde teplý pramen, ale než dospěl do poloviny údolí, rychle se ochlazoval. Na stranách balvanitého koryta se počínaly rychle tvořit ledové kry, až pak v další části toku byla už voda zmrzlá nadobro. Na konci této pouti z horka do studená tvořila voda jakýsi zamrzlý rybník, jehož ledová masa stále narůstala. Led zřejmě roztrhal okolní skaliska a tak rozšířil nádrž. Zde, na plochem, zarůstajícím kameni nad hladinou seděla Lykáona. Dívala se do ledového jezírka a občas tence pískala. Girgal se k ní přiblížil. Pozdravila ho jen rozřítě. Girgal se podíval do ledové jímky: led zde byl docela čistý, čirý. V jasném světle Kwoka téměř v úplňku viděl Girgal, že v ledu leží naznak zmrzlý člověk. Jeho světlé oči byly široce rozevřeny. Člověk měl na sobě parku čili anorak ze syntetické kožešiny a nepromokavého hedvábí a na ruku palečnice. Byl to člověk ještě mladý, i když se jeho věk při nepřilíš vydatném osvětlení a zkreslujících krabatinách ledu nedal tak přesně odhadnout. Člověk ležel v ledu šikmo, takže jeho nohy se ztrácely ve tmě a matnosti. Zdálo se, že ho voda vyzvedla do této polohy dříve, než zcela zmrzla. Jak přesně se do jezírka dostal, jak tam zamrzl a jak vlastně zemřel, nebylo jasné. Možná že dříve byl

pramen z nějakého důvodu teplejší a že člověk se propadl na tenkém ledě jezírka a tak zahynul. Později teplota pramenu poklesla, tam, kde ležel, zmrzla voda ke dnu a blíže ke zdroji rychleji chladla. To byla jedna z několika možností.

Jak se však člověk dostal na Pav α_2 , Girgal nevěděl. Vyčítal si, že při studiu pramenů o systému Pav α nevěnoval

pozornost zprávám o přistáních. Teď to již zjistit ovšem nemohl. Nemohlo to však být tak příliš dávno, bereme-li v úvahu délku psího života a fakt, že Lykáona byla dosud dosti mladá.

Neboť nálezem mrtvoly a chováním Lykáony u jezírka se i vysvětlovalo, byť nedokonale, proč se vlčice připojila ke Girgalovi, když ho slyšela mluvit jazykem pozemšťanů. Bohužel nemohla Girgalovi vysvětlit podrobnosti, ale zdálo se, že astronaut nejspíš na planetě ztroskotal, Lykáonu ochotil a vychoval jako svého psa. Girgal pak začal na Lykáonu mluvit a ta se k němu oddaně lísala. Po nějaké chvíli se mu ji podařilo odvést od studeného hrobu jejího lidského pána. Na zpáteční cestě navštívili rohouna, kterého také úspěšně uštvali.

Kwok popolezl po obloze směrem k zenitu a ubylo ho. Mrazivá prázdnota Alkonie byla zelenavá. Kwok osvětloval sinavě zasněženou stráň, obrácenou k západu, čili k magnetickému východu, z kteréhožto směru vanul teplý vítr Horhor. Na stráni se černaly dlouhé válcovité předměty na způsob jakýchsi gigantických červů. Bylo to stádo palinxerických moroňů, korunů či ochechulí, či jak bychom je podle obdobných pozemských živočichů nazvali. Toto stádo patřilo alkounskému farmáři, tomu, od něhož Girgal příležitostně kradl, ale žilo polodivoce, neboť alkoun hospodařil tradičně a neintenzívně. Korouni byli také mírní, tupí býložravci. Riziko, že by mohli být napadeni sviňouchem nebo smečkou bílých lykáonů, bral starý alkoun jako nutnost. Kdysi míval ke svému stádu pastýře, ale když ten zemřel, již ho nenahradil, částečně z podivínství, a částečně proto, že neměl dobře kde ho vzít.

Jednou denně sem dojížděl se spřežením a ochechule dojit.

Jinak se o korouny a ochechule nestaral. Korouni leželi na stráni a lízali sněh. Horhor sem zanášel spory stromo-

vých kapradin z hraničního pásma mezi horkou a studenou pouští a ty byly od nepaměti důležitou součástí bionomie v Alkonii. Oficiální učení hierofantů, jak již víme, je pokládalo za manu, dar Velkého Okrouhlého.

Girgal se vynořil zpoza stráně a kráčel ke stádu. Tuto cestu konal v poslední době dosti často, když byla Lykáona pryč na lovu nebo spala. Jeho kynantropní duše totiž pokládala za vhodnější, aby sem chodil sám tajně, i když společností Lykáony, jakožto oddané němé tváře, by žádné komplikace vlastně nevznikly. Jeho mise byla delikátní a ostudná.

S nastalou hojností a civilizací se v Girgalovi opět probudilo sexuální nutkání, dříve, za divokých podmínek, jen latentní. Tím mu vznikl problém podobný tomu, jaký měl jako štěně ve výcvikovém středisku. Měl ovšem Lykáonů, ale ta teď nebyla v říji. Girgal ji ovšem používal jako nejlogičtější a nejdostupnější možnost, nicméně ho její zřejmý nezáměr zrazoval. Ačkoliv nemluvila, byla jasně inteligentní a Girgalovi připadalo hloupé ji nutit do něčeho, co ji ne bavilo. To ochlazovalo i jeho vlastní vášeň. Jednou navštívil říjnou saňovou psici v sedlákově ohradě a nemohl si odpustit, aby se tam nevypravil, což ho málem stálo život, neboť smečka se na paťatého vetřelce zuřivě vrhla. Unikl pouze díky svým rozměrům a postřehu, neboť se mu podařilo schovat se v boudě sedlákova krotkého vydrouna.

Jakýmsi, byť značně pitvorným řešením byly však ochechule.

Budeme, sice přírodopisně nepřesně, ale sémanticky výrazně říkat ochechule korouním samicím. Korouni planety Pav α_2 byli, jak jsme již sdělili, podobní pozemským korounům, kapustňákům neboli dugongům a ochechulím čili mořským kravám.

Tito býložraví pozemští vodní živočichové jsou, jak známo, příbuzní slonů, i když na to příliš nevypadají. Nemají

vůbec zadní nohy, nýbrž jen tučný laločnatý ocas horizontální polohy. Jejich ploutevnaté přední končetiny mají, na rozdíl třeba od tuleňů, zřetelné klouby zápěstní a loket. Na zeměkouli stává domněnka, že korouni a kapustňáci, čili ochechule, se stali podkladem fantazie o mořských pannách. Podobně jako sloni mají totiž jejich samice mléčné žlázy na prsou a kojí mláďata, chovajíce je v loktech. Odtud asi též latinský název řádu: Sirenidae.

Palinxerní ochechule mrazivé Alkonie se pozemským dosti podobaly. Měly kulatou hlavu jakoby úsměvného výrazu, což už samo o sobě jim dodávalo poněkud lidského vzezření, a na člověka upomínaly i přední ploutví s viditelným loktem. Kůži měly lysou a našedlé barvy jako slon, ovšem pod ní značnou vrstvu tuku. Jak již řečeno, měly mléčné žlázy na prsou, a protože byly pěstovány kvůli mléku jako pozemské krávy a kozy, byly tyto žlázy neustále zdurlelé, takže měly ochechule prsy jako ženy.

Rovněž jejich vnější pohlavní orgán u kořene ocasu vypadal tvarem velice lidsky. V této souvislosti chci upozornit na rytinu Franty Tichého, znázorňující sirénu z nějakého veřejného, snad pařížského, akvária, jak plove za sklem pod vodou břišní stranou k pozorovateli. Výtvarník tu rytinu nazývá z právě vylíčených důvodů přímo „Mořská panna“.

Vzhledem k těmto záležitostem bylo jedinou nevýhodou ochechulí, že neměly zřetelnou zadnici, nýbrž hřbet jim přecházel plynule do ploutevnatého ocasu. Ochechule byly dlouhé asi něco přes tři metry a proporcionálně mohutné zhruba na způsob mořských panen.

Jak již bylo řečeno, měl Girgal, snad vlivem namíchání genů, smysl též pro lidské ženy a palinxerní ochechule se z nedostatku jiných možností jevily jakousi jejich náhražkou. Jak jsme asi všichni četli, zamilovávají se prý osamělí trapeři v Kanadě a na Aljašce do reklamních plakátů na thymolin, dokonce do skalních útvarů neurčitě připomínajících ženské tělo.

Ochechule byly tupého temperamentu asi jako pozemské krávy nebo ještě o něco mírnější a nechaly se sebou bez odporu skoro všechno dělat. Muselo se ovšem čekat, až se těžká ochechule obrátí na bok či na záda a bylo třeba dávat pozor, aby se během akce neotočila zpět a zákazníka nezamáčkla dřív, než by se odvalil. Také aby ho neznečistila.

Girgal se proplétal mezi ležícími ochechulemi, hledaje nějakou samici, která by ležela na zádech. Zpozoroval jednu a hbitě k ní vykročil. Ochechule si podpírala hlavu jednou

ploutví se zřetelným loktem, což zvyšovalo ženský dojem parodicky graciézním pohybem ležící krásky. Girgal se k olbřímí karikatuře Venuše blížil s vlně vyplazeným jazykem.

Náhle se však zarazil.

Ochechule vyluzovaly silný, jakoby mořský puch, který upomínal na jejich původní biotop. Nedokonalému lidskému čichu by tento zápach překryl všechny ostatní, ale pes nevnímá pachy jen intenzivněji než člověk. Je schopen je rozanalyzovat do jejich složek a oddělit v proudu pachů i slabší, tak jako muzikální člověk vnímá zvuk symfonického orchestru zároveň celkově a zároveň v jeho složkách. Do Girgalových chřípí kupodivu udeřil zápach člověka: to bylo zcela nečekané. Girgal zvedl hlavu, nastražil uši a začenichal a pak se rychle schoval za nejbližší ochechuli ležící na boku. Mezi těly korunů se objevil temný vztyčený stín a zvětšoval se, probíhaje klikatou dráhu. Girgal byl zmaten, neboť ačkoliv teď už nepochybně cítil člověka, měl dojem, že vidí formu alkouna. Teprve když se chodec přiblížil ještě více, viděl Girgal, že je to člověk, přestrojený za alkouna: měl přes záda přehozenou alkouni kůži. Kůži hlavy se zachovaným zobákem měl posazenou na hlavě jako jakousi čepici nebo kápi. Bělavé oči alkouna byly nějak uměle nahrazeny jakýmsi knoflíky. Kůže křidel pokrývala paže jako jakési rukávy. Vzadu visela ze zad alkouni kůže i s vypreparovaným pygostylem jako jakýsi fráček. Celek působil poměrně věrohodně jako alkoun vysoké postavy, protože člověk byl spíše menší. Alkouny mohl snad oklamat i z větší blízkosti, neboť ti neměli, vzdor své inteligenci, dobrou vnímavost pro vizuální tvary. Pod alkouni kůží byl člověk oblečen v rozdrbaný pozemský polární úbor ze syntetických kožešin, podobně jako člověk zamrzlý v ledovém jezírku. Jeho tvář byla zarostlá hustým plavým plnovousem. V ruce držel krátkou alkounskou píku, používanou při lovu na dobíjení zvířat.

Člověk došel k ochechuli na zádech, ke které původně směřoval i Girgal, odložil píku stranou a položil se na ni. Nejprve dolezl k mléčným žlázám či prsům ochechule a přisál se k jednomu z nich. Člověk sál z prsu mléko ochechule zřejmě jako zdroj výživy. Ochechule nic nenamítala, pouze k němu obrátila nvyé kraví oko a zafuněla. Ani nezměnila svou malířskou pózu s podepřeným loktem. Tato ochechule neměla mládě a sající člověk v ní asi nabudil mateřský instinkt, neboť ho druhou ploutví objala a přivinula k ňadrům. Protože jeho lidská tvář byla zabořena v prsu ochechule, vypadal sající člověk skoro docela jako alkoun. Nakonec ukojil hlad a žízeň, ale ještě se od ochechulího těla nevzdaloval. Spouštěl se teď dolů po těle palinxrické mořské potvory. Bylo zřejmé, že hodlá ukojit i další tělesnou potřebu. Na konci vlastního těla obludy, u kořene mohutného ploutevnatého ocasu, bylo lze viděti okrouhlou řiť a před ní vulvu, tvarem a velikostí podobné kobylím. Člověk se postavil obkročmo nad kořen ocasu tupě ležící potvory a stáhl si několik vrstev kalhot. Poté ulehl na ochechuli a počal kopulovat. Ochechule se chovala zcela pasivně a nezúčastněně. Dosud měla jednu ploutev pod hlavou a druhou se škrábala na hlavě.

Člověk v alkouní masce se tužil stále energičtěji. Jeho hlava nedosahovala ani pod prsy ochechule, i natáhl paže nad hlavu, jakoby se vzdával a pohrával si s obrovitými báněmi. Hekal a naříkal a občas vykřikoval hloupé sprosté průpovídky. Pohledu, nezkalenému vlastní plzkostí, se činnost neznámého člověka jevila jako nanejvýš bizarní, sprostě blbá a degradující.

To si také uvědomil Girgal, pozorující tajemného vetřelce.

Člověk, který kde se vzal, tu se vzal na vzdálené, mrazivé planetě, člověk kamuflovaný alkouní kůží, kopuloval s palinxrickou extraterrestrickou ochechulí, představující

jakousi olbřímí ohyzdnou karikaturu pozemské ženy, zatímco na obloze prosekával tmou obrovský půlměsíc a dále od něj zářily jasné a nelítostné hvězdy.

Konečně člověk vyrazil výkřik, jakoby bolestný a zoufalý. který pak dozníval ve stráních několikerou ozvěnou, a začal se svíjet jako epileptik. Poté ležel chvíli ochable zcela vyčerpán a hekaje na smrdutém těle netečné bestie. Konečně povstal, odvrátil se, zakryl stydké části, zvedl píku a odcházel. Na kraji stáda se zastavil a Girgal viděl, jak si připíná lyže a odráží. Píku si zastrčil do jakéhosi návěsu na zádech.

Vylezl i Girgal ze svého úkrytu za tělem moroně. Pustil se opatrně po stopě lyží, neboť ho poháněla pochopitelná zvědavost.

– O –

Girgal pádil po sněhu, jak nejrychleji mohl. Jazyk mu visel z huby a pukal páru jako lokomotiva. Jeho dlouhé tělo na krátkých nohách se rytmicky stáčelo do tvaru velkého omega a opět se natahovalo.

Zpod nohou mu tryskal odhazovaný sněh. Byl v naprosté panice a jeho úprk byl posledním zoufalým pokusem – chytáním stébla. Vyběhl do mrazu tak, jak byl – bez dečky a bez čepičky. Dečka a čepička měly totiž elastické popruhy z gumovité hmoty, kterou vypocoval jeden druh studenomilné alkounské houby, a tak si je Girgal mohl snadno nasazovat i sundávat. Měl dojem, že už mu co nevidět prasknou plíce, ale přesto v úprku neochaboval. Každá minuta, každá vteřina byla drahá, i když o výsledku akce mohla panovat nejvyšší skepse.

Konečně navětril kouř a po chvíli dalšího úprku, který mu připadal jako věčnost, spatřil žluté světlo pronikající mezi pláty, mezi rozbitým pancířem vraku. Tu si uvědomil že bude muset promluvit, a zastavil se, aby se jeho dech zklidnil a umožnil mu to.

Stál se svěšenou hlavou a ocasem mezi houbami, jejichž velké plodnice měly tvar jakoby liliových kalichů, každá zvíci jeho vlastního těla, plazil jazyk a jeho žebra se zdvíhala namáhavým dechem.

Bylo velmi temno, protože obloha byla potažena mraky: chystalo se na sněžení. Jakmile toho byl schopen, začal Girgal opatrně kráčet ke kovové ruině.

Když se na počátku patnáctého týdne satelit Pav α_2^1 objevil nad východem, resp. nad magnetickým západem, záře magickým úplňkem – neboli v náboženském jazyce hierofantů, když Velký Okrouhlý přivedl Studenou Branou třináctý prkworrok, jsa znovuzrozen v dobré způsobě Kwoka – přišla Lykáona do oestru.

Dobrá tvář Velkého Okrouhlého tehdy vstupovala do znamení Ochechule, opustivši konstelaci Větrného Mlýna, což se Girgalovi zdálo neurčitě patřičné, i když to bylo vlastně naopak, neboť nyní mu nebylo ochechulí třeba. Zažíval krátké období manželského blaha.

Připadal si sice poněkud normálněji než při svém hanebném docházení za ochechulemi, ale ani zde nebyl jeho akt prost sodomářské příchuti, protože Lykáona, i když fyzicky stejného druhu a inteligencí mu poněkud bližší, byla přece jen pořád nemá tvář. Nicméně k ní pociťoval silnou citovou vazbu, zatímco ochechule byly záležitostí pouze fyzická.

Respektující tedy kynantropovy lidské city, nebudeme zde jeho soukromý život popisovat: kdo z nás s předstíraným nezájmem po očku nepozoroval psí milování někde v přírodě či na ulici?

Lykáona vskutku obřezla, z čehož se Girgal neobyčejně radoval.

Bohužel bylo jeho fyzické vybavení nevýhodné pro lov, a jak musela chudák Lykáona obstarávat potravu až téměř do porodu.

V obvyklé době pěti týdnů a pěti dní (pozemské míry) dokonal Kwok svůj běh a vyšel, změněn na srpek, Teplou granou ve znamení Kopiníka a v Studené Bráně se po krátkém období temna vyhoupla rudá a zlovlná tvář Kwakova, zvedající se ve znamení Vydrouna.

A když rudý Kwak, zmenšen již o polovinu, stál v nadhlavníku ve znamení Velkého Psa, měla Lykáona čtyři maličká štěňátka, která v doupěti tence kníkala. Girgal se cítil velmi šťastně a pyšně.

Byl také rád tomu, že se osvobodil a žije divoce, protože kdyby zůstal u alkounů, asi by mu štěňata zabili, protože se narodila v zlovlném astronomickém postavení Okrouhlosti. Okolnost, že Kruhly stojí ve znamení Velkého Psa, by sice mohla pomoci jim to vymluvit, ale naopak by se to mohlo interpretovat i jako přitěžující okolnost.

Byl by rád něco víc objevil o své rodince, ale Lykáona na něj vrčela a do kotce ho nepustila, protože se někdy stává, že samec vlkoun mláďata sežere. Girgal ji nakonec uchlácholil svým lidským hlasem, takže mu nechala štěňata prohlédnout. Nic na nich vidět nebylo, byla slepá, hebká a kníkala, a vydávala zvláštní jemný štěněcí pach. Byli to samečkové a samička. To bylo vše, co mohl Girgal zjistit, avšak cítil se ohromně. Vyvstal mu ovšem nyní úkol rodinu krmit a Girgal se do něj pustil s vervou a nadšením. Věděl sice, že jako lovec divokých zvířat je neúspěšný, ale napadlo ho několik věcí, jak tento fakt překonat.

Girgal si připravil rohouní stehno ještě z doby, než Lykáona měla štěňata (udělala předvídavě zásobu: byla opravdu chytrá skoro jako nějaký kynantrop), a přivázal ke kosti

dlouhou šňůru, již předtím ukradenou chalupníkovi či sedlákovi. S touto udicí stočenou v hubě se proti větru vypravil k usedlosti. Zalehl jako obvykle v houboví nad svahem a pozoroval, co se děje. Alkounovi psi ho nezvěřili. Vyčkal, až rustický pták odrazí dojit ochechule, a pak, nedbaje štěkáni hlídače na bezmocném řetězu, spustil návnadu ze stráně dolů mezi blbouny. Blbouni jsou velice hltaví, a tak se začali o stehno tahat, až ho posléze jeden vyhrál a ke své zkáze spolkl. Tak ulovil Girgal blbouna známým a neoriginálním vandráckým způsobem. Popisuje jej a ilustruje ostatně i známý německy sadistický humorista, předchůdce dnešních comics, Wilhelm Busch. A to ve svém nesmírně populárním brutálním seriálu Max und Moritz: uličníci Max a Moritz chytí tímto způsobem kohouta a tři slepice chudé vdovy Bolteové. Špagáty s návnadou jsou uprostřed svázány, takže drůbež nemůže od sebe. Nakonec ptáci v panice vzletnou, zamotají se do větví stromu a zůstanou zde viset a tak zahynou nejasným mechanismem:

Snad jim špagáty způsobí nějaké vnitřní krvácení, či jim uzavřou tracheu, nebo co. Witwe Bolte je s pláčem připraví na pečení. Jde si ještě do sklepa pro kyselé zelí. Této chvíli využijí M & M a vytahají pečené kuřence pomocí udice kominem. Witwe Bolte má totiž starý kuchyňský krb jako v rodném domku Johanna Sebastiana Bacha, otevřené ohniště a nad ním takový ten trychtýř, který sbírá kouř do kominu. Vdova má pejska špiclíka, který spustí rámus, ale nemůže nic efektivního dělat. Když se vdova vrátí se zelím, stojí pes zahanbeně v koutě, že krádeži nezabránil. Vdova se domnívá, že pečeně sežral pes, a ještě věrnému strážci nařeže. Das ist ja alles sehr lustig und heiter! Auch sehr feinfühlig, echt germanisch.

Wilhelm Busch, jak shledáváme i na dalších jeho seriálech, je evidentně praotcem nejen comics, ale i německého smyslu pro humor. Například jak dělali ze Židů v koncentracích eisstatuen. Postavili vězně na mráz a polévali ho

z hadice tak dlouho, až zůstal stát zmrzlý jako jakýsi příšerný sněhulák. Tímto způsobem zahynul např. katolický publicista Alfred Fuchs. Představa člověka pokrytého rampouchy je sehr komisch a velmi buschovská, jak potvrdí jcaždý, kdo jeho „comics“ z doby zhruba F. L. Věka zná. Max u. Moritz tímto způsobem i sami byli např. pokryti těstem, sazemi a nevím čím. Nakonec i samotné M & M rozšrotují ve mlýně na jakési sušvoce pro kachny! Ale na M & M vyrůstaly celé německé generace, což se asi, zdá se, projevilo v těch koncentracích: třeba taky dělali z Poláků lebende Fackel. Dali jim pít benzín a pak jim zapálili dech. Mensch, sind die rumgesprungen! Ale tak už snad dost...

Ale už dost Země a vraťme se na Alkonii.

Girgal táhl nešťastného blbouna hbitě za sebou do stráně a nakonec ho blízko nory uvázal, obtočiv šňůru kolem kmene stromové houby. Záležitost vlastního zabití blbouna byla dosti složitá, neboť to jsou ptáci silní a mají podobně jako vyhynulí pozemští mohutné a nebezpečné zobany. Nicméně se to Girgalovi a Lykáoně nakonec povedlo.

Popsaná Girgalova návštěva na statku nebyla ovšem poslední svého druhu. Girgal od sedláka kradl sice už předtím, ale jen občas a méně nápadné věci, které nutně potřeboval pro postup na stupních civilizace a jejichž zmizení mohl starý sfeniskomorf pokládat i za výsledek vlastní roztržitosti: sirky, provazy, nádobí apod.

Nyní však Girgal chytal a odváděl jeho blbouny, čímž mu působil hmatatelnou hospodářskou škodu.

Sedlák se začal bránit.

Nalíčil opakovaně na škůdce sklopec, ale Girgal si ho buď nevyšimal, nebo loupil návnadu, byla-li zvláště neodolatelná.

Dříve než do pasti vešel, vkládal do vchodu větev houbové dřeviny nebo vhodný kámen, takže pak bylo možno

sklopec zevnitř zase snadno zvednout. Sedlák vzal jednu sekeru a začal kácet stromové houby. Z jejich dřevěných koster nasekal a nařezal tyčky a ty pak zarazil palicí do země, kterou předtím rozehrál ohněm. Udělal spirálový labyrint a dovnitř umístil mladého blbouna. Tato past se dá použít proti lykáonům a metoda vznikla meziplanetární konvergencí též v srbských horách, kde se jí používá proti vlkům.

Vlk vleze úzkou chodbou dovnitř, ale nedokáže sledovat svou stopu zase ven, protože se v labyrintu nemůže dobře otočit. Než vyzkoumá jak na to, přijde nastražitel a zabije ho. Pro Girgala ovšem tento druh pasti nepředstavoval žádný problém, jako ani pro superinteligentní Lykáonu. Alkoun rozhodil též otrávená vnadidla, ale ta Girgal pochopitelně rovněž ignoroval. Sedlák teď nevěděl jak na Girgala.

Girgal se zastavil a začal hrabat do sněhové koule, kterou před chvílí před sebou kutálel: ukázalo se, že pod vrstvou sněhu byl jakýsi žlutý míč či sférický předmět. Šlo o kouli ochechulího sýra, kterou Girgal za nepřítomnosti sedláka a jeho psů uzmul v sýrárně a nyní ho valil domů. Na sýr se ovšem nalepoval sníh, a tak musel Girgal čas od času sníh seškrabávat. Těšil se, jak ho uvítá Lykáona a jeho čtyři štěňata, která nyní už viděla a běhala a začínala pomaloučku zkoušet pevnou potravu. Nyní stačilo vykultit sýr už jen do dalšího vršku a pak už ze stráně k doupěti se bude valit sám.

Avšak jakmile se Girgal dostal na kopec, přinesl vítr k jeho nozdřám zápach psů a alkouna. Nechal sýr na vršku a rychle seběhl dolů. U jeho doupěte stály saně se psy a u vchodu se starý alkoun rozháněl krumpáčem: našel totiž podle stop Girgalovo doupě a nyní je chtěl vykopat i s obyvateli, pokud by byli vevnitř.

Girgal strnul. Pak chvíli v panice pobíhal a zoufal si: sám neměl proti alkounovi a jeho psům čáku, zvláště proto,

že neměl sám žádnou zbraň. Opět, jako už mnohokrát, litoval, že nemá lidské ruce: z toho se mu vynořil nápad.

Věděl, kde bydlí osamělý lidský trosečník ve vraku kosmického plavidla. Rozhodl se, že k němu doběhne a požádá ho o pomoc.

V této situaci jsme také Girgala zastihli na počátku této kapitoly O.

Girgal, nejprve poněkud uklidniv svůj rozbouřený dech a srdce, přiklusal ke dveřím ztroskotaného kosmického plavidla, zaškrábal na dveře a zavolal lidským jazykem.

Dveře nebyly dovrženy. Za okamžik nato se rozletěly, stanul v nich zpustlý a zarostlý trosečník a zdivočele se rozhlížel po zdroji volání. „Něco se mi zdálo,“ řekl pak nahlas. Osamělí lidé si většinou zvykají hlasité samomluvě. „Blázním už tady z té samoty. Zatracený život.“

V té chvíli uznal Girgal za vhodné se připomenout.

Člověk na něj vytřeštil oči. V době jeho pozemského života byli kynantropové ještě toho druhu jako Hesse – s rukama a jinými lidskými atributy. Domníval se zase, že halucinuje.

Když ho Girgal ujistil, že je „navigátor“, ptal se člověk, zda snad v Alkonii přistála nějaká pozemská kosmická loď. Zdálo se skoro, že se této možnosti spíš jako bojí, i když nebylo pochopitelné proč. Ale Girgal byl výmluvný. Vysvětlil člověku stručně situaci – řekl, že je také trosečník a že z jeho posádky se nikdo nezachránil, a žádal člověka úpěnlivě, aby pomohl jeho ženě a dětem.

„Pomůžete-li mi, nebudete litovat,“ volal. „Budu vám do smrti vděčný a budu vaším otrokem, jak již to vyhovuje psí strážce mé povahy. Pozoruji vás již delší dobu. Žijete dosti primitivně. Jsem navigátor, znám exaktní přírodní vědy – byli jsme v tom školeni, abychom mohli v případě potřeby zastoupit vědecké důstojníky – mohu vám zpříjemnit život – jen prosím, prosím, již neotálejte!“

„Dovedeš pálit kořalku?“ ptal se člověk.

„Ano, jistě,“ křičel Girgal, „jenom už, prosím, rychle – alkoun už se musí co nevidět prokopat vchodem a dál už je spousta prostoru, moje rodina je v nebezpečí... Udělám všechno, budu vám sloužit.“

Člověk se tedy teple oblékl, a jak se Girgalovi zdálo, nepříliš rychle a ochotně, posadil si na hlavu svou alkouni masku ze splývajících kůží, do závěsu zarazil píku, připjal lyže a vyrazili.

Sedlákovi saňoví psi plus dva dlouhouší barváři utrápeného výrazu, které si alkoun přivezl na stopování z města, spustili při příchodu Girgala a lyžaře zuřivý štěkot, což bylo dosti s podivem, ale kopající sfeniskomorf pokládal příjždějícího dvojnožce za neznámého alkouna. Pozdravil ho uctivě, neboť jízda na lyžích ho určovala jako člena vládnoucí teokratické třídy, a poslušně oznamoval, že vykopává lykány, kteří mu chodí na blbouny. Dříve než konverzace vešla do další seznamovací fáze, zarazil lyžař tyčky do sněhu, vyndal píku z pouzdra na zádech a alkouna zcela řemeslně a bez vzrušení probodl do srdce. Girgal strnul: myslel si, že člověk alkounovi jen zabrání ve vykopávání nebo odvede jeho pozornost, aby mohli utéct, a tohle si věru nepředstavoval.

– P –

Forbes, neboť tak se kosmický trosečník jmenoval, seděl u stolu a nohy měl na něm. Neměl boty. Jeho roztrhané ponožky odhalovaly špinavé prsty u nohou s přerostlými nehty. Parku měl pověšenou na šráku na zdi a jeho špinavá košile byla na prsou rozhalená. Odhalovala tak hubený,

propadlý hrudník, pokrytý houštím hnědých kučer. Tato relativní neoblečenost v mrazivé Alkonii byla umožněna sáláním velkých kachlových kamen, do kterých Girgal občas lopatkou v hubě přihazoval dřevinu stromových hub a cihly sušeného moroniho trusu, jakož i bytelnou, tepelné izolující stavbou místnosti, kde Forbes teď byl. Když o tom teď uvažoval, nevycházel z údivu, proč to tak vlastně neudělal již dávno, protože o sedlákovi ovšem věděl. Forbes byl drobný hubený člověk asi kolem třiceti, vzhledem k pigmentaci spíš blondák, ale ne moc světlý. Jeho vlasy byly tzv. tmavoplavé, tj. hnědavé s nazlátlým leskem a nepěstěně dlouhé jako u ruského mužika nebo u hippíře. Podobné barvy byl i jeho krátký, ježatý plnovous. Jeho oči byly šedomodré, spíše menší a pichlavého pohledu. Celkově to byl člověk zhruba na způsob Clinta Eastwooda, ale v miniatuře, v podrobnostech se mu však vlastně vůbec nepodobal. Jeho tvář byla drobná, se zcela rovným jako řeckýmnosem a vrásčitým čelem. Vypadal jako vandrák a dosti výrazně smrděl chronickou nemytostí.

Selská jizba alkounova byla osvětlena svícemi z tuku moroňů, neboť zde nebyl zaveden plyn. Forbes měl vedle sebe keramický džbán a jakýsi pohár ze stejného materiálu. Ze džbánu naléval do poháru a z poháru tiše upíjel. Jeho drobná očka pozvolna nabývala šíleného výrazu a tvář mu rudla do cihlova. Natahoval totiž kořalku, kterou mu Girgal udělal, věren svému slibu.

Ihned jak Forbes zabil selského alkouna, rozhodl se, že se nastěhuje do jeho domu. Vrak kosmické lodi byl nepohodlný, protože jeho systémy nefungovaly a Forbes je neměl spravit. Celková stavba lodi však přitom zabraňovala, aby se tam mohl dobře zařídit, aspoň s komfortem primitivnějšího druhu, např. nebylo pořádně kde tam rozdělat oheň.

To se tedy stalo a Forbes se také uvázal v zabrané hospodářství.

To nás naplňuje morální indignací, ale ve skutečnosti se Forbes zachoval jako kterákoliv civilizovaná koloniální mocnost. Zlikvidoval pána statku a začal využívat jeho ostatní obyvatele sám.

Forbes ovšem nevynikal ani pílí, ani zemědělskou znalostí, takže za čas svého hospodaření již stateček značně ruinoval.

Girgal se snažil mu radit, ale Forbes si příliš nedal. Lykáona se ho od začátku bála, vrčela na něj a utíkala před ním, což si Girgal vysvětloval tím, že není zvyklá na lidi. Ač inteligentní jako bystrý člověk, přehlížel nebo si neuvědomoval fakt, že Lykáona mívala zřejmě v Alkonii lidského pána. Podobným způsobem přehlíží komunista koncentráky a katolík inkvizici atd. Girgal totiž nebyl vůči Forbesovi vůbec objektivní, snažil se neustále ho vidět v nějakém lepším světle.

Tak také omlouval to, že Forbes zkrmil mrtvolu zabitého alkouna saňovým psům. Když proti tomu pes vznesl námitky, zasmál se Forbes a řekl Girgalovi, že za á je tady teď pánem on, Forbes, čili vůbec nevádí, okusí-li psi alkouního masa, protože vůči alkounům mohou teď být divocí, jak chtějí. On že je člověk.

Za bé, alkouni jsou ptáci, na způsob pozemských tučňáků nebo alk a to, že jsou inteligentní a mají civilizaci, ostatně proti pozemské dost primitivní, z nich ještě lidi nedělá.

Taky pes zůstává psem, zdůrazňoval Forbes, i kdyby byl třeba chytřejší než sám Einstein.

Pánem tvorstva v celém vesmíru je člověk. A taky se pes nemá plést do lidských záležitostí. A ostatně, když je teda tak chytrý, aby mu tedy radši udělal tu kořalku, jak předtím slíbil.

Girgal se tedy rozhodl Forbesovi vyhovět. Jednak aby držel dané slovo, jednak aby se zalíbil lidskému pánu, k němuž vyvinul psí sklon nekriticky vzhlízet. Pozorujme, že ke svým alkounským pánům, Kwekworkovi a později archihierofantovi Schrlovi, nikdy tak velikou devótnost neprojevoval. K idealistickým důvodům držení slova a psí oddanosti se družily nejasněji také důvody praktické. Girgala napadlo, že by získáním alkoholu mohl postoupit výše po stupních civilizace. Měl na to hlavu a znalosti, ale nikoliv ruce: ty měl dodat Forbes. Chyba byla, že Forbes se nezdál příliš vysazen na to, aby se jakýmkoliv způsobem příliš namáhal. Nebylo jasné, zda ho trosečnická samota na studené planetě zkazila, či byl-li takový od přírody. Pak ale bylo divné, že se mohl stát astronautem. Také jeho zřejmý nedostatek vzdělání byl nepochopitelný. Výroba kořalky však mohla poskytnout Forbesovi příslušnou motivaci a kořalice, kterou by pod Girgalovým vedením vyrobil, by pak mohla být použita i k ušlechtlejším účelům.

Způsob, jak Girgal vyrobil Forbesovi kořalku, zde bude popsán jen rámcově: podrobnosti nejsou zase tak strašně zajímavé a pro pozemšťany by návod v podrobnostech nemohl být použit stejně.

Girgal původně dobře nevěděl jak do toho a musel Forbesa nějaký čas odbývat výmluvami: ale nakonec se na něj štěstí usmálo v podobě sudu od alkounského houbového vína, ve kterém objevil zbytky vinných kvasnic. Houba *Glycomycetes Pavonis*, ze které alkouni vyrábějí sladidlo, rostla v hojně míře kolem statku, hnojena trusem domácích zvířat, resp. vegetujíc na něm. Forbes ji dle instrukcí Girgalových hojně nasekal jakousi mačetou, kterou rovněž našli v domě. Houby pak nakrájeli na kolečka, dali do sudu s vodou, přidali kvasnice a postavili za kamna, opatřivše dříve závěr bečky ventilem, který dle Girgalova návrhu Forbes též zhotovil.

Zatímco nápoj kvasil a měnil se v houbové víno, připravovali Girgal s Forbesem destilační zařízení. To sestávalo z jakéhosi kotle, který ústil do roury: plechové roury měli v hospodářství, snad se agroalkoun chystal si dát zavést plyn anebo si někde roury za nějakým jiným účelem nakradl.

Roura dále ústila do další bání. Uvnitř roury byl též jakýsi filtr z oblázků a šterku. Zařízení pracovalo na známém principu, že alkohol se vypařuje rychleji než voda.

Pod kotlem se zatopilo a houbové víno se nechalo vařit. Alkohol utekl rourou a srazil se ve druhé bání, která byla instalována na střeše pod širým nebem, takže chlazení obstarávalo samo podnebí Alkonie. Příslušnou délku roury atd. Girgal vypočítal, což není důležité zde uvádět.

Tímto způsobem získal Forbes kýženou kořalici, ale žádnou vděčnost za to Girgalovi neprokazoval. Naopak se tvářil a vyjadřoval skoro tak, jako by celou záležitost vymyslel sám a Girgal mu byl při tom pomocníkem, dodávajícím jen hrubou sílu.

Nyní tedy Forbes seděl za stolem a užíval plodů své práce a vynalézavosti, neboť tak se to jemu samému poctivě jevilo.

Neříkal však nic a zdálo se, že alkohol na něj působí spíše nepříznivě, neboť se tvářil posupně a zlovorně. Mlčel. Girgal, který obcházel, přikládaje do kamen apod., ho pozoroval s jistými obavami.

Zykáona se štěňaty byla našťěstí ubytována mimo dům v jedné z kúlen, kde jim udělal Girgal doupe v balících vlny. Měla k Forbesovi zřejmou antipatii a pokud možno se mu vyhýbala.

Poznenáhlu rozvázal tekutý všehoj jazyk Forbesův a ten počal hovořit jakoby ze sna. Pohlížeje skelným zrakem do stěny, blábolil Forbes ztěžklým jazykem:

„Černá a červená růže jsou barvy a květy mé duše. Červená znamená krev a černá pak zlotřilou mysl. Nevím, zda jaký snad bůh či pouhá náhoda jenom takto mne přivedli na svět a takým mne zrodila matka. Nyní zde, pod cizím nebem

a měsíci, modrým a rudým, v daleké mrazivé poušti, jež plodí člověčí ptáky a kde se delfini divní jen na suchu klouzají sněhem, psovi, jenž myslí a mluví, svůj trudný vykládám osud.

Na Zemi, vzdálené hvězdě, můj život počal své běhy.

V rodině zrozen jsem skromně: Můj otec byl tovární dělník. Fabrikou příjemně prázdnu, kde tiší roboti bzučí, tvořící roboty jiné, si v modrákách sem a tam chodil, bedlivě dávaje pozor na obrazy rozvidných skříněk. Kdykoliv kdekoliv něco se nezdálo běžeti plynně, tehdy zasáhl sám neb zavolal technickou sílu. Dvakrát v týdnu tak činil za skrovné kreditní body, avšak v ostatním čase se věnoval rozkošem ducha. Tehdy žil velice skromně a střídal úvěrní složky, aby tak zakoupil právo si jednoho potomka zplodit. Avšak, když mu v bance již dosti jistina stoupla, tehdy mužové moudří mu v zkumavce smísili sémě s mateřským vejcem a dali pak embryo v lednici zmrazit. Avšak, když po dalším roce si rovněž našetřil body, tehdy mne mužové moudří zas roztáli, vložili v matku. Odtud v ručeném čase jsem zrodil se císařským řezem, otcova rozkoš a pýcha a blaho matčina srdce.

Záhy jsem zlotřilou mysl a podlou jeviti počal:

Neboť, když plnil se čtvrtý již mého života okruh, k výročí semenné směsi mi syrského koupili křečka. Toho jsem uchopiv zabil a na cucky roztrhal tělo. Tehdy počali otec a matka rozpacky jevit. Vezmouce kreditní karty a v nové mne oblekše šaty, kráčeli k svatému chrámu, jenž z hory se umělé tyčí. Ten pak zlatistý chrám je svatyně půlboha Spocka, hrdiny hrotitých boltců, jenž vládne osudem dítek.

V dávných dobách prý žil zde na Zemi jakožto člověk, o dětské výchově psal tu mnohá perutná slova. Avšak když naplnil čas se jeho pozemské pouti, tehdy ve hvězdné lodi byl odletěl v prázdnotu kosmu. Takto legenda praví, jež jest již velice stará. Avšak Spockova slova jsou v zlaté vyryta desky v prastaré posvátné řeči, již nikdo už neumí dnes-

ka. Ty pak dvanácte kněží vždy oděných v bělostné řízy ve vnitřní svatyni hlídá a kolem stále se line vůně a mystická hudba, již počítač veliký skládá. Kdo by pak ze smrtných lidí měl s dítkami nějaký problém, tehdáž ku bráně chrámu necht' v účtě posvátné přijde, na svatý zazvoní zvon a může dovnitř být vpuštěn. Tehdy má velice prosit těch žreců svěcené hlavy, velkou jim vzdávaje úctu a mnohé i kreditní hody, až by se smiloval jeden a svého mu udělil času. Tehdy, vyslechnuv nářky, mu svatou oznámí věštbu. Do toho Spockova chrámu mne tedy rodiče vedli. Tehdy posvátný žrec, jenž církevně zove se šrinkem, rodičů vyslechnuv nářky, se svatým nadšením vzrušil, božský vstoupil v něj duch a počal nesmrtnou věštbu: Dvakrát každého týdne jsem měl prý do chrámu chodit, svatou konaje zpověď a obřadů tajných jsa mystem. Nelze však, pravil tu žrec, brát problémy izolovaně. Pročež i otec i matka se musí účastnit tajů. Tehdy zaplakav otec svou novou pteranu prodal, (totiž poletný vůz) a na dům uvalil úžer.

Chodíce v héróův chrám, tak své jsme léčili duše.

Inhed tu z podvědomí jim šrinkař vybavil konflikt: Me-cice po sobě hrnce, pak přečasto na sebe řvali. V té tedy nechybné péči jsem vyrůstal k školnímu věku. Avšak ni tak mi junácké srdce nevzali z hrudi. Neboť když ve školní síni jsem usedl v novotná škamna, tehdáž i učitelé tu počali nepokoj jevit. Číst jsem se naučil hbitě, však počítat nešlo mi vůbec, také jsem druhé bil děti a kradl jim kreditní známky. Tehdy se dušezpyt školní též počal do věci míchat. Onen byl příslušník sekty, jež věří v svatého Rasa. Podle těch podvědomí, ba ani vědomí není, nýbrž namísto toho jen verbální chování stává, anot' duševno lidské a holubí zcela jsou jedno. Onen mne zakšíroval do různých popruh a drátů, reakce rozličné měřil a dával mi knoflíky mačkat. Přede mnou počítač mrzký mi cifry a obrázky jevil. Ty, když jsem choval se dobře, se jevily milé či plzké, avšak jestliže ne, tu štípal mne výbojem proudu. Po mnohý týden

a měsíc mne dušezpyt v mašině trápil. Ale ni tak mi junácké srdce neodňal z hrudi. Neboť již tehdy jsem začal se zločinným oddávat slastem, marušce, dárkyni smíchu, a lepidlu, strojidlu vizí. Jednoho krásného dne jsem použil otcovu kartu, zjistiv nejprvé číslo, jež napsal si na futro dveří. Mocná mne lákala touha po marušce, katici strastí. Toto pak otecko zjistil a srdce mu zčernalo hněvem. Opomněv héraa Spocka hned trudný odepjal řemen, velmi mne zuřivě zmlátil, že týden musel jsem ležet. Ale ni tak mi junácké srdce neodňal z hrudi. Jenom je zatvrdil silně a kamennou nenávist vzbudil. Neboť jsem s druhými dvěma pak přepadl prastarou bábu. Tu hned, do hlavy máznuv, jsem srazil na žírnou zemi, prsten jí vykroutil z prstu a něco vzal kreditních známek. Ihned, vyzvednuv sukni, jsem další stahoval prádlo: Veliká totiž mnou touha již zmítala, poznati ženu, byť i jen prastarou bábu, neb mladších jsem velmi se styděl. Odtud pak od ranních hodin až po západ jasného slunce s bábou jsme konali soulož, až nečistou vydechla duši.

Avšak po krátkém čase si pro mne přišli a zhaftli, za nářků otce i matky mne vedli do temné noci. Odtud mne drželi v báni a po čase přivedli před soud: Ten mne hned do polepšovny či mladistvé odsoudil basy. Tam jsem byl rozličně trápen a různě převychováván. Ale ni tak mi junácké srdce nevzali z hrudi. Nebo jsem se povolným tvářil a vzorným, až dali mi diplom. Zároveň vybrali také, což měl být pokusný projekt, abych jel na zvláštní tábor do tmavých hlubokých lesů. Jakýsi dušezpyt tehdy si vymyslel učení nové, totiž, že zločinná mládež se vlastně jakoby nudí, neboť se v kulturním světě tak dobře nemůže vyžít. Věřil, že v táborech lesních se bojovnost vybije sama a že se beránku roven pak zlotřilec do města vrátí. Tehdy v hlubokém lese jsem umluvil přepadnout vůdce: Usekše sekerou hlavu s ní mrzký hráli jsme fotbal. Poté jsme spálili les a počali samoty plenit, po dobu měsíců tři jsme šířili hrůzu

a zkázu. Mnohá jsem dobrodružství a mnohou i legraci zažil.

Avšak když třetí se měsíc již ku svému zhynutí skláněl, tehdy nás jednotky zbrojné i našly i chytily opět. Vrženi do trudných bas jsme další čekali soudy.

Tehdy se mužové moudří a vznešení potajmu sešli, aby se uradili, a dvojí jim zdála se rada. Buď že by injekcí zhoubnou nás vrátili v nicotu temna, buď že by humanitárně nás poslali na dálnou hvězdu. Tehdy jim v změkčilých myslích se lepší a lidštestjší zdálo, nedávat injekce chlapcům a mladý nehubit život, ale vypravit lodi a odvézt nás na trestnou hvězdu. Tehdy nás patero mládců hned v raketné plavidlo vedli. Tehdáž druhové dobří se s pláčem do hlavy tloukli, vlasy i vousy si rvouce, se svíjeli semo i tamo. Ale ni tak mi junácké srdce nevzali z hrudi. Obejmuv kolena křepká jsem v koutě pochmurně seděl, aniž by nějaký ston snad přešel sevřená ústa.

Jeden toliko druhý si vězeň vlasoví nerval, ale tak jako já v svém koutě vzdoroval sudbě. Pročež v kosmické lodi nám dvěma přátelství vzešlo. Tento byl jiného druhu než já a mí druhové dobří. Neboť byl inteligentem a vyznal se v robotických myslích, taktéž i počítačů byl nad jiné výborný znalec. Ten pak byl v Zelené Sektě, jež hlásá člověčství čisté, taktéž i k přírodě návrat a tepe přemnohý zlořád: krutost a hrabivost lidskou i prohnitou civilizaci. Ten pak, by napravil řády, tu kompjútrů programy zmátl, kteréž po našem světě dnes všechno činění řídí: Ihned tu kreditní systém se proměnil na podiv světa. Ti, kteří dříve jen stěží se živilí nemnohým bodem, dostali zvýšený kredit, že dobře bylo jim žítí. Ti však, kteřížto dříve jen ve zlatě pýchali slávou, kulové činíce hovno a bezpracné majíce zisky, zjistili ku svému leku, že kredit jim neroste více, naopak z některých účtů jim jednotky mizeti počly, různé pak podpůrné spolky tu nadmíru počaly vzkvétat.

Mnohé tak jiné i změny tu dobrý způsobil Alkar, kterýmžto prastarým jménem se dobrý nazýval junák. Ihned tu po celé zemi však nastaly bouře a zmatky, avšak po dlouhou dobu jich příčiny nemohli zjistit. Změnilťe výborný Alkar i kontrolní programy všechny, důmyslem nad jiné bystrým, jenž v srdci mu zmužilém sídlil.

Avšak nakonec přece byl odhalen, uvržen v basu.

Tehdy mužové mocní a bohatí po celém glóbu jeho si žádali smrt a potupnou na odiv světu. Neboť, pravili všichni, že není zločin tak mrzký, nežli umenšit vládčům jich života třpytivou sladkost. Před tímto zločinem, řekli, vše jiné zločinství bledne, rouhání, otcovražda i vilné mučení dítek. Avšak Zelené Sekty se přece jen nakonec báli.

Pročež Alkarův ortel byl nakonec přece jen změněn, totiž že rozsudek smrti se cestou mu milosti mění, aby na planetě trudné a vzdálené dožil svůj osud uprostřed vrahů a lotrů a bídnou potravu jídal.

Ten pak s poklidnou myslí, byť chmurnou, osudu čelil.

Po čase sednuvše spolu jsme šeptali perutná slova. Mnoho jsme rozvažovali a sem tam se zmítala mysl, jak bychom změnili kurs a unikli planetě trestné. Avšak nižádný způsob se naší nejevil myslí. Nicméně nějaký bůh či osud možnost nám přihrál: Neboť výroba vzduchu tu doznala jakousi chybu. Po čtvero pozemských dní se piloti oba i technik snažili poruchu spravit a počítač počítal pořád. Ale ni tak jim z logiky útrob nepřišla rada. Tehdy posádka lodi si na pomoc Alkara vzala, vidouc že není již zbytí, nebo jinak by zhy-nuli všichni. Alkar však rozumem bystrým hned podstatu poruchy zjistil, všechno rychle též spravit a od strážců pochvalu získal. Avšak jak u klávesnice byl hlavního kom-pjútru seděl, ihned tu programy zhoubné a lstivé mu v paměti vložil: Nejprve, aby též jeho byl poslušen zvučného hlasu, taktéž by vrásčitost prstů mu rozpoznal, poslouchal potom. Toto bylo i nutno, když hledal v systému chybu. Avšak než instrukci tuto dle pilota zase měl zrušit, předtím

v křemičné srdce tu kompjútru instrukci vložil, aby sic zrušení hlásil, však v paměti ponechal všecko. Potom po krátkém čase již Alkar posádku zajal, v žalární uvrh ji prostor a dobré uvolnil druhy. Tehdy, učiniv schůzi, jsem vedení vůli jim hlásal: Nejprve na oběžnici kdes vhodnou a podobnou Zemi přistát a nějakou dobu tam pobýt a strávit čas, aby tak tělo a mysl se z beztíže zotavit mohly. Kdyžť pak tělo i mysl se naše z beztíže vzchopí, tehdy jaderný pohon si připravit z nerostů hvězdy, potravu výživnou zhustit a v pilulkách naložit na loď. Poté pak, vsednuvše na ni, se vrátit na žírnu Zemi, v lesích hlubokých přistát, kam lidská nevkročí noha, odtud pak započít boj za lepší budoucnost lidstva. K tomu nás vybízel Alkar a mně se zdálo i dobré: Neboť z každého boje je možno se zajisté těšit, strašit a zabíjet muže a s ženami míti svou vůli, taktéž válečnou kořist si přisvojit, bitevní dary. Tehdáž druhové všichni hned hlavami kývali v souhlas. Jediný zavilý Günther, můj druh, se návrhu vzepřel, nýbrž nabádal druhy by polet řídili lodi k Utopu vzdálené hvězdě, kde buřty na stromech rostou, v řekách pivo kde plyne a každý souloží s každým. Tehdy marně mu Alkar chtěl jarou změnit mysl, právě že Utopos hvězda přec není v prostoru nikde, ale že pro hloupé myslí ji kdosi vymyslel kdysi, sám jak to hlásá již název, jenž značí ‚nižádné místo‘. Avšak jej bojovný Gunther hned učeným sucharem nazval, který se od lidu odtrh, a nadto nosí i brýle. Ihned pod trestem smrti jej nutili k Utopu řídit. Avšak výborný Alkar jim lstivou osnoval zradu:

V každé kosmické lodi je zásoba euforizátu, poměrně neškodné drogy, jež lidskou veselí mysl. Této si kosmičtí plavci smí bráti nevelké dávky, ulehčit pokleslé myslí či mírnou oslavu slavit. Nad dávkou počítač hlavní má kontrolu, vládu a míru. Avšak výborný Alkar i v tomto počítač přelstil: Tehdáž druhové dobří se opili euforizátem, ty pak jsme v žalární celu též uvrhli, změnili plavbu. Tehdy i výborný Alkar se rovněž veselit počal. Počítač řídil mu

lod' a on sám lokal si drogy. Neboť Zelená Sekta se ne-zřiká radostí světa, vždy jest jim kytara milá a drogy a hromadná soulož. Já však v zmužilé mysli, jsem přemítal takto i takto:

Jestliže šest dalších lidí nám třeba je na lodi vézti, potom jak jídlo, tak vzduch se snadněji vypotřebuje. Taktěž tryskový motor má větší strkati hmotu, takže mu jaderný pohon též snadněji vyjde a zhyne. Taktěž, přistávše někde, již jimi si nebudem jisti, snadno nás, šesteří jsouce, vždy přemoci mohou i zabít. Ihned tu z žalární cely všech šestero zavřených pojav, v šachtu jsem odpadní vrhl a v kosmický vystřelil prostor, nejprve piloty oba i technika euforem opiv.

Když však výborný Alkar se dověděl o tomto činu, trpké mi výčitky činil a vrahů mi masových spílal. Nicméně nebylo zbytí a se mnou zůstati musel. Když však jsme ke hvězdě pluli, jež Alfa se Pavonis zove, tehdá na satelit tento jsme její chtěli se spustit. A tu již výborný Alkar mně samému osnoval zradu. Neboť plavidlo řídil a v okrouhlý uvedl orbit, poté se znaveným stavěl a řekl, že musí si lehnout. Zatím že počítač bude nám lodici v orbitě držet. A pak do kabiny své se odebral na svoji pryčnu, zdánlivě, avšak v mysli své mrzký snoval mi podraz.

Oděl se v kosmický oblek a v raketnou na zádech bednu, tajně průvlakem zmizel a dolů se k planetě snášel, mne však v orbitu nechal, jenž neznám řízení lodi. Ale ni tak mi junácké srdce neodňal z hrudi. Kolem kontrolních desek jsem pobíhal vzhůru a dolů, hledaje kudy a kam, a mnoho se zmítala mysl. Avšak tu spatřil jsme knoflík a ‚nouzové přistání‘ nápis. Ihned vzývaje bohy jsme knoflík červený zmáčkl, z orbity dolů se ihned tu plavidlo spouštěti počlo. Avšak při tom by bylo i určité řízení třeba: buďto sám kosmický plavec či kompjútru příslušný program. Neboť je nemožno jistě vše předvídat, zaříditi předem. Toto jsem nevěděl ovšem, neb mrzká společnost lidská na mně se prohřešila a vzdělání nedala myslí.

Dolů na mrazivou pláň pak lodice s bouchnutím spadla. Tehdá mně mrákota černá hned zastřela bujarou mysl. Avšak jsem opět se probral a ohmatav, shledal se celým. Neboť vnitřnosti lodí jsou dělány v takové formě, že i když dopadne tvrdě, přec škoda je poměrně malá. Nicméně systémy lodí přec přestaly fungovat všechny. Tehdy jsem teple se oděl, neb šatů tam zásoba byla, na pláň jsem studenou vyšel a zemi se pochmurné divil, v dáli tu spatřil jsem světla plát jakoby velkého města.

K tomu jsme vykročil hbitě, neb znát si mi žádala mysl, jacíže ve městě tom jsou lidé, jedlíci chleba; zda snad byli by zpupní a divocí, neznalí řádů, či zda jsou pohostinní a mají nábožnou mysl.

K alkounům poprvé tehdá jsem ničeho netuše přišel. Aniž však alkouni ptáci mně hostinnou vzdávali úctu, avšak chopivše kopí a pušky vzduchovky zhoubné, ostré metalí střely, já stěží pouze jsem ušel. Avšak jsem alkouna později si chytil, stáhl mu kůži. Tu pak, na záda vloživ a nahoru na hlavu lebku, do města mohl jsem jít a mezi se alkouny vmísit. Vidí zajisté dobře, však spatří-li alkouní formu, ihned tu přátelství budou, neb k tomu je pobádá instinkt. Tehdá jsem alkounům kradl a tak si zachoval život, získal též rozličné věci, tož třeba zbraně a lyže. Také jsem stavení selské byl objevil, moroňů stádo, jejich krav mlékem se živil a na nich i zchlazoval vášeň. Avšak tu po delším čase jsem dobrého Alkara našel. Ve vzdušné přebýval sluji a různé měl vymoženosti. U sebe vlčici měl, již různým vyučil kouskům. Toho jsem nejprve prosil a zaklínal mnohými slovy, aby nám kosmickou loď a plavidlo vesmírné spravil, abychom nasedše opět se buďto vrátili k Zemi, aneb na jinou hvězdu a jinou planetu vhodnou. Ten však odmítl šmahem a řekl, že nestačí pohon, ze své mě jeskyně vyhnal a řekl, že nemluví s vrahem. Za tuto potupu hned jsem pomstu mu osnoval v srdci: Poblíže jeskyně jeho byl horký vodnatý Potok. Tento jsem pomocí hrází a výkopů k jeskyni svedl.

Mrzce se uvařil v ní a voda, vynesši tělo, dále po proudu zmrzla: tam dosud v ledu je vidět. Avšak vlčice krotká zpět utekla k divokým vlkům. Avšak v jeskyni uvnitř se ztratily přístroje všechny, horké teď vody je plná a nižádný není k ní přístup.

Tak jsem zlotřilou myslí si k domovu odřizl cestu.“

Na tomto místě se Forbes opile rozplakal, začal mluvit normálně prózou a jevil celkovou rozlítostněnost. Želel jak osudu svého, tak i svých obětí. Říkal, že ho nikdo nechápe a že mu od malička všichni ubližovali a že je vůbec obětí poměrů. Jeho rodiče ho dosti nemilovali, neboť mu otec odmítl koupit školního robota, který by za něj psal úkoly, ačkoliv skoro všichni jeho spolužáci takového robota měli. Proto se Forbes zatvrdil na nespravedlivou lidskou společnost a nechtě zabil nějakých asi dvacet lidí. Kdyby ho společnost chápala a jednala s ním spravedlivě, byl by však jako beránek a dnes by byl učencem, politikem nebo spisovatelem. Girgal, jehož psí povaha si přála k Forbesovi vzhlížet a který předtím dosti trnul nad jeho zповědí, byl Forbesovu pláči rád, neboť ho pokládal za účinnou lítost. Nebyl sice tak hloupý, aby to vlastně zároveň jako správně nevěděděl, ale chytal se stébla, aby si mohl svůj ideál zachovat. Choval se podobně jako mnoho socpracáků, psychologů, panáček a vůbec lidumilů, kteří odmítají připustit realitu, protože se jim zdá příliš hnusná. Z toho důvodu také lidé odmítají odrážení těchto věcí v literatuře. Tento mechanismus se uplatňuje i vzhledem k ideologiím a jejich politickým následkům, což snad není třeba příliš rozšlapávat. Girgal si tedy, seč chabé síly stačily, namlouval, že jeho nový pán je skutečně pouhou nevinnou obětí poměrů.

Jeho rozhodnutí, že Forbes je nevinnou obětí, bylo podporováno také obdivem nad vrahovou schopností sypat z rukávu přízvučné hexametry na způsob Otmara Vaňorného.

Girgal, ač kynantrop technického typu, měl pro tyto věci smysl, a jak jsme viděli, byl i sám básníkem. Proto se mylně domníval, že Forbes nemůže být tak zlý, neb pěvci jsou jak ptáci. Formální básnická obratnost však jako taková nemá s charakterem co dělat, jak by mohl potvrdit každý bývalý člen Svazu spisovatelů, ale nechme toho.

Ačkoliv mohl snadno využít Forbesovy opilosti a vrátit se i se svou rodinou do divočiny, zůstal věrně psovsky na místě. To bylo po jedné stránce dobře, neboť to umožnilo zajímavější vývoj událostí, líčených v této knize.

– Q –

Forbes se probudil jako obvykle s kocovinou.

Chvilí nevěděl, kde je, pak si uvědomil, že je na prokleté planetě Pav α_2 v zatraceném alkounském statku, sám a sám, jediná živá bytost svého druhu na celé planetě. Pocit udiveného neskutečna vystřídal pocit lítosti, ale hned nato se Forbes obranně zatvrdil. Natáhl ruku k vypínači a rozsvítil lampu. Pomalu vstával. Hlava se mu zatočila a zaklel. Padl zpět čelem na postel a vydal zvracívý zvuk. Poté se sehnul, vytáhl zpod postele ozdobnou alkounskou nádobu, která mu sloužila za nočník, a zvracel do ní. Když dokončil, vymočil se rovněž do nádoby.

Zmáčkl knoflík. Kdesi v domě to zazvonilo. Ve dveřích se okamžitě objevil Girgal a Forbes mu nařídil, aby vynesl smrdutou nádobu, vymyl ji a vrátil, což věrný kynantrop ihned učinil a opět čile odběhl. Za malou chvíli byl zase zpět a strkal před sebou malý stoleček na kolečkách. Ten byl čistě potažen bílým ubrusem a byly na něm na talířku Palinxerické rybičky, naložené na kyselo, a malá sklenička kořalky.

Forbes pochvalně zachrochtal a posadil se ke stolečku.

Girgal zmáčkl jakousi páčku ve zdi a cosi začalo bzučet. Do Forbesovy ložnice začal proudit svěží studený vzduch a vymítal puchy. Girgal se ještě otázal, zda si pán přeje čeho dalšího, a opět odešel.

Forbes, věren lidovému rčení o vyrážení klínu klí-nem, do sebe obrátil frťana, otrásl se a zabrblal. Poté se počal nimrat v jídle, avšak za chvíli hodil znechuceně talířek i s obsahem proti stěně. Pavonské ančovičky se na ní masně rozmázly a talířek se ve střepích rozprskl po podlaze.

Opět nabíraje na zvracení, Forbes povstal. Teprve teď si uvědomil, že kromě jinými smrady ohyzdně páchne též jakousi rybinou.

To byl obvyklý efekt jeho výprav za ochechulemi a Forbes si nyní matně uvědomil, že včera v opilosti zase jel do ohrady atd.

Forbes byl sám sobě nesmírně protivný. Že je kriminální psychopat, mu nevadilo, protože to o sobě nevěděl.

Rovněž mu nevadilo, že je zločinec a vrah, na to byl naopak pyšný. Vadil mu ale fakt, že přes svou nepopíratelnou výbornost zatím nijak skvostně neválí. Měl pravda svým způsobem zajímavější život než většina ostatních lidí, totiž doma na zeměkouli, a těšil se i určité negativní popularitě. Unikl několikrát smrti a nikomu nic nedaroval. Na druhé straně však, místo aby byl bohatým a mocným pánem, jak by si přál, vládcem nad životem a smrtí jiných lidí, ovládal t.č. pouze něco domácích zvířat a jediného kynantropa. Měl sice určitý komfort, dost slušného jídla, též už i různé civilizační vymoženosti, dokonce kořalku, ale co to bylo všechno platné.

Předně pro to musel pracovat, což bylo v příkrém rozporu s jeho hierarchií hodnot. Dále konal tyto práce dle instrukcí vlastně psa, který do nich vkládal strategii a inteligenci, kdežto on, Forbes, dodával jen lidské ruce a hrubou

sílu. To bylo velmi potupné, tím více, že tento holý fakt nebylo možno před nikým tajit, kamuflovat a obracet naruby. Vykořisťovatel inteligence a dovednosti má za normálních okolností mnoho odměn, které mu poskytují kompenzaci za potupné vědomí, že je pouhým agresivním blbcem: Nejenže slízává smetanu odměny, ale zhusta vystupuje buď jako hlavní a nej geniálnější pracovník skupiny či páru, nebo i jako mozek jediný a převzácný.

Jeho rozkoš je rozkoší eskamotéra, který vodí za nos diváky, a zároveň rozkoší Davida, přemáhajícího mnohem silnějšího Goliáše: tato odměna však byla Forbesovi odeprána, neboť zde nebyl nikdo, komu by se mohl jevit jako geniální cvičitel učenlivých psíků. Potupa situace byla ovšem pepřena právě vědomím, že bytost, která nad ním intelektem vyniká, je pouhý pes. Dále neměl kromě kořalice vlastně žádný komfort dle svých představ. Nejenže se neválel ve zlatě apod., ale dokonce tady neměl ani ženskou a byl nucen se pohlavně stýkat s ochechulemi. Kdyby byl na Zemi, situaci by si vyřešil, třeba i násilím, ale zde nemohl, protože kde nic není, ani smrt nebere. Okolnost, že je na planetě Pav α_2 , mohl přičítat jen své vlastní nešikovnosti, protože, proč se dal tehdy chytit? Byl svým jástvím znechucen a spílal si budižkničemů. Rozhodoval se také, že musí tuto situaci nějak změnit. Zatím pouze zazvonil na Girgala, poručil mu, aby pro něj připravil koupel a čisté prádlo.

První věc, kterou Girgal zorganizoval a diplomaticky donutil Forbese provést, byla saňová výprava k vrchu kosmického plavidla a odvezení různých věcí a zařízení do alkounova domu. Jednou z nejdůležitějších akvizicí byl počítač, bednička veliká asi jako krabice od bot.

Protože jsme v dalším budoucnu, obsahovala bednička vícehodnotovou minimikrologiku a dovedeme si, vlastně ani nedovedeme představit, jakou úžasnou kapacitu tedy

musela mít. Další Girgalův úkol spočíval v oživení počítače, tj. v zavedení výroby elektrického proudu.

Girgal, resp. Forbes, na jeho rozkazy, přeformulované ovšem na způsob připomínek a proseb, postupoval v podstatě takto:

V lodi byly pomocné elektromotorky, řekněme třeba nějaký mixér apod. Girgal připojil rotor elektromotorku na alkounů v větrný mlýn, a jakmile se ten začal točit v magnetickém poli, vyráběl elektrický proud. Lod' měla ovšem také elektrické baterie, které Girgal nabil, čímž získal stálý proud – a už měl počítač k dispozici. Jakmile fungoval počítač, bylo vyhráno: počítač totiž měl z dnešního hlediska nepochopitelně a nepředstavitelně rozsáhlé databáze a interní paměti toho druhu, že udržely svůj obsah, i když systém nebyl pod proudem. Girgal měl teď k dispozici prakticky všechny znalosti (pokročilého!) lidstva, a protože byl sám přírodovědecky vzdělán, věděl také, jak jich využít. Pro svého pána s jeho pomocí zařizoval teď rychle moderní civilizační komfort. Jeho postupy a výtěžky nebudeme podrobně popisovat. Jednak proto, že nepíšeme Rukověť domácího kutila, jednak proto, že ani všechno nevíme. Mnohé futuristické romány ztrácejí vtip během několika desítek let, protože technický pokrok vynálezy v knize dohonil, nebo dokonce předhonil nebo některý důležitý, nastávající civilizační rys autor prostě nepředvídal. Snažíce se tedy, seč jsme, se takovému osudu vyhnout, podáme další postupy vynálezavého Girgala jen značně rámcově a čas od času.

Jak jsme ovšem již viděli, byl bývalý alkounův statek již téměř úplně elektrifikován, měl ústřední topení na vodu a také koupelnu.

Forbesova kořalka se teď vyráběla zcela automaticky a Girgal měl čas na další technologické výboje. Forbes již nechodil špinavý a otrhaný, protože Girgal na to dbal. Dejme tomu, že našli v lodi ještě dodatečnou zásobu šatstva a prá-

dla. Alternativně mohl Girgal vyrábět nějakou umělou hmotu z mléka ochechulí a spřádat ji pak na automatických stavech, poháněných větrem, které, jak víme, měl alkoun na zpracování pudlí vlny atd.

Život by býval poměrně snesitelný, avšak Forbesova psychopaticky dobrodružná povaha mu nedala dobře dělat.

Forbes si sundal lyže a schoval je v houbovém houští. Poté odklopil alkouní kůži na své hlavě, vzal Girgala, posadil si ho zadního nohama kolem krku a zase přiklopil kůži, takže měl Girgala jaksi pod čepicí neboli pod alkouní lebkou. Ve shodě se svou sprostou povahou vyjádřil naději, že ho Girgal nepotřísní, hehehe, načež se počal opatrně plížit dále houštinami mykofytů a fungárií. Vložení Girgala pod čepici sledovalo dvojí účel: jednak to byl nejlepší způsob, jak dopravit Girgala na místo určení, a dále pak byl Girgal vsunut pod čepici či pod alkouní lebku pro případ, že by Forbes potkal nějaké alkouny a musel s nimi mluvit. Forbes totiž neuměl alkounský jazyk, kdežto Girgal ano. Nedostatečně realistickou Forbesovu alkouní masku alkouni sami nebyli schopni rozpoznat jako falešnou, jak již víme. Měli po této stránce jakousi dysgnosii, z lidského hlediska. Za nějakou chvíli dosáhli otvoru, z něhož vyčníval konec žebříku. Forbes rozsvítil elektrickou lampu, vzatou z lodi, a podal ji Girgalovi. Ten ji vzal do huby a svítil. Forbes počal sestupovat po žebříku do nitra podzemí.

Tento podnik dobrodružného kriminálního měl sloužit zvláštním účelům. Byl ale pouze dílčím úkolem k dosažení účelu nejujavnějšího.

Jak jsme již byli vylíčili, zařídil Girgal svému pánu pomocí své lidské inteligence poměrný moderní komfort v okupovaném alkounském sídle. Po létech primitivního táboření ve studeném vaku žil Forbes zase jako člověk zhruba

své éry, což plnilo Girgalovo srdce hrdým zadostiučiněním.

Jak již poznamenáno, byl rád, že může opět psovsky sloužit člověku a přehlížel, fanaticky omlouval a vykládal Forbesovu zřejmou hajzlovsky kriminální povahu. Girgalova duše byla rozpolcená: jinak vlastně ani nebylo možno, vzhledem k jeho složené přirozenosti kynantropa. Původně chtěl setřást lidské jho a podnikl za tím účelem složité a vyčerpávající kroky. Nutno ovšem připustit, že neměl vlastně ani moc na vybranou, nechtěl-li strávit zbytek života sám a sám v kosmické mikrostanici, neboť za tím účelem byl vlastně i vytvořen, nehledě ani ke komplikaci s Leonou a Zoranem v roli mstitelů lidstva. Uprchl tedy na planetu, kde podle Hesseho zprávy, potvrzené počítačem, bydleli ze Země vyvezení psi: chtěl být mezi svými, aniž by ho ovládali protivní dvojnožci. Avšak běda – vládnoucím druhem na planetě zase nebyli psi, nýbrž alkouni, a společenský styk s neinteligentními psy byl leda trapný: neustále mu připomínali jeho zvířecí stránku. Civilizace alkounů byla zaostalá a přitom stupidně krutá, stejně jako lidská. Rozčillovala však svou mytologickou blbostí, která v sobě zahrnovala krutost zcela a zřejmě úplně zbytečnou.

V Alkonii panovala věčná tma a zima a přírodní podmínky, sice podobné pozemským, ale přece jen zcela jiné, plnily Girgalovu mysl pocitem jakési kruté neskutečnosti. Život na planetě byl přitom podobně nebezpečný jako na Zemi, i když jinak, a přežití vyžadovalo svým způsobem skoro stejnou inteligenci. Jistou úlevou byla věrná Lykáona, ale i s ní byl Girgal duševně osamocen. Přesto se na zeměkouli dobře vrátit nemohl, i kdyby to bylo fyzicky možné. Za těchto okolností se tedy nelze divit, že tak velice přilnul k jedinému člověku na planetě, i když věděl, že je to neuvěřitelně hnusný darebák.

Dnešní podivná mise byla v nejpodstatnější podstatě inspirována též Forbesovou zhovadilostí: Forbes totiž jed-

noho dne pojal přání, aby mu Girgal, když je tedy tak chytrý, zinženýroval geneticky ochechule tak, aby z nich vznikly bytosti podobnější pozemským ženám.

Girgal se přiznal ke své neznalosti genetického inženýrství, ale řekl, že nějaké základní informace budou jistě v pamětech velkého lodního počítače (zvíci krabice od bot). Řekl také, že namíchání lidských vlastností bude zřejmě vyžadovat také Forbesovu vlastní genetickou hmotu, čili že vzniklé bytosti budou, určitým způsobem, částečně jeho dcery, a ptal se, zda proti tomu Forbes nemá námitky z náboženského hlediska.

Ale ten se mu ovšem vysmál. Dále pravil Girgal, že kdyby Forbes chtěl, aby vzniklé bytosti byly jaksi – tak jak se tradičně vyžadovalo např. od japonských gejš a starověkých hetér – znalé filozofie, poezie a hry na hudební nástroje, jakož i schopné duchaplné konverzace, že by snad měl i on, Girgal, poskytnout některé geny, ale to že by bylo obtížné.

Tomu se Forbes vysmál ještě mohutněji. Duchaplnou konverzaci, hahaha – za co mě máš, psisko? Hlavní nedostatek ochechuli prý kromě přílišného rybího zápachu, na který si ostatně bylo možno zvyknout a který teď, když má koupelnu, už stejně není problém – není chybění inteligence či řeči atd., avšak nedostatek hýždí. Nemají nohy, pouze jakýsi rybí ocas, a tudíž ani příslušné svaly. Jest však faktem; že kromě nader jest pohled a pohmat zádi jednou z hlavních rozkoší smilníka. O to tedy běží, a ne o nějaké hraní na samišen!

Girgal se tedy věnoval počítači a studiu genetického inženýrství (počítač měl totiž takzvané kolonizační programy – pro případ ztroskotání nebo nuceného přistání na cizí planetě – to se do něj všechno při existující technologii vešlo) a nakonec dospěl k názoru, že se současnou dostupnou technologií nemůže začít žádné genetické inženýrství. Byly na to potřebí laboratoře, rozličné vybavení atd. Sám

Forbes by to i s Girgalovou pomocí nemohl dát dohromady ani do nejdelší smrti. Rozhodl tedy, že by si museli naloupit jak různé suroviny, tak pracovní síly z řad alkounů pro hrubší i jemnější práce. To však opět bylo možno zrealizovat jen pomocí zbraní, a těch měli nedostatek, či přesně vzato, neměli ani žádné ve fungujícím stavu. Střelné zbraně pozemšťanů kosmického věku jsou, jak všichni víme z televize, paprsky – něco na způsob laseru, ale k tomu, aby toto záření, či co to vlastně je, bylo možno vyrobit, potřebovaly se určité nerosty, např. také diamanty. V běžně vyráběných zbraních byly ovšem diamanty syntetické, vyrobené z uhlíku technologií, která vyžadovala vysoký tlak; v lodi jich byla zásoba, totiž původně, ale když se plavidlo zřítilo na planetu Pav α_2 , vznikl v něm oheň. Automatický hasič, který naštěstí zůstal nějakou chvíli funkční, oheň sice lokalizoval a zneškodnil, ale diamantové vložky do pušek a pistolí, jakož i do palubního děla, všechny shořely. Pokud to snad někdo neví, diamant hoří – je v podstatě totéž jako obyčejné uhlí. Toto všechno Forbes původně ani nevěděl, netušil ani, kde jsou rezervní zbraně v lodi ukryty. Po celou dobu před objevením Girgala byl nucen se spokojit s primitivní alkounskou píkou a noži. Nyní po vysvětlení dychtil po tom, aby byl opět pánem moderních zbraní a ukázal alkounům vymoženosti pokročilejší civilizace. Vzpomínka na to, jak ho zasypali šípy, ho dosud hnětla. Chyba však byla, že do zbraní nebyly diamanty a že na jejich syntetickou výrobu neměli prostředky a ani prostředky na výrobu těchto prostředků. Girgal ho však ujistil, že alkouni diamanty mají a znají, a tudíž že je zřejmě někde dolují. Nebudeme líčit, jak se nakonec, pobádán Forbesem, vypravil na zvědy do hlavního města, pokryt od hlavy až k patě pudlí vlnou, neboť se obával, že by mohl být rozpoznán jako pekelný pes zavražděného archihierofanta. Zažil rozličná dobrodružství, jež by byla možná též zábavná a napínavá, ale móda románů-tlustospisů se dosud plně nenavrátila

a nadto je třeba mít zřetel k omezeným prostředkům nakladatelství.

Byl několikrát ohrožován cizími psy, které vždy zahnal ostrými rozkazy v alkounském jazyce, téměř zabít kyjem, když se pokoušel ukrást si nějakou potravu ze stánku trhovkyně, zažil i erotické dobrodružství s jakousi velmi chlupatou Fifinkou, podobnou housence přástevníka medvědího, následkem čehož ho chytil alkounský antoušek do sítě, ale zase ho pustil, z úleku, když na něj Girgal promluvil lidským, totiž alkounským hlasem.

Výsledek misí však byl ten, že Girgal nakonec zjistil lokalizaci nejbližších diamantových dolů. Do tohoto areálu se pak opakovaně vypravoval, aby prozkoumal terén a zjistil tak, že doly jsou snadno přístupné po žebřících v opuštěné části šachet. Zjistil dokonce i plán dolů, který našel viset v kanceláři vrchního inženýra a který si Girgal při jedné tajné návštěvě vštípil do paměti a doma, ještě za tepla, než to zapomene, uložil do počítače. Byl nainženýrován, aby si pamatoval plány, kvůli navigaci. Nyní pak Girgala zastihujeme, jak se společně s Forbesem vypravuje do těchto dolů za účelem kradení diamantů. Je to úkol jistě obtížný i při poměrně nevyvinuté alkounské technologii střežení.

Forbes, maje Girgala pod alkouní čepicí, tedy hbitě sestupoval po svázaných žebřících. V mysli mu plála rozkoš loupění, jakož i vědomí vlastní důležitosti a síly: nejenže získá prostředky k ovládnutí hloupých alkounů, ale, a to ani Girgalovi neříkal, získá i cenné nerosty. Ty mají cenu i zde na Pav α_2 , ale také ovšem doma na zeměkouli. Třeba se jednoho dne bude moci vrátit na domovskou planetu, a vrátí-li se velmi bohat, bude mnohem snazší se tam vyhnout soudům a trestům a výhodně se usadit. Na to ale bude muset mít diamantů vskutku velmi mnoho. – Konečně, i samo vědomí, že je vlastní, bude hrdé! Cítil, že je pašákem.

Podobně jako s kořalkou a jinými věcmi přehlížel Forbes nedůležitou podrobnost, že celou akci s diamanty vymyslel, zorganizoval a zařídil Girgal.

Forbes postupoval shrbeně chodbou, vyztuženou svazky silných dřevěných prutů, spojených houžvemi a železnými sponami. V Alkonii totiž nerostly dosti silné jednotné trámy. Parku i košili měl rozepnutou a rozhalenou, i když Girgala na své hlavě dosud kryl lebkou své alkouní masky. Byl totiž tak hluboko, že zde už bylo dost teplo. Girgal uvažoval, že při dostatečně silném zdroji světelné energie – a to by se po elektrifikaci země dalo snadno zařídit, by se zde mohly pěstovat různé zelené rostliny z pohraničního pásma mezi světlem a stínem. Jistě by se zde daly pěstovat stromové přesličky, jejichž spory byly tak důležitou součástí alkounského hospodářství a kterými se např. rohouni a mořonové živili téměř výlučně. Kmeny přesliček by mohly poskytovat dřevo k různým účelům, a máte to. Ovšem k těmto účelům by bylo lze využít i tepelné energie horkých pramenů. Kdyby bylo lze získat autoritu a pracovní síly, dal by se alkounům zařídit mnohem příjemnější život. Možnost, že by se jim to mohlo vnutit zpočátku i proti jejich vůli, se Girgalovi nezdála nijak bláznivá ani anethická. Účel světi prostředky.

Již z toho důvodu také souhlasil s Forbesovými plány. Záležitost geneticky zínženýrovaných ochechulí mu připadala hanebně směšná, i když si musel v hloubi duše přiznat, že mu zase vlastně nebyla tak odporná, jak by se správně slušelo. Ale ušlechtilějších cílů by bylo lze docílit stejnými základními prostředky: Forbesovi zatím nic neřekne, přivede ho k tomu postupně – a zatím ho nechá v domnění, že se to všechno dělá kvůli ostudnému genetickému inženýrování ochechulí. Neříkal tedy Forbesovi nic o svém plánu, ani nic jiného, již z toho důvodu, že držel v hubě baterku. Jenom občas přes ni zahuhlal varování, aby se Forbes se-

hnul nebo zatočil vpravo či vlevo. Girgal si totiž plán dolů pečlivě namemoroval. Forbes se potil, ale krácel statně vpřed. Za nějakou dobu dospěli k prvním kovovým dveřím, které vyhodili třaskavinou, připravenou Girgalem. Pak, když se prach a kouř usadil, pokračovali dále do používané části dolů.

– R –

Forbes prchal jako zběsilý a baterku držel v ruce. Girgala totiž, věren své povaze, shodil, aby mu nepřekážel, a baterku si vzal sám. Naopak Girgal, věren své povaze psí, utíkal Forbesovi v patách.

K jeho jemnému psímu sluchu doléhaly výkřiky v alkounském jazyce, pronášené se zvláštní, nezvyklou výslovností: chyťte ho – potvora – černej – pán – mázni ho krumpáčem, Kwikwoku – diamanty krást! – ukážeme ti – atd.

Výprava za diamanty se totiž nepovedla: Girgal dokázal vyšetřit zeměpisnou polohu dolů, jejich vnitřní uspořádání a přístup po žebříku z opuštěné části, ale nemohl zjistit nic, co se týče vnitřní organizace kutání a odevzdávání diamantů. Když po dlouhém, několikakilometrovém pochodu se Forbes nakonec dostal do živé části dolů a zde na jednu tzv. třídu, zjistil, že loupění diamantů bude zřejmě mnohem obtížnější, než si původně myslel.

Ve stěně kopali tři bílí alkouni, kterážto rasa se pokládá za méněcennou a svěřují se jí nejtěžší a nejpotupnější práce. Byli nazí, totiž pokrytí pouze svým přiléhavým peřím a jen na nohou měli jakési vysoké škorňe. Na hlavách měli jakési přílby se svíčkou, zastrčenou do svícínku vpředu, takže si automaticky svítili, kamkoliv obrátili hlavu. Vedle nich stál alkoun, rovněž oblečený pouze škorňemi a přílbou

se svíčkou. V křídle držel těžký bič z kůže ochechulí. Tento alkoun patřil rovněž k opovrhované bílé rase, ale na jeho peří bylo větší množství černých skvrn. Byl to kříženec bílého a normálního, černého alkouna: takové křížení bylo sice teoreticky zakázáno Svatými Deskami, ale nicméně k němu často docházelo. Strakatost předurčila tohoto alkouního páriu k tomu, aby se stal dozorcem prvního stupně, tj. přímo ve stěně. Poněkud dále od kutiště byl v chodbě jakýsi stůl a sedadlo. Na stole hořela větší svíce v okrouhlé skleněné lampě, poněkud toho tvaru, jako bývají na zeměkouli na hřbitovech. Na stole ležela dále jakási železem pobitá bedýnka, tlustá kniha z pergamenu, jakési váhy na způsob pozemských zlatnických a psací náčiní, tj. lahvička inkoustu a bílbouni brk. U stolu seděl alkoun, rovněž v přilbě, ale oblečený v pracovní kazajku, nicméně rozhalenou. Tento alkoun byl černobíle strakatý asi jako pes dalmatínek a toto zbarvení ho předurčilo již k vyššímu a dosti důležitému úřadu. Dozorci ve stěně dával totiž bedlivý pozor na dělníky, kdykoliv některý z nich našel diamant, odebral mu ho a odevzdal alkounovi u stolečku. Ten ho zvažil, popsal, zapsal vše do knihy a drahokam zamkl do skříňky. Pochopitelně že se přese všechno diamanty též kradly, to jinak nejde. Ačkoliv odcházejícím dozorcům i kopáčům prohlíželi zvláště k tomu zvolení pozorováci šaty, prohmatávali jim volata a zvláštními sondami zkoumali i kloaky, docházelo ovšem i tak k odcizování a pronášení. To však zde podrobně líčit nebudeme.

Forbes postřehl situaci a rozhodl se ukrást strakatému dozorcovi vzácnou bedýnku. Jelikož však neměl stříelnou zbraň, mohl jen těžko uspět proti pěti alkounům. Nasadil sice sedícímu dozorcovi na krk nůž a hrozil Girgalovými ústy či tlamou, že ho zařízne, jestliže ostatní něco podniknou, ale ty to neodradilo, protože jim na nenáviděném strakáči ovšem nesešlo. Kdyby ho lupič zařízl, ale jim se podařilo získat odměnu za odvrácení loupeže, bylo by to skoro nej-

ideálnějším. Jeden z horníků hodil po Forbesovi krumpáčem, takže Forbes se stěží uhnul a nůž mu vypadl z ruky. V tom okamžiku se na něj všech pět alkounů začalo vrhat a Forbesovi nezbylo, než aby utíkal. Byl však dosti duchapřítomný, aby si napřed zvedl svůj nůž. Vzápětí také vyndal Girgala zpod alkouní lebky, vytrhl mu z huby baterku, a ponechav ho jeho osudu, jal se prchat.

Forbes a Girgal měli výhodu v tom, že běželi rychleji než alkouni. Podobně jako pozemští tučňáci, pohybují se alkouni bez dopravních prostředků poměrně pomalu kolébavou, důstojnou chůzí. Ve spěchu skáčou sounožmo a klouzají se po bříše po sněhu, při čemž se odstrkávají a rejdují křídly.

Tento způsob lokomoce se však nedal v dole provádět, protože chodby měly nízké stropy a nebyl v nich sních.

Naopak však měli alkouni výhodu ve svém počtu a ve znalosti zákrutů a směrů podzemních chodeb. Girgal sice topologii dolů namemoroval, ale Forbes se řítíl před ním a nedal si říci. Rovněž se ukázalo, že plánec v kanceláři vrchního důlmistra či inženýra nebyl přesný. Snad byl špatně vyhotoven za tím účelem, aby se usnadnilo pašování diamantů.

Chodbami se začal rozléhat zvuk jakéhosi gongu. Někdo zřejmě tloukl na poplach. Ze všech stran se do této části dolů stahovali horničtí ptáci a světla se míhala a všude se ozývalo mnohohlasé štěbetání.

Forbes, Girgala v patách, vběhl do chodby, která končila stěnou kutiště. Naštěstí byla v pravé straně chodby nízká díra a Forbes se tudy protáhl do další jakési chodbičky, jež vedla do jakoby komůrky. Ocítl se tváří v tvář bílému alkounu v přílbě se svíčkou, který na něj právě napřahoval svůj Špičák. Osud Forbesův se zdál zpečetěn, avšak zde opět zasáhl věrný Girgal. Tento alkounský proletář neměl dokonce ani škorně a Girgal se mu zakousl do lýtka, neboli, správně anatomicky, do nohy v úseku tarsometatarsu. Nežli

mohl Girgala rozkopnout hornickým Špičákem, udeřil ho Forbes hranou dlaně do zátylí jako cikán útočícího housera a ihned ho zabil. Bílý alkoun se zhroutil.

„Rychle,“ štěkl tu Girgal na Forbese: vysvětlil mu bez dechu, že je ve své černé alkouni kůži nápadný, že bílí a strakatí alkouni ho takto snadno najdou, jako kdyby nebyl zamaskován vůbec. Černí alkouni v důlnictví se už ukazovali pod zemí jen velmi vzácně. Kromě toho mají radost z velevzácné příležitosti, že si mohou zchladit žáhu na příslušníku panské černé rasy.

Girgal poradil Forbesovi, aby odložil černou kůži, rychle stáhl kůži bílého alkouna, navlékl si ji a nenápadně se vmísil mezi pronásledovatele. Forbes měl v kapse veliký zavírací nůž, od něhož se nikdy neodlučoval, vytáhl jej tedy a měl se chutě k dílu.

Girgal mu poradil, aby alkounovu přílbu, která při rvačce kupodivu nezhasla, postavil do vhodného výklenku nad mrtvolou, aby měl správné osvětlení, a sám mu držel v hubě baterku a svítil zblízka.

Ohyzdné řeznické dílo bylo vykonáno zanedlouho. Podobně jako u původní černé kůže ponechali lebku. Forbes si pak kůži natáhl a na hlavu si posadil hornickou přílbu se svíčkou. Vzal také horníkův krumpáč. Baterku dal zatím do kapsy. Girgal běžel vedle něho: neměl nejmenší chuti se schovávat pod krvavou alkouni hlavu. Komůrka se opět ponořila v úplnou temnotu.

Netrvalo však dlouho a komůrka se opět rozsvětliła. Do jeskyňky vnikli dva alkouni, rovněž se svíčkami na přílbách. Tito ptáci byli oděni v modravé kazajky a nohavice a na nohou měli vysoké boty. Za pasem měli těžké biče z ochechulí kůže a krátké vzduchové pistole. Z pasu jim oběma visely též toulce se šipkami. Tito alkouni byli rovněž strakatí, ale černá barva u nich převládala. Větší z nich měl půlku obličejů černou a půlku bílou, menší měl na krku

bílou skvrnu na způsob límce a bílou skvrnu na levém křídle. Zbytky kreseb po těle nebylo vidět, neboť tyto alkouni byli oblečení a zapnutí až ke krku, skrývali tak totiž přední

stranu těla, která je bělavá u všech alkounů, aby tak zmenšili celkový dojem bělosti. Zcela černí alkouni na to tak nedbají, nepohybují se ovšem v prostředí, kde by mohli být zaměněni za strakaté. Na stejném mechanismu vzniká i vznešenost manželek menších úředníků na zeměkouli.

Zůstali stát a zírali:

Na zemi leželo z kůže stažené tělo alkouna a vedle černá kůže. Žádné oblečení a položky osobního majetku, které by mohly nešťastníka blíže identifikovat, zde nebyly, ale bylo zřejmé, že jde o alkouna vládnoucí, zcela černé rasy. Šlo tedy o vraždu nejen bizarní, ale i rouhavou a politicky neúnosnou. Vykřikli a utíkali rychle pryč, oznámit to vedení a zorganizovat neprodleně kroky proti povstalcům.

– S –

Měsíc Kwok, v podobě přesného půlměsíce, stál v zenitu pod Okem Nebes a nedaleko sřetěžení Sviňoucha. V hlavním městě R-r-ku se slavila opět slavnost Zmizení Stínu. Radostná nálada však chyběla. Nejen proto, že „hvězdní běžci“ Gung, Gwang a Gwong (což byly jinak planety Pav α_3 , Pav α_4 a Pav α_5) se sešly v mrzkém a nepříznivém sřetěžení Draka, které se toho času vznášelo nad Teplou Branou neboli na magnetickém východě, ale také proto, že politická situace v zemi byla krajně vážná. Proto byla Velká Pyramida našlapána již dlouho před sedmou šestnáctinou obratu, tradičně určující počátek bohoslužeb; někteří věřící zde dokonce i přespalí, jednak aby byli blíže božské podstatě Velkého Okrouhlého, jednak proto, že Velká Pyramida se zdála poskytovat i bezpečí na způsob hradu či pevnosti, nebezpečné časy také obecně zchladily vtipalství posmě-

váček a přivedly je zpět do lůna církve. Podobně se zvýšila i horlivost hierofantů a ostatních kostelních drabantů. Kostelní sluhové, organizovaní vrchním kostelníkem Brukem, horlivě pobíhali, přihazující do měděných nádob na oheň chemické prášky, působící různobarevnost plamenů a šířící posvátnou vůni. Také sbor a kotlová hra se činily, vyluzujíce jakýsi kající žalm, k jehož zpívání se připojil i dav věřících.

Arcižrec Gurkwark se připravoval ve své komůrce. Normálně by se asi radoval, že se zbožnost věřících zvýšila, ale toho času na to neměl náladu ani pomyšlení. Oblékal se do blýskavých zlatých roun, podšitých kožešinou bílých lykónů, jak jsme již vylíčili v kapitole B, v jakési horní galerii a kolem něho se hemžili pomocní žrecové.

Osoba bystrého postřehu by mezi nimi rozpoznala též Kwekworka. Za své zásluhy o svržení nenáviděného Schrla byl totiž novým archihierofantem vysvěcen a povýšen do stavu dokonalých žreců.

Alkouni se ovšem mezi sebou individuálně liší jako všechna zvířata, jak lze zjistit pozorováním tváří třeba pasoucích se ovcí nebo stojícího páru jinak podobných koní. Forbes ovšem tvrdil, že alkouni jsou všichni stejní, jako to obecně tvrdí koloniální páni o různých barevných rasách. Girgal rozeznával jednotlivé alkouny přesně, ovšem hlavně čichem. Strážce času, pohlédnuv na kyvadlové hodiny a zjistiv, že sedmá šestnáctina již nastává, pokročil k žebříku a počal po něm šplhat k Posvátnému Průzoru, aby tak rituálně vyčetl z tváře nebes čas, který už předtím věděl. Vylezl na vrchol Pyramidy, rozhlédl se, ale vzápětí s nářkem sjel po žebříku dolů. Mával křídly a volal bez dechu: „Jsou zde, jsou již zde, chystají se k útoku!“ Archihierofant Gurkwark poručil, aby byl rychle spuštěn ke kazatelně: mohl sice sestoupit po schodech, ale snesení v popruzích se mu pro vážnost příležitosti zdálo důstojnější. Vystoupil na Pahrbek Učení čili kazatelnu a kotlová hra a zpěv umlkly.

Gurkwark poželhal shromáždění, učiniv pravým křídlem ve vzduchu příslušné magické znamení. Poté je oslovil.

Pahrbek Učení zvyšoval zvučnost hlasu vrchního obřadníka rezonancí důmyslně zkonstruovaných dutin. Gurkwark byl obvykle dosti senilní, ale nenadálá zpráva Strážce Času ho jaksi na chvíli přivedla k sobě. Jeho hlas, ač jinak již vyschlý, nabyl pevnosti a autoritativnosti. Arcižrec nejprve vyzval lid, aby nepanikoval, ale odevzdal se do Vůle Okrouhlosti, v dětinné důvěře vzýval jeho modrou, dobrou osobu Kwoka a zároveň slíbil oběti a skutky pokání přísné osobě Kwakově.

Doba hlavního kladení vajec jest již nedaleko, naznačil delikátně. Mají pamatovat, že Jeho Kruhlost dopouští, ale neopouští. Bylo tak vždy atd., následovala dlouhá teologická rozprava, která však neměla s vyvstalou nebezpečnou situací co dělat, neboť Gurkwark se opět pohroužil do mrákot senility. Měl jsem jeho řeč připravenou na několika stránkách, ale neuvedu ji přece jen. Je snad zajímavým kukátkem do náboženství alkounů, ale mohla by popudit jak křesťany, tak i musulmany a ostatní monoteisty pocitem nesprávné analogie. Budiž zde tedy pouze poznamenáno, že Gurkwark kázal o alkounském náboženství a stále více se zaplétal, ačkoliv Kwekwork, stojící po jeho boku, ho stále popotahoval za roucho a snažil se ho přivést k rozumu. Tato situace by bývala pokračovala ještě i dále, arcižrec zřejmě již zcela zapomenul, proč vlastně se dal k věřícím tak chvatně spustit – ale tu na Pahorek Učení vylezl rozčilený Strážce času a něco mu povídal, mávaje křídly. Gurkwark zde stál s otevřeným zobákem, snaže se v senilním mozku zprávu zpracovat, ale tu se mu již po bok vyšvihl Kwekwork a zvučně štěbetal:

„Věřící! Jak vám Jeho Posvátnost zde již sdělila, jsou bílí alkouni od přírody a z usnesení Okrouhlosti určeni sloužit vyšší rase nás, černých alkounů. Ale vzbouřili se, jak víte, proti zákonům alkounským i božským. To nezůstane bez

odplaty. Naše konečné vítězství je evidentní, i když nás Velekulatý může chvíli zkoušet jako dobrý otec vzpurné syny. Dostali jsme zprávu, že vzbouření bělouši stojí před hlavním městem, hotovi k útoku. Naše gardy ovšem jsou již rovněž připraveny na hradbách. Ale jsme mírumilovný národ a se vzpourou se nepočítalo. Proto vás žádám jménem vašeho vznešeného, staříčkého duchovního otce Gurkwarka, jemuž budiž čest, abyste se neprodleně – kdo může pro starost pro mladost – muži i ženy ozbrojili a chvátali hájit hradby. Však máte všichni lovecké zbraně z doby úpadku, kdy to byla móda, nemeškejte, vaše svoboda, ba celý náš posvátný řád, určený Velkým Světlym, jsou v sázce.

Tolik pro laiky.

Co se týče nás, hierofantů, tedy část půjde s vámi, aby vás řídila a utěšovala slovem i posvátnou houbou, ale ti nejvyšší a Božnosti nejbližší zůstanou v chrámu a budou v dětinné důvěře prosit Jeho Zakřivenost, aby zkrátila období zkoušky a pokořila pýchu bezbožníků. Pravda je s námi a není možné, abychom nezvítězili.

Tak se staniž!“

Po těchto slovech se dav rozhučel a počal se valit z chrámu pro zbraně a na hradby, přičemž někteří menší a slabší alkouni byli ušlapáni. Arcižrec Gurkwark pohlížel na tu vřavu s pootevřeným zobákem, stěží chápaje, o co vlastně běží.

Bílí a strakatí alkouni tábořili před městem mimo dolet šípů ze vzduchovek. Chmurně hořely ohně, živé houbovinou a zlověstně se míhaly pochodně, dřevnatá to žebra stromových hub smočená do vulkanického asfaltu a síry. Divoce zněly zpěvy vzbouřených páriů.

Diamantové doly vychrlily své osazenstvo, které valným vojem táhlo k hlavnímu městu. Pálili a plenili usedlosti a běda černému alkounu, který by jim padl do rukou, či vlastně do křídel. Podlehli obvyklým surovostem, které se

za takových okolností provozují a které jsou dostatečně známé z pozemských analogií, abychom je tady museli popisovat. Upřímně řečeno do toho ani nemáme moc chut'.

Nyní tedy tábořili vzbouřenci před městem a připravovali se je dobýt. Kwok stál nyní ve sřetezení Sviňoucha a pod nohama povstalců začal opět narůstat matný stín. To znamená, že mezi Gurkwarkovým kázáním v chrámě a časem nyní líčeným uplynulo několik pozemských hodin. Obránci na hradbách města trnuli v napjatém očekávání.

Náhle se ozvaly bučivé zvuky: to trubači v povstaleckém táboře začali troubit na rohy z domečků určitého druhu olbřímích hlemýžďů, které měly protáhlý tvar, jako je tomu na Zemi např. u plovatky bahenní. Zároveň se ozvalo i bojovné bubnování na kotle. Trubači procházeli tábořem a oznamovali, že nastává shromáždění bojovníků, neboť je chce Velitel oslovit a povzbudit před nastávající bitvou.

Davy bílých alkounů začaly proudit na prostranství pod jakýmsi zasněženým ostrohem. Pochodně v jejich křídlech divoce planuly.

Když se jich již dosti shromáždilo, ačkoliv další se nepřestávali stahovat, vystoupili na ostroh dva strážní v bojovém odění a s pochodněmi a vyzývali mužstvo k uctivé pozornosti, neboť Velitel přichází.

Po chvíli se opět ozvaly mušle a bubny a zpoza vyklenutí ostrohu se na oči zástupů vynořil bělostný alkoun gigantické postavy. Převyšoval je všechny, i největší alkouny o dobré dvě hlavy. Jeho vlastní hlava bylo mohutná, dlouhá i široká skoro obludně, ale proporční k jeho olbřímímu tělu. Byl oděn v bojovou přílbu a jakýsi kyrys a na nohou měl kovové chrániče holení, totiž vlastně tarsometatarsů. Přes prsa mu visela laserová puška.

Olbřímí alkoun oslovil Shromáždění zvučným, ale jakoby huhlavým hlasem. Všímavý pozorovatel by mohl zaznamenat, že někdy se jeho zobák neotvíral přesně podle pronášených slov, tak jako to bývá u dabovaných filmů. Ve-

litel hovořil plamenně a rozněcoval srdce v hrudích svých bojovníků.

Základní logiku vývoje událostí čtenář v této fázi asi už postřehl. Bylo by možné události popsat podrobně, neboť byly vzrušující, ale musíme spěchat neochvějně po scho-dišti hlavní fabule: nález staženého alkouna a vedle něho ježící černá kůže vyvolal u vedení dolů hrůzu a hněv. Černí a převážně černí alkouni, představující vyšší strata společnosti vůbec a dolů zvláště, se rozhodli, že ohyzdnou vraždu exemplárně potrestají a vzpouru nelítostně potřou.

Měli pro takový případ již určitá zařízení:

Např. bylo možno zaplavit doly horkou vodou z podzemní řeky a pak vodu zase vypustit. Na útěk z nebezpečí pak horníkům zbývaly jen úzké chodby, kterými mohli horníci prolézat jen jeden za druhým a kde je tedy bylo pohodlně možno zabíjet, mrzačit apod.

Černí alkouni tudíž zvedli stavidla přítoku horké vody, ale dříve než bílí páriové zcela zpanikovali, ovládl je hu-hlavý hlas. Zpočátku se zdálo, že tento hlas vychází od podlahy, ale později zjistili, že tak hovoří vysoký bílý alkoun mrtvolného výrazu, jehož někteří pokládali za přízrak. Vy-zval je, aby nepanikovali, že je vyvede ven. Vedl je rychle do opuštěné části dolů a po několikahodinové chůzi a pla-zení je po žebřících vyvedl na čerstvý vzduch. Zapomněli jsme poznamenat, že spojovací dveře mezi mrtvými doly a normálními byly vyvráceny jakoby náloží: bílí horníci tuto část dolů neznali, byl jim tam zakázán přístup pod přísnými tresty a byly odděleny těžkými, vraty.

Odtud se po chvíli vrátili ke správním a technickým bu-dovám dolů a rozezlení zmasakrovali všechny černé a pře-vážně černé alkouny, Pak počali plenit krajinu a nyní byli již před hlavním městem.

Forbes, neboť on to zajisté byl, promlouval plamenně ke svému vojšti. Ačkoliv původně nemyslel na politickou kariéru, nýbrž spíš na zadnice geneticky zinženýrovaných ochechulí, nehněval se, že ho logická nutnost okolností a Girgalova pomoc vynesly až na sám vrchol vzbouřenců. Docela ho to naopak bavilo.

Forbes tedy promlouval. Totiž, nepromlouval to vlastně on, ale Girgal pod jeho přílbou v podobě hlavy bílého alkouna.

Jeho převlek se již velmi zdokonalil. Neměl už alkouni kůži se zachovanou lebkou, primitivně přehozenou jenom tak přes sebe, ale mnohem dokonalejší maskaru, kterou si podle Girgalových návrhů udělal v době, kdy vojsko oslavovalo vítězství a válelo se opilé kolem dolů. Na účet Girgalovy diplomatické dovednosti nutno dodat, že se mu podařilo Forbese přemluvit, aby se oslav příliš neúčastnil, nýbrž si raději připravil masku. Ukázalo se při tom, že formát původní kůže bílého alkouna pro zdokonalenou atrapu nevyhovuje, neboť je příliš malá. Girgal radil kůži nějak napodobit, ale Forbes zcela bez skrupulí zabil dva další bílé alkouny, zpité namol, a jejich těla zkrmil saňovým psům. Jak úředníci, tak všechny kategorie ostatních zaměstnanců baní většinou dojížděli do práce na saních a na dvoře před vstupem do šachet byly pro jejich psy zřízeny rozsáhlé ohrady.

Co se týče kořalky, dostávali horníci část mzdy v této formě, což přišlo pánům laciněji a také udržovalo párie jednak ve šťastném rozpoložení mysli, jednak v nečinné pasivitě, takže např. nebylo nebezpečí, že by se vzdělávali nebo spekulovali o sociální nespravedlnosti apod. Ve správních budovách dolů byly tedy veliké sudy na kořalku a ty teď vzbouřenci vypíjeli. Při tom ovšem mnoho ohnivého moku přišlo nazmar a větší počet bílých alkounů zemřel otravou alkoholem. Proto také později nikdo nepostrádal další dvě oběti Forbesovy zločinné mysli. Vzhledem k alko-

holové mezihře si pak také nikdo dobře nepamatoval, jak Velikým Okrouhlým seslaný vojevůdce chudiny původně vypadal, takže změna exteriéru Forbesovi dokonale prošla.

Nové oblingro sestávalo zejména z jakési papírmaše, vyrobené za instrukcí Girgala z houbové dřeviny a ze stažených kůží bílých alkounů. Forbes v něm dosahoval asi po prsa alkouního futrálu, měl v hrudníku nenápadné průzory, kryté ozdobami, které měl kaširovaný alkoun na krku. Hlava a krk tvořily dosti prostornou kukaň, ve které seděl Girgal.

Girgal mohl hlavou a krkem zvnitřku pohybovat, a to jednak manuálně, jednak pomocí elektromotorků, vzatých z vraku lodi. Zdrojem proudu byly baterie, umístěné vzadu v hrudníku atrapy, a ty se nabíjely, kdykoliv Forbes kráčel nebo jen pohyboval předními končetinami. Girgal mohl také působit otvírání zobáku. V hlavě atrapy byl zamontován též megafon, který zesiloval Girgalovu mluvu, kdykoliv tento oslovoval shromáždění svých věrných. Kdybychom psali v minulých dobách, ještě i za Prokopa Chocholouška, podali bychom vojevůdcovu řeč doslova po vzoru antických a renesančních letopisců. Protože však žijeme dnes, vyhneme se této nudné konvenci. Však i tak se v mnohých ohledech přikláníme k tradičnímu písařskému řemeslu, což nám zajisté bude co nevidět vytčeno. Jenže, soudruzi, doba se mění, co bylo moderní dnes, už zas není atd. Ještě když jsem byl ve škamnech, platila secese za ohyzdnou, kdežto nyní máme období druhé secese již víceméně za sebou a pokročili jsme do jakési kombinace let dvacátých a čtyřicátých, na což ukazují např. i písmena nadpisu „Mrchopěvců“, zde přítomného autořika.*) Ale dost reflexí a k věci.

Girgal promlouval plamenně a ve stylu známých revolučních klišé: Již dosti dlouho vládu měli – udeřila naše hodina – atd., jak to všichni do omrzení známe, s tím

*) Miněno zde první torontské vydání.

rozdílem, že t.č. v Alkonii byly tyto fráze aktuální, dávaly smysl a odrážely určitý stupeň pravdy.

Forbes mu naslouchal s potěšením, i když mu nerozuměl, protože uhadoval podle tónu, o čem asi právě káže, a obdivoval se mu, protože si uvědomoval, že on sám by to nedokázal, a to ani v pozemském jazyce. Jistý hrot závisti již ho též začínal diskrétně bodat.

Konečně Girgal v alkounské atrapě dořečnil a přešel k otázkám konkrétnější organizace útoku.

Povstalecké vojsko postupovalo přískokem k hradbám, což, jak víme, byl stejně přirozený způsob pohybu alkounů, když pospíchali. Vždy semo tamo se objevil bílý alkoun, vyskočil a vrhl se na břicho do sněhu. Potom se chvíli vezl po břiše jako na saních, až opět zmizel v nejbližší proláclině či za kopečkem. Pisklavě zněly energické rozkazy dvanáctníků. Forbes, totiž vlastně Girgal, dbal na organizaci vojska a už mnohem dříve, než vytáhli na hlavní město, vojsko ukáznil a zpravidelněl. Řadové alkouny rozdělil na skupiny po jedenácti a každé postavil v čelo dvanáctníka. Respektoval tímto způsobem alkounskou číselnou soustavu, která byla dvanáctková. To souviselo s faktem, že alkouni měli na každém křídle dva výrostky, totiž palec a srostlé kosti ostatních prstů, kdežto na nohou měli po čtyřech prstech. Čtyřicet osm ptáků tvořilo čet, které stál v čele četník, čtyři čtyři tvořily rotu v čele s rotníkem atd.

Bylo nutno dvanáctníky, četníky, rotníky atd. rychle vybrat a Girgal to udělal podle zaběhnutého systému, totiž podle stupně strakatosti. Byl to jediný makavý či očividný způsob, jinak by nebyl konec dohadům. Kromě toho byli strakatí alkouni již zvyklí poroučet a bílí je poslouchat. Také měli strakatí většinou určité nižší vzdělání a již z toho důvodu bílým alkounům imponovali. Souhrou těchto vlastností to vypadalo skoro tak, jako by strakatí alkouni byli opravdu chytřejší než bílí. Zavedením organizace a kázně

do vojska vzbudil Forbes, totiž vlastně Girgal, určitou nevoli. Alkouni si původně ovšem mysleli, že nebudou nikoho poslouchat, jenom loupit, zabíjet apod. Proto také reptali proti velitelům vůbec a proti tomu, že jsou opět strakatí, zvláště. Bylo také nutno vojíny zastrašit a Forbes také asi dva zastřelil laserovou pistolí a jiné dva odsoudil k oběšením. To mu Girgal nedokázal vymluvit, takže nakonec přece jen loajálně tyto jeho rozkazy přetlumočil do alkounštiny. V této fázi byl také obnoven zvyk, aby strakatí alkouni všech stupňů měli biče.

Od té doby bílí alkouni omezili svůj odpor pouze na šeptání a vtípkování. Nic jiného si nemohli dovolit, protože Forbes i Girgal zavedli též velmi účinný systém vzájemného hlídání.

Bylo však stále možno vztek a frustraci podrobených alkounů obrátit proti vládnoucím černým. Tímto způsobem bylo též možno zmenšit nebezpečí vzpoury.

Za tím účelem vymyslel Girgal učení, že až zvítězí revoluce, nastane stav, kdy nebude pánů ani otroků a všichni jednoduše zasednou ke stolu přírody. Tento stav však bude nejdříve nutno vybojovat. Nejprve skutečným ozbrojeným bojem proti zlotřilým černým alkounům a po konečném vítězství bojem ideovým o lepšího alkouna.

Boj však, dovozoval Girgal, vyžaduje organizaci atd.

Ve skutečnosti však jsou si již i teď všichni rovni, a pokud se to tak nejeví, je to pouhopouhé zdání. Aby však kýžený stav nastal i viditelně, je třeba se spojit v boji proti utlačitelům atd., atd.

Toto a podobná prohlášení Girgal diktoval jakoby ústy Velitele a písaři je těsnopisně zachycovali na voskem potažené tabulky, aby je později opsali čitelně na papír a dali kolovat. Tito písaři byli rovněž vesměs strakáci. Bílí alkouni nesměli chodit do škol s odůvodněním, že by čas, vynaložený na jejich vzdělání, byl ztracen, neboť jsou od přírody příliš tupí.

Naučil-li se však nějaký bílý alkoun číst a psát z vlastní iniciativy, nebyl v poslední době již trestán pro zneužití a pokálení posvátné znalosti písma. Tuto novou praxi zavedl již archihierofant Schrl a nebyla zrušena ani po jeho pádu a následném prohlášení za zhovadilce. Schrl totiž prohlásil, že právní norma, trestající bílé alkouny za gramotnost, je nerealistická a má být zrušena. „Neboť,“ pravil tehdy bodrý arcizřec, „jak můžeme trestati něco, co vůbec nemůže existovat?“

Kdykoliv Girgal diktoval některé ze svých nařízení, činil tak vždy za značných výčitek svědomí, protože si byl vědom toho, že povstalec svým způsobem vlastně vodí za nos, podvádí je a lže jim. Odůvodňoval si to tím, že je to vše pro jejich konečné dobro. Např. hned jak zvítězí revoluce, bude negramotnost bílých alkounů radikálně vykořeněna atd. Forbes pro tyto ideály sice nemá porozumění, ale nanese-li mu to Girgal taktně a diplomaticky, jistě budou moci alkounskou společnost zreformovat. Po převzetí moci lidem bude však problém, jak naložit s černými alkouny. Ale to se vyřeší až později atd.

Aby se však zachovala tvářnost lidovosti, byli nejvyšší velitelé opět zcela bílí: to bylo možno zrealizovat dosti snadno i při jejich negramotnosti, neboť tito vysocí panáci už sami vůbec nic nedělali. Pouze občas řečnili a to jim psali poskakové. Dostávali rozkazy přímo od Forbese, totiž od Girgala, ale jejich konkrétní provádění už zase zařizovali všelijací adjutanti. Tolik tedy k organizaci proletářského vojsťě bílých alkounů a co bylo bezpodmínečně nutno k vyličení situace.

Nyní však povstalecké vojsko postupovalo přískokem k hradbám hlavního města R-r-ku. Situace se tedy podobala jakési karikatuře filmové scény z druhé světové války, kromě

toho, že chybělo dunění děl, práskání pušek a mekot kulometů a samopalů. Gardy na hradbách, rozšířené o civilisty, do nich pálily šipy ze vzduchovek, luků a kuší. Na hradby byly vyvezeny také veliké praky na způsob římských balist a podobné primitivní vymoženosti, jejichž podrobný popis by nudil a zdržoval děj.

Kromě těchto těžkých zbraní, v podstatě známých českým starcům předpolytechnické éry z římských reálií z gymnázia (ach, toto obecné povědomí má dnes už též namále!), měli obránci i vymoženosti další.

Např. jedna vymyšlenost sestávala z jakéhosi mlýnského kola, které zvenku posouvala šlapáním a strkáním lopatek skupina alkounů, již stáli na vrcholu jakési čtverhranné věžičky, vztyčené na cimbuří. Nebyli však zdola vůbec vidět, protože je kryla jakási stříška nebo veliká pavéza, tj. štít na ochranu před útokem zespodu. Pod vrcholem věžičky byla široká střílna: kolo mělo uvnitř jakési paprsky pravoúhle na sebe do kříže, což byly dosti široké čtverhranné trámce: na každém ležela veliká kuše, natahovaná pákou. Uvnitř byl na sedačce, důmyslně spuštěné ze závěsu hřídele, alkoun, který střílel z každé kuše, jakmile se octla ve vodorovné poloze a proti střílně.

Porůznu na hradbách, směrem k hlavní linii útoku, bylo též vidět vystupování kouře a páry: jednak si zde obránci připravovali kotle s horkou vodou, jednak byly kouř a pára projevem dalších důmyslných alkounských zbraní. Byla zde např. jakási děla, která vystřelovala kamenné koule, přičemž hybnou sílu dodávala pára. V principu sestávaly tyto kanóny z jakési kovové pece, rozpálené do žhava ohněm pod ním udržovaným. Když se do rozpálené prostory nalila voda, vyvinula se rychle pára, která vypudila projektil z hlavně. Důmyslný systém záklopek odstraňoval fyzikální problémy, spojené s tímto principem. Kotle ovšem dýmaly také proto, že připravovaly vodu ze sněhu jeho rozpouštěním.

Byly zde též jakési stříkačky na horkou vodu, poháněné pumpami, jejich pohon obstarávala síla buď alkouni, nebo psi.

Byly zde také jakési kulometry o mnoha hlavních, zhruba na způsob varhan, na principu vzduchovky, poháněných měchy, které šlapaly skupiny alkounů. Tyto hrubé práce obstarávali většinou alkouni bílí a strakatí, kteří zůstali ve městě a nemohli se připojit k povstalcům. Byli chváleni jako dobří a věrní, ale i tak je hlídali a poháněli dozorcí s bičem.

Bylo zde také jakési jiné dělo, rovněž na principu vzduchovky. Vzduch v komoře byl stlačován pomocí hydraulického lisu. Také toto dělo mimo nadání dýmalo, neboť vodu bylo nutno zahřívát a tak udržovat v tekutém stavu. Takto vybavení nej pokročilejší alkounskou technikou, hleděli obránci s důvěrou a sebevědomím vstříc útoku zlotřilé lůzy. Jejich důvěru a sebevědomí zvyšovali hierofanti nižších stupňů, pobíhající po hradbách a vyzývající lid ke stálosti a naději v posmrtnou odměnu.

Z hradeb tedy litaly střely na postupující běloušské vojsko a výsledek energické obrany se již začínal jevit. Sníh před hradbami byl pokryt krví a porůznu na něm leželi mrtví i skřečící ranění. Bílí povstalci měli zřejmě jen pěchotní zbraně, někteří vzduchovky, někteří kuše, ale většina jen narychlo a improvizovaně udělané luky a šípy. Přes skřehotavé pobízení dvanáctníků, kteří opozdílce za volání revolučních hesel o rovnosti a bratrství poháněli biči z ochechulí kůže, se postup zastavil. Dvanáctníci se již více neodvážili vztyčit za účelem pohánění a nálada na hradbách se stále zlepšovala. Útok byl zřejmě zastaven a bohdá bude i odražen. Velitelé ve městě se již dohadovali, jakým způsobem zorganizovat výpad z hradeb, když tu náhle se mezi prolákladami terénu vynořily saně, tažené psím spřežením. Na saních byl jakýsi předmět vzdáleně připomínající velkou pušku nebo malé dělo. Sání řídil strakatý alkoun. Obránci

města začali ihned na toto spřežení pálit z parního děla, ale kočí se obratně vyhýbal a poháněl psy do plného trysku, parní dělo nestřílelo na rychlost spřežení dosti hbitě. Na rozkaz velitele města se tedy věci ujali vybraní střelci a za krátko postříleli všechny psy. Doprovázejícím alkounům se jen stěží podařilo mrtvoly vypřáhnout a zatáhnout sáně s kanónem do jakéhosi dolíku. Velitel městské obrany se již radoval a vzdával díky Velkému Okrouhlému, když tu z dolíku vyšlehl jakýsi proud světla a za okamžik spálil na prach mohutnou, železem pobitou městskou bránu. Obránci, uděšení tímto nadpřirozeným úkazem, hlasitě zaskřečeli.

Avšak ničivý proud se obrátil k nim a v několika okamžicích jich mnoho spálil na škvarek. Tu zahodili zbraně a v panice prchali.

Nato se zvedli povstalci a hlučně vtrhli do města.

Jedno jediné laserové či fazerové či jaké budoucností dělo malého kalibru, kterým byla původně vybavena Forbesova kosmická loď, rozhodlo válku jednoznačně ve prospěch povstalců.

A to jediné díky Girgalovi, který je dokázal opět uvést do chodu.

– T –

Ctihodný Gegwag, psí lékař, jak hlásala tabulka na jeho domě, totiž veterinář (alkouni označovali zvěrolékaře podle nejdůležitějšího zvířete, které léčili: podobně staří Římané říkali armádnímu veterináři mulomedicus), seděl pohodlně natažen v křesle a nastrkoval bosé nohy proti kachlovým kamnům. Před nedávnem se vrátil z pochůzky mimo město a velmi promrzl a vyzábl. Byl povolán do pospolného statku, aby zde vyšetřil příčinu nemoci dojných ochechuli, a musel

se svým spřežením jet značně dlouho tam i zpět. Gegwag popíjel jemnou houbovici, jejíž zásobu schraňoval z lepších časů a doplňoval úspěšným černým obchodem. Zul si boty a ponožky, aby se mu nohy rychleji zahřály. Kontemplativně pohlížel na své prsty a uvažoval, proč má mezi nimi zbytky plovací blány. Existence blány mezi prsty alkounů byla za vlády hierofantů používána jako mohutný argument proti bezbožné teorii, že alkouni jsou příbuzní blbounů a vyvinuli se stejně jako sovy z nějakého společ-

ného předka. Protože ani sovy, ani blbouni neměli blány, rajtovali hierofanti na této maličkosti se zuřivou pedanterií. Gegwag nebyl hlupák, i když si většinu svých postřehů po trpkých zkušenostech už dlouho nechával pro sebe. Učení Svatých Desek, že alkouni byli Velkým Okrouhlým uplácáni ze sněhu a pak oživeni tím, že jim Světlý vefoukl tři duše dutou soví kostí: rozumnou uchem, citovou zobákem a vášnivou kloakou, pokládal Gegwag již od kuřectví za primitivní hloupost. Jak vyrůstal, byl ve skrytu duše stále rouhavější a volnomyšlenkářštější. Studium anatomie ho přesvědčilo, že alkouni jsou vskutku stavěni podle téhož plánu jako sovy a blbouni, a dokonce bylo lze vidět i jistou základní uniformitu v tělesné stavbě srstnatých a zubatých zvířat jako psů, rohounů, poletuch, sviňouchů a ochechuli, jednak navzájem, jednak i vzhledem k alkounům, blbounům a sovám, kteří tvořili druhou, pernatou a zobákatou partu. Lezouni byli blízcí pernatcům a srstnatcům, ale již méně, a ostatní potvory, jako krabi a šneci, se už lišily ještě víc.

Byly zde však stále určité záhady: např. skutečný význam zbytku blan mezi alkouními prsty. To a jejich celková stavba a vlastnosti, pak také stavba sviňouchů, vydrounů, lezounů a ochechuli se zdála ukazovat na jakési záhady v prehistorii Alkonie. Vypadalo to skoro tak, jako by původně byla Alkonie pod vodou. To, že alkouni původně létali, byl známý, i když přísně tajený fakt, ale zdálo se, že také snad asi plavali – bohužel neměl Gegwag na zkoumání těchto věcí ani čas, ani možnosti: jednak by mu řekli, že to nepřispívá k obecnému blahu pod vedením běloušské vrstvy, jednak by se už zase s tím snadno mohl dostat do průšvihů. Noví vládcí byli kupodivu stejně, ne-li více dogmatictí než svržení hierofanti. Učení o vzniku alkounů uplácáním ze sněhu bylo sice po zásluze podrobeno oficiálnímu výsměchu a jednotnost přírody uznána a hlídána, avšak současně již též šperkována různými hlupáckými výmysly. Tak např. bylo

součástí oficiálního učení, že blbouni vznikli degenerací z alkounů, tím že přestali pracovat – tvrzení, že blbouni a alkouni jsou sice příbuzní, ale zase ne tak moc, začínalo být už opět nebezpečné, skoro jako prohlašování příbuznosti za hierofantů.

Gegwag snivě rozjímal své nohy, celkovou situaci a život, který byl sice fascinujícím způsobem zajímavý a zábavný, ale taky zatraceně nebezpečný, celkově zřejmě samoúčelný a někdy velmi těžký a bolestný. Zatím však mu nebylo tak zle, aby z něho bezhlavě pospíchal. Takové nálady překonal už v době, kdy byl sotva přepeřeným studentíkem, a ačkoliv od té doby zažil mnoho těžkých situací, nikdy nepocítil skutečně poctivou potřebu z mumraje zmizet. Uvažoval však, že v revolučním kvasu možná taková situace co nevidět nastane, a blahopřál si ku štěstí, že je veterinářem, a tudíž v situaci, která by takové rozhodnutí mnohostranně usnadnila.

Věci se vytvářely dosti mrzutě:

Tak například nemoc ochechulí v pospolném statku, kam byl povolán, byla zřejmě způsobena špatným ošetřováním, ale to nemohl pospolníkům ani naplno vysvětlit. V čele tohoto pospolného hospodářství byl totiž postaven bývalý krejčí z města, jehož odbornost spočívala zejména v tom, že byl pouze velmi drobně černě skvrnitý. Zavedl smělé reformy a mimo jiné nařídil, aby byly ochechulím zkrmeny fialové houbičky, kvetoucí všude kolem statku. Nevycházel z údivu nad hloupostí pospolníků, kteří tak výtečný zdroj píce nechávají nevyužít. Zootechnik sice namítal, že tento druh houby působí ochechulím zažívací potíže, ale jeho drzosti byly bryskně odkázány do svých mezí, jak se také patří na příslušníka zlotřilé černé rasy. Když pak ochechule dostaly průjem, byl zootechnik po zásluze udán pro sabotáž a odveden revoluční gardou do šatlavy. Při vysvětlování, že kolika ochechulí je způsobena nově vynalezeným lido-
vým krmivem, musel být Gegwag nesmírně taktí a opatr-

ný, neboť jinak bylo nebezpečí, že skončí stejně jako zootechnik. Patřilťe jistě k nebezpečné a podezříváné skupině vzdělanců, a kromě toho byl též víceméně černý. Členové Vědecké Rady, jejichž úkolem bylo nahradit svaté desky (tak se totiž teď psaly: s malými písmeny) novými písmeny, sice velmi brzy a pochopitelně našli, že příslušníci inteligence nejsou ani bílí ani černí, nýbrž barevně neutrální, a nabývají barvy podle toho, ke které straně se přikloní, avšak toto mystické učení dosud neproniklo do širších vrstev. Kromě nebezpečí osobního bral Gegwag v úvahu i škodu společenstva: kdyby nanášel pravdu o fialových houbičkách příliš výrazně, bylo i nebezpečí, že se krejčí zatvrdí z uražené ješitnosti a bude v tomto krmení pokračovat, načež ochechule pochcípají se značnou hospodářskou škodou. Tento diplomatický boj ho vyčerpal mnohem víc než namáhavá jízda. Když tedy věc šťastně vyřídil, obstaral psy a zatopil si (žil sám bez rodiny a nebylo více pánů ani sluhů, ovšem kromě vysokých hodnostářů a jejich osobních domácích asistentů), odpočíval a zahříval se u příjemně sálajícího krbu.

Z dum vyrušen byl zvonků hraním:

Někdo venku tahal za dveřní zvoneček a také Gegwagovi saňoví psi se ozývali. Podle toho však, že štěkali, jen aby se neřeklo, bylo vidět, že příchozí není cizinec. Gegwag otevřel dveře a do chodby se vedrala postava v dlouhém plášti a s kuklou hluboko staženou do obličeje a dávala mu znamení, aby zavřel dveře. Gegwag to udělal.

Postava si pak stáhla kuklu z hlavy a zpod ní se vynořila nám již dávno známá tvář Kwekworkova. Beze slova vytáhl Kwekwork zpod pláště úhledný balíček a podával jej Gegwagovi. Ten jej přijal, chvíli bojoval s pokušením balíček rozbalit, ale pak se rozhodl, že bude předstírat ušlechtilou povznesenost nad hmotné potřeby. Zavřel zatím balíček do jakési almárky a pokynul křídlem Kwekworkovi, aby vstoupil do jeho veterinářské ordinace. V balíčku, jak

asi čtenář, prošlý konvergentními pozemskými situacemi, neopomenul postřehnout, byla asi nějaká podmazávka – úzkoprofilové zboží, které se normálně nedostalo oficiálně buď vůbec, anebo jen pro vůdce – tento druh zboží tvoří nejlepší oběživo určené pro utajené placení instalatérů, lékařů, funkcionářů a osob jim naroveň postavených ve společnostech toho druhu, jaká teď nastávala v Alkonii. V ordinaci Gegwag nejprve pečlivě zavřel a zandal okenice a rozsvítil pak plynové světlo. Kwekwork odložil svůj plášť s kápí a posadil se na židli. Nyní bylo vidět, že má na temeni hlavy světle namodralou skvrnu a několik podobných fleků i na pravém křídle.

Gegwag vylil z láhve jakousi tekutinu do kameninové mírky s držátkem na způsob smažící pánve. V ordinaci to pronikavě chemicky začpělo.

Gegwag vzal jakousi štětku a přiblížil se ke Kwekworkovi.

„Pozor na oči,“ promluvil. Poté namočil štětku a začal mazat na hlavě na té namodralé skvrně. Ozvalo se jakési škvířivé syčení a z hlavy Kwekworkovy vystoupilo něco řídkého kouře. Smrad se zkombinoval s mastným husím zápachem mokrého peří.

„Hotovo,“ řekl Gegwag. „Víc, dál,“ řekl Kwekwork, „slíbils mi, že budeš bílé skvrny postupně nenápadně rozšiřovat.“

Gegwag poslechl. Pak začal odbarvovat Kwekworkovo peří i na pravém křídle. Nejenže obnovoval existující fleky, ale diskrétně zaváděl další. Kwekwork to se zájmem pozoroval. Gegwag po nějaké době skončil a řekl, že teď musí odbarvovač dobře proniknout, aby výsledek byl dosti trvalý. Kwekwork musí tedy u něho počkat a nesmí zatím ven, zvláště dnes, kdy tak hustě a poměrně vlhce sněží. Pozval ho k sobě do obývacího pokoje na skleničku jemné houboviny.

„Tak jak to vypadá v paláci?“ tázal se Gegwag.

„Ale to víš, co ti mám povídat,“ odpověděl Kwekwork melancholicky. „To jsme se dočkali! A když si pomyslím, na co na všechno jsme dřív nadávali.“

„Bať, bať,“ přikyvoval Gegwag. „No copak, tys to udělal dobře, ty máš kliku... Pořád nechápu, jaks to udělal, že ti to tak vyšlo.“

„Í, rohoun ví,“ krčil rameny Kwekwork. „Štěstí, počítám, osud. Trochu si to snad zasloužím, trochu se to snad už obrátit muselo, po tom všem, co se mi v životě stalo.“

No – když vtrhlo revoluční vojsko do města, šli taky vybrakovat Velkou Pyramidu – svrhnout vládu pověry, víš, ale ovšem bylo tam taky spousta bohoslužebného náčiní, a tak – archihierofanta zapíchl hned mezi prvními – hnali se rovnou k hlavnímu oltáři – no dělali své divy – mordovali, znásilňovali, loupili, srali na oltáře. Mrtvé archihierofanty, kteří jsou pohřbeni v kryptě zmrzlí, vytahali ven a rozsadili po Pyramidě. Svlékli je z drahých rouch a sundali jim postříbřené koruny z hlavy a pobrali i pastýřská žezla. A chovali se k nim neuctivě, pohybovali jimi a mluvili za ně, jako na pimprlovém divadle. A dávali jim jako pít kořalku. (Pokud snad čtenář žasne nad zlotřilostí vzbouřenců, můžeme mu prozradit, že podobně zacházeli husité s mrtvolou krále Václava IV, když v r. 1420 dobyli zbraslavského kláštera. Mrtvého krále, který ovšem nebyl zmrzlý, a tak asi po roce už dost smrděl, posadili na oltář, udělali mu prý korunu ze sena a dávali mu pít řkouce: „Však když živ byl, rád jsi s námi píjel.“ Tolik Staří letopisové čeští, prvně vydané Palackým, a tedy historie, na rozdíl od tvořivé fantazie.) No spoušť, neuvěřitelná spoušť!

Já jsem se schovával pod jedním vedlejším oltářem, ale nakonec mě objevili a vytáhli ven. Měl jsem štěstí i v tom, že místo aby mě zabili na místě, přivedli mě před Velitele, aby prý o mně rozhodl.

Padl jsem před ním na kolena a prosil jsem ho, aby mne ušetřil, že se musím starat o svou ubohou šílenou ženu – v té úzkosti jsem na nic jiného nemyslel – to se ví, ti se všichni surově smáli a různě ohyzdně vtipkovali – ale z nějakého důvodu mne Velitel ušetřil.

Musely se mi už z toho asi mást smysly, neboť jsem měl pocit, že slyším, jak se ve Veliteli sváří jeho horší a lepší jáství, usoudil jsem tak podle tónu, ač slovům jsem nerozuměl – no to byla jistě jen taková halucinace, ale nakonec mne propustil a dal mi zvláštní pláčulec z pergamenu, který jsem si pak podle jeho instrukcí přilepil na čepici.

Stálo na něm, že jsem prohlášen čestným běloušem a že mi nikdo nesmí ubližovat. To byl prý první pláčulec toho druhu: potom později, jak víš, je dávali tomu, koho hodně potřebovali, anebo tomu, kdo hodně zaplatil. Ale u mne to začalo.“

„Já vím,“ řekl Gegwag otráveně, „je taky čestné strakáčství. To dali mně. Ale jenom toho nejnižšího stupně. Někdy, když například operuju a instrumentář má vyšší stupeň běloby než já, může to být dost trapné.“

„No copak...“ Gegwag chtěl ještě říci: mne potřebují jako veterináře, ale proč tebe – to nechápu, ale včas se zarazil, aby si nepohněval relativně mocného kolaboranta, který tak geniálně proplul revolučním kvasem, takže ani nemusel vyklidit svůj psací stůl v paláci.

Byl totiž ihned převzat do služeb Revoluční rady a ta měla hlavní stan ovšem v bývalém archihierofantském sídle.

Podle zvyku, který se ustálil u černých alkounů, jimž se podařilo si buď udržet, nebo znovu získat určité sociální postavení, dával si Kwekwork tajně odbarvovat na těle bílé skvrny, aby vypadal jako rozený strakáč. Tím se vyhýbal přece jen dosti potupné nutnosti nosit na čepici pláčulec čestného běloušství, neboť schopnějším strakáčům je dá-

vali běžně, a ti se nikdy při své aroganci nestarali o to, aby oficiálně ukazovali pláčulec. Všichni vyšší administrativní úředníci byli strakáči s čestným bělouštvím, protože bělouši sami byli nevzdělaní a nemohli skutečně exekutivní místa zastávat. Někteří z nich byli také strakatí jen uměle jako Kwekwork.

Situace zde byla krajně komplikovaná. Jak již řečeno, bělouši kromě několika výstavních představitelů, kteří stejně nic nedělali, byli většinou negramotní, hrubí a hloupí a nedali se použít k praktickému vládnutí. Jak jsme viděli ve vojsku, byli v něm od začátku dozorcí a kaprálové nutně strakatí. Tam, kde zavedli zkusmo náčelníky bělouše, šlo často všechno od desíti k pěti, či vlastně od dvanácti k šesti, takže se už začalo stávat, že veřejně popravovali i tyto bělouše, aby se lid příliš nebouřil. Naopak se stávalo, že mladí, často zcela bílí alkouni, pokud byli přirozeně bystří, dosahovali školních úspěchů a pak i vedoucích míst, ale ti pak často, z jakéhosi snobismu, napodobovali chování a způsoby svržené černé rasy. Někteří si dokonce dávali malovat černé skvrny a ženili se s černými dcerami bývalých pohlavářů, které začasté vynikaly krásou a něžností, jakož i vzdělanou rafinovaností.

Jejich černí příbuzní pak dostávali šmahem čestné strakáčství nebo i běloušství anebo alespoň na svých sociálně vyšších příbuzných nenápadně parazitovali. Naopak byli také četní černí alkouni, kteří nebyli dosti ohební anebo prostě neměli příležitost, a ti byli teď zaměstnáni v dolech jako pohodní, sběrači guána apod. A to stále ještě bok po boku s bílými alkouny, kteří nebyli dosti šikovní, aby nové situace využili.

Černí sběrači hoven byli však i nadále posmíváni jako „páni“, kdežto vládnoucí strakáči a bílí panáci ve vedoucích rolích trvali na tom, aby byli pokládáni za robotníky, ovšem kromě s tím spojené práce a platu. Ukazovalo se, že sociální prohození bílých a černých alkounů se v praxi

nedalo provést ani pomocí masového vraždění. Pokusem o jeho realizaci nastal nesmírný kurník, jaký si žádný člen Vědecké Rady nedovedl původně představit. Většina členů tohoto filozofického tělesa byla, až na několik atrapových běloušů, stejně z nejlepších bývalých černých rodin. Před revolucí (a vlastně hodně i po ní) žili všichni v neobyčejně skleníkově chráněných poměrech a o skutečném životě neměli ponětí. Všichni ovšem nyní měli čestné běloušství. Z toho všeho, co zde teď řečeno, existovaly však všemožné výjimky a anomálie. Protože nikdo nic nevěděl, využívali situace různí podvodníci a mastili si kapsy.

Zvěrolékař Gegwag odbarvoval černé alkouny jednak proto, že to bylo finančně výhodné, jednak aby měl vliv a moc ve vládnoucích kruzích. Černí alkouni za ním začali původně chodit proto, že různé barvení a odbarvování dobře uměl, protože býval zamotán do různých, ne zcela jasných transakcí kolem psů. Byl po této stránce též jistější a méně nápadný či na ráně než alkounský lékař nebo holič. Tato činnost byla pro Gegwaga velmi lukrativní a Gegwag by se jí byl mohl živit výlučně, musel však také zastávat své krycí zaměstnání veterináře pospolných statků.

Nyní naslouchal Gegwag vyprávění Kwekworkovu a snažil se na něm vyzvědět, co nového u dvora. Ani jeden, ani druhý netušili, že Kwekwork za své přežití vděčí tomu, že se kdysi ujal divného, krátkonohého psa, kterého našel před svým domem, jak se třese zimou. Nevěděli ovšem také, že převratné sociální změny, kterými procházejí, mají též hodně co dělat s tímto psem.

Maestoso

šnečí lastury

marimbóné Kotle

rit. ad lib

zněly slavnostně lastury a kotle.

Zvuk šnečích lastur si představme jako dutý a poněkud prdlavý, jako když trumpeták s výborným nátiskem se producíruje a hraje na kropicí konev nebo na rouru vysavače.

Troubení na šnečí lastury a bubnování bylo bojovou tradicí z doby Revoluce, ale nyní bylo zušlechtěno. Vznesenou velitelskou fanfáru, kterou jsme právě vyslechli, složil dvorní pěvec Pipurkor, podivuhodně přečkavší všechny dosavadní změny režimu. Nyní stál zbožně a nesmlouvavě ve službách Robotného Alkounstva. Štěbetavé hlučení shromážděného ptactva ustalo a alkounský lid zbystřil pozornost. Velká Pyramida, nyní přejmenovaná na Chrám Čirého Alkounství, byla našlapaná.

Bylo zde vidět hlavu na hlavě, ale žádnou úplně černou, neboť kosmetici, zejména tajní, jako veterinář Gegwag, měli stále plné ruce práce. Nezasvěcený pozorovatel by asi žasl, kam se podělí všichni původní černí alkouni. Nyní se omezovali pouze na poměrně nečetné exempláře, kterým se

přihodilo to neštěstí, že byli nějakým způsobem oficiálně prohlášeni za černé nepřátele bělosti. Dělal se to často ze vzteku, závidosti a jako prostředek k odstraňování překážek v postupu a někdy byli za černé prohlášeni i alkouni dosti výrazně strakatí. Bylo to něco jako úraz nebo vážná nemoc, neodvratitelná rána osudu, se kterou se jaksi podvědomě počítalo. Ale i tak se některým takto označeným, nebo aspoň jejich potomkům, podařilo nenápadné přebarvení, neboť původní revoluční krutost již poněkud ochabovala. Černých alkounů bylo prostě příliš mnoho a příliš potřebí, než aby se s nimi dalo naložit jako s nežádoucí menšinou, přes výraznou brutalitu, která se z celkového hlediska vlastně úplně minula účinkem.

Aromatické ohně barevně zářily, stejně jako zastara, a téměř se jim dařilo překonat mastný a jakoby prašný ptačí puch shromáždění. Kdo byl kdy v holubníku, ví, co myslím. I jinak bylo vše, až na menší podrobnosti, podivuhodně při starém, pouze staré náboženské symboly byly nahrazeny novými. Toliko na hlavním oltáři stála socha neoblečené, tj. jen peřím pokryté alkouní samice s mečem v pravém křídle. Naopak v levém křídle držela zlatý řetěz, jakým byli odměňováni prominenti za různé význačné zásluhy o revoluční stát. Socha představovala Novou Spravedlnost. Byla nahá na znamení, že lid je nyní svoboden a že pokrytecká morálka hierofantů vzala za své. Meč a řetěz znamenaly, že Robotné Alkounstvo, nejvyšší a suverénní to pán v zemi, dobré odměňuje a zlé trestá, jak kdo zasluhuje. Spravedlnost v Alkonii byla dále, podle prohlášení Vědecké Rady, naprosto dokonalá. Bylo to proto, že Robotné Alkounstvo je pravda sama a ani mýlit, ani klamat se nemůže. Tato pravda byla dvojnásob mystická, protože kromě Velitele v jeho kapacitě Nejvyššího Soudce prakticky všichni alkounští právníci byli zdědění z minulého režimu, a tudíž černí, dnes ovšem přebarvení. Jednali však

jako sluhové robotného Alkounstva, čímž se vše vysvětlovalo. Socha nahé Spravedlnosti na oltáři měla velmi význačné vole: jak již dříve zmíněno, krmí alkouni zpočátku svá mláďata výměšky zvláštních žláz ve voleti, a to zejména samice. Proto je význačné vole u samice obvykle známkou dobře vyvinutých potravních žláz, a tedy vlastností, která ukazuje, že taková samice bude asi schopnou matkou. Na základě instinktivního programu, který se vývojem ustálil v mozcích alkounských samců, a to bez ohledu na rozumové uvažování, působí na ně pohled na vyduté samiččí vole sexuálně přitažlivě a vzrušivě, i když vědomě nemají vůbec v úmyslu se rozmnožovat, ba často naopak. Proto mají umělecká znázornění alkounských samic vždy význačná volata. Protože receptivní alkouni samice signalizují stav rujnosti pozdvihováním a pohybováním pygostylu, měla socha Nové Spravedlnosti i pygostyl význačných rozměrů a vyzývavé pozice. Tyto tvary jsou v alkounské estetice pokládány za ztělesnění vznešeného krásna. Nová Spravedlnost, podobně jako jiné podobné sochy a obrazy, měla tedy sexuálně působivé rysy příslušně zdůrazněny. Nicméně i na této soše se jevila dvojakost a pokrytectví alkounské mentality, neboť neměla kloaku, jejíž zobrazování se naopak pokládá za nemravné. Poskytovala tedy paradoxní obraz supersamice, která však samicí vlastně ani není. Na rozdíl od pozemského znázorňování Justice neměla Nová Spravedlnost přes oči šátek žádný, nýbrž se normálně dívala hloupě a zle kulatými ptačíma očima přes dlouhý zobák, neboť Spravedlnost nikdy nespí a bedlivě rozlišuje mezi rasovou příslušností souzených.

Fanfáry nyní zazněly znovu a na hlavní schodiště pod olbřímí sochou Nové Spravedlnosti vystoupila trpasličí postavička soudního biřice. Biřic byl oblečen v červený fráček, bohatě krumplovaný zlatém, měl bílé nohavice z jemné

safiánové kůže a vyleštěné černé holínky s duhovým leskem do zelena a do fialova. V pravém křídle třímal pozlacené žezlo či palici s emblémem Robotnosti. Oznamoval, a hlas se kupodivu silně rozléhal, že Velitelský Soud je blízek zasedání a aby se tedy každý uklidnil a povznesl mysl.

Poté zazněla fanfára potřetí (i s repeticí, viz začátek kapitoly U) a zpoza oltáře se vynořil průvod důstojných, různě fantasticky a přehnaně oblečených, uměle zestrakatělých alkounů. Kráčeli dolů na Spodní Planinu, kde byly pro ně přichystány trůny, stolice a pulpity a kde se pak různě rozsadili. Tyto detaily popisovat nebudeme, protože jsme se mj. příliš zdrželi se sochou Nové Spravedlnosti.

Nakonec se objevil olbřímí Velitel, zcela bílý, mohutný a převyšující své poddané, neboli oficiálně kolegy, o celé dvě hlavy. Pohyboval se s určitou pomalou, obřadnou odměřeností. Na jeho vznešené tváři tkvěl monumentální, téměř sošný klid. Na hlavě měl vysokou tiáru, podobnou původní archihierofantské, ale ozdobnější. To, jak dovozovali členové Vědecké Rady, bylo aktem ironického pohrdání světskou pompou.

Nápad nosit tiáru byl ovšem Forbesův a nápad, jak to jakžtakž odůvodnit, pocházel od nešťastného loajálního Girgala. Po těle byl Velitel oděn značně skvostně vyšívánými a krumplovanými rouchy. Oblingro působilo dojmem vznešeným a zároveň přísným a učeným. Slavnostní oděv kancléře oxfordské univerzity by byl jakýmsi slabým odleskem soudcovského odění Nejvyššího Velitele. Vrchní róba měla vlečku, kterou neslo kuře bílého alkouna, oděné v přiměřeně skvostnou livrej. Kuřata bílých alkounů mají bělejší chmýří a beze skvrn. Toto kuře bylo, ovšem kromě samého Velitele, jediným zcela bílým alkounem v průvodě: Hlaváči všech stupňů justice si dosud netroufali změnit se přes noc v bílé alkouny, a tak se spokojili různými stupni

strakatosti; postupem času byli ovšem všichni pořád bělejší a bělejší.

Velitel zasedl na zvláštní trůn a běloušek si pospíšil, aby vlečku upravil dekorativním způsobem kolem něho.

Na pokyn Velitele přistoupil biřic k okraji pódia a hlásal, že Nejvyšší Velitelský co Apelační Soud jest zahájen.

Nejvyšší soud zasedal jednou za alkounský rok, tj. za pozemských 21 týdnů, a představoval nejvyšší odvolací autoritu v porevoluční Alkonii. Všechny rozsudky smrti musely jím být potvrzeny.

Toto se podařilo prosadit Girgalovi, který už se nemohl dobře dívat na to, jak se po celé zemi bezostyšně vraždí a mučí, jak to koho napadne. Forbes s tímto zařízením souhlasil, neboť to zvyšovalo jeho rozkoš z vědomí moci. Dále mu také blesklo hlavou, že třeba by se potvrzené rozsudky mohly ihned vykonávat a on by se na to mohl koukat. V tomto bodě se Girgalovi nepodařilo ho přemluvit a ovládnout, když poukazoval na to, že pozorování exekucí nepřispívá k Velitelově oblíbenosti. Rovněž se Girgalovi zatím nepodařilo zjednodušit a zunifikovat způsoby popravování, které navrhli degenerovaní inteligenti z Vědecké Rady. Po této stránce tedy neuspěl. Bylo mu krajně trapně, protože musel při soudech být a mluvit za Forbese vlastně to, co on si poručil. Jen občas se Girgalovi podařilo vhodným překladem zmírnit a zmodifikovat surové záměry Forbesovy. Podařilo se mu ho pouze odvrátit od toho, aby nepopravoval sám. (Sám popravoval např. car Petr Veliký vzbouřené carské stfelce a chtěl, aby si zapopravovali i cizí vyslanci, což tito všichni odmítli. Proto jest dodnes velmi ctěn ve své vlasti.)

Nejvyšší Velitelský co Apelační Soud tedy opět zasedal.

Nejprve byla k soudu přivedena v řetězech skupina zlotřilců, kteří byli již předtím nižšími soudy odsouzeni k smrti pro ilegální pálení kořalky z hub. Ačkoliv se

houbovice páčila po chatrčích od nepaměti, zavedla revoluční vláda na kořalku státní monopol. Protože nezákonné houbopalnictví spadalo pod obecnou definici nečistého zločinu sabotáže pospolného hospodářství, byl na ně trest smrti. Podle návrhu Vědecké Rady v dokumentu „O rozličnosti zavinění a trestů“ bylo rozhodnuto, aby se poprava tajných houbopalníků provedla exemplárně tak, že by se jim naplnilo vole třikrát pálenou houbovicí a poté byli zapálení. Odsouzenci se odvolali k Velitelskému v naději, že jim bude způsob popravy alespoň zmírněn. Ubožáci byli již dlouho ve vězení, takže jejich odbarvení se vytratilo a bylo vidět, že jsou všichni zcela černí až na jednoho kropenatého strakáče. Cítili, že soud se proto proti nim zatvrdí, a pociťovali beznaděj. Rozhodnutí o jejich osudu se protivně a nesnesitelně odkládalo kvůli všelijakým soudním formalitám, obřadům a serepetičkám, snad vymyšleným naschvál kvůli tomu, aby se obžalovaní hodně dlouho trápili, a které by bylo zvířecí popisovat.

Nakonec zazněly opět fanfáry, biřic vyzval shromáždění k napjaté pozornosti a Velitel promluvil svým obvyklým, poněkud huhlavým hlasem.

Jeho ortel byl zcela nečekaný.

Velitel prohlásil, že houbopalníkům se trest smrti cestou milosti promíjí a tito se též propouštějí z vazby. Na tato slova propukla všeobecná nesmírná vřava, neboť přítomní sadisté a fanatici moudře potlačili svou reakci zklamání. Věžňové vztahovali vděčně křídla k Velikému. Jeden z nich omdlel. Poté, když se zmatek uklidnil, pokračoval Velitel s odůvodněním tohoto rozhodnutí. Předně, pravil Veliký, Vědecká Rada sice tvrdí, že vrstevná vřava se stále stupňuje a zostřuje, ale toto učení je chybné. Opak je pravdou. Vrstevná vřava naopak se s postupujícími výdobytky otupuje, až zcela mizí. Je tomu tak, neboť to tvrdíme jako Velitel. Z toho důvodu je třeba poněkud popustit v revoluční přísnosti. Tito naši kolegové sice zhřešili – é – míním

prohřešili se proti Robotnému Alkounstvu, ale nesmíme zapomínat, že se vyvíjeli pod vlivem nespravedlivé a pokrytecké morálky hierofantů. Domníváme se, že byli již dosti potrestáni vězením a očekáváním provedení rozsudku smrti, a proto buďtež s napomenutím propuštěni.

Následovala opět vřava, plesání a radostný nářek. Vězňové, odpoutaní do řetězů, padali Veliteli k nohám atd.

Po drahé době se zmatek opět uklidnil a byl předveden další apelant.

Ten měl být popraven nabodnutím na kůl. Měl být popraven proto, že veřejně nadouval vole a bučel na skupinu sotva přepeřených alkounských samic. Nadouvání volete a bučení je součástí prekopulačního rituálu alkounů, ale je to něco, co se nikdy nedělá na veřejnosti. Jsou však i takoví, kteří se nedovedou ovládnout, a když to na ně přijde, třeba na ulici, rozepnou si límec, obnaží vole a začnou se nadouvat, nedbajíce na nic. Veřejné nadouvání volete je normálně přečin pouze menší a často nebývá ani hlášen, anebo postižená alkounice prohlásí, že to delikventovi odpouští. Nicméně apelující vězeň byl kvůli tomu odsouzen k smrti, a to na základě systému vážení, které rovněž vynalezla Vědecká Rada. Odsouzenec totiž býval majitelem veliké přádelny psí vlny, značně zautomatizované, která nicméně zaměstnávala asi 400 alkounů, většinou bílých a strakatých. Způsobil, že některé menší přádelny musely zavřít, ale převzal pak do svých služeb všechny jejich dělníky a bývalé majitele.

Byl alkounomilem a stavěl na svůj groš chorobince, chudobince, školy a kluziště pro mládež. Podporoval též církev a do Velké Pyramidy věnoval četné skvostné bohoslužebné náčiní.

Za tyto zločiny byl nejprve vyvlastněn a pak poslán do dolů.

Dělníci v jeho bývalých přádelnách pracovali zcela jako dřív, vydělávali však méně a byli pod nesrovnatelně tvrdším

dozorem. Někteří z nich ovšem nahradili původní úředníky a dráby a tím si poněkud polepšili.

V dolech se však ukázalo, že vyvlastněnec je vlastně skvrnitý alkoun. Dříve si své skvrny zabarvoval, ale v dolech na to neměl ani peníze, ani čas, ani motivaci. Ze setrvačné tradice byl pak povýšen na štajgra, posléze na nadůlního. V této fázi se však dopustil veřejného nadouvání volete a byl pouličními biřící zatčen. Dvanáctník pouličních biřiců ho chtěl již s napomenutím propustit, ale naneštěstí v něm jeden z biřiců rozpoznal bývalého majitele přádelen. Tento biřic kdysi též vlastnil menší přádelnu, ale neobstál v konkurenci s mamutím podnikem zatčeného, měl tedy na něj podstatnou pífku. Poté, co byl tento fakt rudými písmeny zanesen do delinkventových papírů, byl jeho osud již zpečetěn. Kombinace strachu z velkých sviní a závisti vzhledem k minulosti nebožákové způsobila, že byl nakonec za onu poměrnou maličkost odsouzen k potupné a bolestivé smrti. Podal si odvolání k Nej vyššímu Velitelskému, ale bez jakýchkoliv nadějí a pouze proto, aby exekuci ještě trochu oddálil.

Byl však radostně překvapen, když ho Veliký ve své dnešní nepochopitelně dobré náladě rovněž omilostnil.

Tentokrát použil Velitel přímo norem Vědecké Rady s ohledem na vrstevnické hodnocení činů a poukázal na to, že apelant přece patří ke strakaté rase vyššího alkounství. Tento fakt více než bohatě vyvažuje jeho bývalé majetnictví přádelen. Nadto se již převychoval prací v dolech. Přechin veřejného nafukování volete je sám o sobě dosti nepatrný a váží velice málo. Naštěstí jsme přece již setřásli škrobenou pokryteckou morálku prohnílého hierofantismu. Upraví-li se tedy dodatečné vážení podle správnosti, je třeba vězně propustit. Velitel se pak ještě zeptal apelanta, je-li ženat, a když slyšel, že je vdovec (jeho žena byla uklována za revoluce, ale to ovšem vynechal), řekl Velitel, že není

divu, a poradil mu, aby se oženil. Tím byl zachráněn i tento alkoun.

V tomto duchu pak soud netypicky pokračoval dále a lid nevycházel z údivu a jásání.

Vzrušený tok událostí byl však ještě stupňován, když do Velké Pyramidy náhle vběhl vrchní velitel pouličních biřiců s odznakem svého úřadu, doprovázen vybranou šestatřicetici urostlých strážců, a domáhal se okamžitého slyšení u Velitele. To mu bylo povoleno a vrchní biřic pak uctivě, avšak rozčileně cosi Veliteli vykládal. Pak se vrátil ke svým mužům, vydal nějaký rozkaz a vpřed vykročila dvojice alkounů, kteří nesli nosítka, zakrytá pokrývkou. Položili nosítka u nohou Velitele a pozvedli látku.

Na nosítkách ležel Forbes, zíraje nevidomě skleněnýma očima v houbovitě bílé tváři. Ústa měl otevřená a zakrvavěná. Krev byla i na prsou, ze kterých trčela krátká alkounská píka.

Byl zřejmě mrtev.

– V –

„Řádně ctihodný Hormgr, člen za Předhůří Jih, se dotazuje, jak je to možné, že biřicové ve městě Gmrku, při zatýkání mladistvého Krkrkly, zadrženého pro podezření z loupežné vraždy, mu stáhli pouta tak, že jmenovaný utrpěl odřeniny křídel o ploše téměř dvou čtverečních čárek. Je dále s podivem, že Krkrkla má rovněž nalomenou rohovou část horní čelisti zobáku, což biřicové vykládají tím, že prý při zatýkání upadl. Avšak nalomenina je na místě, které by, dle dobrozdání přísežného chirurga, předpokládalo pád nanejvýš krkolomný, byť teoreticky možný. Tento další případ biřické brutality vůči nevinnému, svedenému mladíkovi mne

vede k tomu, abych vyjádřil krajní znepokojení nad porušováním lidovládných principů během termínu řízení stávajícího kabinetu, k čemuž jsem byl pověřen občanstvem své konstituce, jakož i místními představiteli naší strany. Řádně ctihodný jemnostpán nechť laskavě vysvětlí domu, jak k něčemu takovému může dojít ještě v době druhého prkwerroku po zavedení svobodné lidovlády – a rád bych byl schopen vyjádřit naději, že se tak stane k plnému našemu zadostiučinění.“

Řádně ctihodný Hormgr se posadil za smíšeného aplausu a posměšného pískání a Girgal, pohodlně usazený v hlavě atrapy ministerského předsedy, natáhl tlapku ke klávesnici regulátoru robota.

Vyťukal příslušnou kombinaci instrukcí a jeho vlastní huhlavý hlas se rozhučel ve stereotypní, kulantní a diplomatické, předem připravené odpovědi, do které naprogramoval několik slov a frází, vztahujících se specificky k dotazu řádně ctihodného Hormgra.

Girgal tyto žvatlanky neposlouchal: místo toho radostně snil a tiše plesal nad tím, že se mu podařilo zavést u alkounů pozemskou demokracii. Prvním klíčem k tomuto dalšímu převratu a obratu událostí bylo to, že v troskách Forbesova kosmického plavidla Girgal našel údržbářského robota. Tohoto robota se mu podařilo spravit a uvést opět do chodu, ale v jakémsi předvídavém rozpoležení myslí oněm nic neřekl Forbesovi. Robot měl mnoho výtečných technologických programů a mohl být zapojen na centrální počítač, který jich obsahoval ještě mnohem více.

Měl zařízení na výrobu nástrojů a přístrojů a na výrobu různých tovarů z dodaných surovin, např. křemíkových destiček pro roboty a počítače. Oživením centrálního počítače a robota se Girgal technokraticky přesunul prakticky na úroveň současné futuristické zeměkoule. Plánoval, že se na podporování surového diktátora Forbese vykašle a pomocí počítače a robota zahájí se svou rodinou nezávislou exis-

tenci někde jinde, daleko od alkounských měst a vesnic, Ale psí stránka jeho mysli mu v tom bránila. Naopak, i když částečně nerad, Forbesovi dále sloužil a plnil i jeho nejpsychopatičtější a nejbrutálnější rozkazy, což mu působilo vnitřní konflikt. Tato psí věrnost a oddanost však automaticky přispěla k řešení situace. Girgal Forbese věrně stále zásobil kořalicí – po převzetí moci z oficiálních houbopalen – takže lidský zlosyn byl téměř neustále pod párou.

To působilo problém, protože Velitel se musel dosti často ukazovat, ale Forbes byl čím dál tím méně schopen se v atrapě chovat normálně a rozumně. Nakonec to Girgal vyřešil tím, že s pomocí údržbářského robota udělal atrapu velitele zcela mechanizovanou, vybavenou počítačem atd., v jejíž hlavě mohl sedět a odtud ji ovládat. Čím byl Forbes opilejší a čím méně schopný kontrolovat Girgalovy činy i záměry, tím více vládl Girgal bez ohledu na Forbesova přání a rozkazy. Nakonec dostoupilo Girgalovo regentství toho stupně, že se již odvažoval zavádět různé humánní vymoženosti, jako jsme viděli např. ve způsobu, jak rozsuzoval případy u Nejvyššího Velitelského co Apelačního Soudu. Forbes by se byl nejspíš svým časem nenápadně uchlastal, a tak zmizel zcela beze stopy, aniž by zanechal v mozcích alkounů znatelný engram. Osud však rozhodl jinak. Právě v době, kdy Girgal v automatické atrapě předsedal Nejvyššímu Velitelskému co Apelačnímu, vypotácel se opilý Forbes z tajného tapetového kabinetu bývalého archihierofantského paláce, kde ho Girgal schovával (byla to ona tajná místnost, kde kdysi archihierofant Schrl za předsednictví Kwekworka zkoušel Girgala z náboženství) a dal se za opilého zpěvu potácivě na pochod komnatami Paláce Robotného Alkounstva, jak se nyní Velitelova rezidence demokraticky nazývala. Úředníci alkounského robotovládného centra s hrůzou žasli nad zjevením tohoto podivného a nevidaného monstra, které se podobalu psu a ochechuli, ale zároveň bylo oblečeno a kráčelo zpřímá jako alkoun.

Nakonec se Forbes dostal k hlavní bráně a zde se střetl se strážnými biřici. Biřicové obludu napadli, ale Forbes jednoho zabil úderem hrany ruky do krku a druhého poranil jeho vlastní píkou. Byl sice opilý, ale větší než průměrný alkoun a nadto cvičený v bojích a naprosto bezohledně surový. Poté však přispěchali městští biřici a záhadný netvor byl v několika okamžicích zabit a tak zneškodněn. Velitel biřiců spěchal neuvěřitelnou událost bezodkladně ohlásit Veliteli, a protože se obával, že by mu Vládce nemusel věřit, co se mu zdálo víc jako bajka, přinesl s sebou okamžitě Forbesovu mrtvolu jako na důkaz. Girgal Forbesovy smrti zcela nelogicky želel. Uložil ho v mrazivém sklepě Paláce Lidu a vyštáfoval ho, jak se sluší: podobně jako Lykáona k zmrzlému Alkorovi do jezírka, chodil pak i Girgal truchlit k Forbesově mrtvole. Věděl, co to bylo za svini, ale byl to jeho milovaný pán! Ještě nelogičtěji se Girgal rozhodl, že psychopatovu památku uctí zavedením demokracie do země alkounů. K tomu cíli pak podnikal kroky, jejichž líčení, snad i dost zajímavé, musíme z různých důvodů vynechat. Mohlo by ostatně klidně zaplnit celou zvláštní knihu. Ale na to není čas, neboť musíme podat ještě mnoho hlavního děje.

Alkouni, kterým ovšem pojem parlamentní demokracie bylo velmi těžké vysvětlit, a stejně ho asi nedokázali pořádně pochopit, byli na Vůdcův, tj. Girgalův pokyn zorganizováni do dvou politických stran: strany tradicionálů a strany mitigovaných nomoperatických progresálů, což se ovšem alkounsky obojí řeklo jinak. (Co se týče druhé strany, se složitějším názvem, dovolil si zde autor drobný, esoterní vtíp, srozumitelný asi jen Čechům znalým latiny a řečtiny, ale to je nedůležité.) Jinak ovšem byly obě strany okopírovány ze Země. Girgal si totiž vybavil z databázi hlavního počítače příslušnou informaci o typech vlád a dospěl k názoru, že pro nynější stupeň vývoje alkounů, jakož i pro jejich temperament, by se mohl asi hodit režim, podobný

některým vládám v devatenáctém a dvacátém století. Věc měla pro něj i určitou estetickou rozkoš – vyvolání v život takového archaického systému. Zatím však byl alkounský parlament, který ovšem zasedal zase ve Velké Pyramidě, jenom jednokomorový.

Girgal doufal, že obnovením hierofantů, kteří ostatně přežili revoluci v podzemí, a tedy se ani moc obnovovat nemuseli, získá základ pro alkounský ekvivalent panské sněmovny. Girgal se snažil o kompromis mezi požadavky moderní, civilizované mysli a alkounským smyslem pro tradici a obřadnost. Proto nekopíroval sice róby, žezla, paruky atd., částečně proto, že tyto věci byly zdiskreditovány za vlády Robotnosti, ale zavedl patřičné obřady a oslovení, která, přeložena do alkounštiny, zněla ještě pitvorněji než zde uvedeno v češtině. Nicméně museli být alkouni do demokracie jaksi stále strkáni a neměli pro ni příliš smysl. To Girgala překvapovalo: jejich cit pro tradici a pompu, záliba v lovu, zvláštní kombinace vysoké inteligence a neočekávané blbosti, určitý sklon ke krutosti atd. by se zdály napovídat, že budou mít tedy také smysl pro demokracii. Ale neměli. Girgal sám si namlouval, že parlamentní volby byly svobodné, ale ve skutečnosti šlo víceméně o pimprlové divadélko, a že lid si jeho stranu svobodně zvolil jako vládnoucí, ve skutečnosti však to alkouni chápali spíš jako jakýsi nový obřad. Všechno to byl svým způsobem podvod, podobně jako s vlastní volbou vůdce strany a ministerského předsedy, což byl vlastně poloautomatický robot, atrapa bílého alkouna, mechanický panák, uvnitř obsahující počítač a geneticky zinženýrovanou psí zrudu.

U moci byla strana mitigovaných nomoperatických progresálů, která se Girgalovi zdála jaksi sympatičtější, i když programy obou partají se od sebe zas tak strašně nelišily. Bylo to asi proto, že byl pes a pes je bytost lidová. Kdyby byl geneticky zinženýrovaným kocourem, postavil by se možná v čelo tradicionálů. Nicméně pozoroval Girgal

s rozkoší, jak si alkounští poslanci rychle zvykli na hraní na demokracii, což je vlastně podstata demokracie vůbec, protože jak mysl alkounská, tak i lidská jsou v podstatě nedemokratické. Hraje-li se však na demokracii podle pravidel, vzniká tím automaticky jakási, byť nedokonalá, demokracie skutečná a v tom je právě ta krása. Girgal, neboli vlastně řádně ctihodný pan Forbes, jak se nyní nazýval atrapový panák, chtěl v radě ministrů navrhnout, aby byl vypracován návrh zákona na zrušení trestu smrti pro většinu zločinů. Trest smrti byl totiž dosud legální, i když se již nevykonával. Různé nehumánní způsoby poprav, zavedené za Robotnosti scestnými mozky intelektuálů Vědecké Rady, jako křižování, narážení na kůl, zapalování apod., byly ovšem již oficiálně zrušeny. Trest smrti se měl vykonávat otrávením rychle působící jedovatou houbou, ale nevykonával se stejně. Tak svítala sfeniskomorfům nová éra humanity, či snad alkonity, tajně inspirovaná kynantropií. Výsledkem těchto a jiných smělych reforem a svobod bylo, že se zlodějové, vrazi, násilníci samíc atd. stávali neobyčejně drzými, Girgal si však namlouval, že zločinnost proti dřívějšímu vlastně nijak nestoupla, pouze je nyní zřejmější. Také vysoce filozoficky dovozoval, a v tom mohl mít zrnko pravdy, že těžiště zločinnosti se pouze přesunulo: kdežto dříve značné procento zločinů bylo legálních a zákonných, a to jak za škrobené a tradiční vlády hierofantů, tak i později, a paradoxně mnohem víc za vlády revoluční, byli nyní zločinci snadněji rozpoznatelní jako takoví a nemaskovali se tak snadno jako zákonodárci, soudcové, biřici, kati apod.

Nezapomínejme ovšem, že Girgal byl vlastně pes, vychovaný a vycvičený pro úzkoprofilovou odbornost kosmického navigátorství, a jako takový neměl tedy dost zkušeností a byl politicky naivní.

Jak už to tak vždy bývá, měli se velcí hajzlové všech kategorií dobře dál i za demokracie, kdežto poctivci byli dále utlačováni.

Bylo však nutno připustit, že bylo o něco méně krutosti a zvláště tlusté nespravedlnosti, protože oběti se mohly přece jen o něco lépe bránit. Někdy ovšem tato schopnost obrany slabých dosahovala směšných rozměrů: To bylo vidět např. z interpelace poslance Hormgra v záležitosti zacházení s loupežným vrahem Krkrklou. Krkrkla byl loupežný vrah jak se patří, ale protože dosud nebyl odsouzen, nesmělo se to zatím říkat a byl označován pouze jako podezřelý atd. Směšné bylo dále, že ctihodný Hormgr byl zvolen za stranu tradicionálů, jejíž členové byli v podstatě zastánci tradiční surové justice, i když pouze v nejhlubším soukromí. Nicméně Hormgr využíval současného politického podnebí, aby si stěžoval na surové jednání s vrahem, protože u vlády byli progresálové a bylo třeba lidu ukázat, že vládnou blbě po všech stránkách.

Girgal se v duchu radoval, jak rychle alkouni pochopili principy parlamentní demokracie.

Nad Alkoníí, jeho zásluhou, již vzházela aurora lepších zítřků!

Náhle se ze snění vytrhl s pocitem, že něco není v pořádku.

Syntetická odpověď ministerského předsedy bzučela dále, ale v Pyramidě bylo náhle jakoby ustrašené prázdno a ticho. Girgal vykoukl okem atrapy a vypnul odpověď, aby se neprozradil. Ministerský předseda, řádně ctihodný jemnostpán, pan Forbes, tedy umkl a díval se teprve teď, co se vlastně děje.

Řádně ctihodní členové sněmovny seděli jako zařezaní s křídly nad hlavou. U všech dveří pyramidy stáli černí alkouni v uniformách bývalých hierofantských gard a mířili kušemi a vzduchovkami na shromáždění.

Jiní čtyři stáli v uličkách mezi lavicemi poslanců. Jeden gardista, v uniformě ještě poněkud nádhernější než ostatní,

namířil kuši na ministerského předsedu a vyzval ho, aby zvedl křídla či ploutve.

Girgal uvažoval, co by měl dělat, ale pak přece jen uvedl do chodu příslušný pneumaticko-elektrický mechanismus. Alkoun, mířící vzduchovkou na ministerského předsedu, nyní pronikavě hvízdal a obrátil hlavu k hlavnímu vnitřnímu schodišti, po kterém kdysi sestupovali archihierofanti.

Po schodišti nyní sestupoval tlustý starý alkoun ve velmi nádherné uniformě, zářící zlatem a purpurem. Na hlavě měl čepici vysokého důstojníka bývalé archihierofantské gardy, avšak nádhernější než za tohoto režimu. Byl to Pegpak kwi Guruz y Korwontures, bývalý tisícsetdvacetiosmík Svatých Stráží. Revoluční kvas přežil v úkrytu neznámo kde a po nastolení demokracie se vynořil s nárokem na penzi, což mu bylo ministerstvem obrany kladně a vlídně vyřízeno. Zdá se však, že alkounská parlamentní republika si v jeho osobě zahřívala hada na prsou: tisícsetdvacetiosmík sestoupil důstojně, avšak energicky ze schodů, vystoupil na řečniště (bývalý Pahrbek Učení) a oslovil zajatý parlament britkým vojenským hlasem:

„Pánové, již dosti těchto kejklů! Alkounský lid již déle nesnese ohybnou anarchii, kterou váš takzvaný sněmovní systém zavedl! Zločinnost se rozmáhá! Mládež je nemravná, líná a zlotřilá. Pochopitelně, neboť se nebojí ani zákonů Velkého Okrouhlého, ani norem alkounských. Je vychována změkčile a nepřipravuje se ani na obranu vlasti! Váš režim není ničím jiným než zastřenou revoluční hrůzovládou, kterou jsme bohužel před nedávnem též poznali! Poctivý podnikatel dnes již nemá možnost těšiti se z výsledků své mozné práce. Musí platit těžké kontribuce, z nichž tyjí budižničemové! Místo aby byl každý odměňován podle svého přičinění a zásluh, podporuje vaše zlotřilá, skrytá diktatura zavšivené povaleče! Zákony o všeobecném právu na vzdělání a lékařskou péči a jiná podobná, nemožná

a změkčilá ustanovení, jsou prostě směšná a přičí se jak tradici a alkounským zákonům, tak i samotné přírodě. Tyto názory jsou hrubě rouhavé! Ohyždná tyranie, projevující se takzvanou svobodou projevu, zrušením tělesných trestů a takzvaným zalkounštěním popravování, které prý, ó, mrzcí šilenci!, chcete zrušit úplně, naplňuje odporem a hrůzou všechny tři duše každého vlastenecky uvědomělého alkouna. Váš vlašný postoj k tradičním hodnotám, jako je naše svaté náboženství, rovněž ukazuje, kam míříte a odkud vítr vane.

Zrovnoprávnění samic a bílých alkounů je dalším důkazem, že jste v podstatě pouzí revoluční tyranové! Náš lid však si vaši skrytou diktaturu již nedá líbit, neboť je alkounsky uvědomělý. Nemáme snad v živé paměti, jak tito tělesně i duševně méněcenní výmětkové společnosti řádili, když jim byla povolena uzda! Má snad má vnučka, můj vnuk sedět v týchž škamnech a měřit svůj od přírody vyšší rozum s nějakým nízkým bílým zmetkem, synem čističe bot či sběrače hnoje? Ale osoba vašeho takzvaného ministerského předsedy vás prozrazuje! Nejenže patří k prokleté a méněcenné bílé rase, ale stál přece v čele největších revolučních zvěrstev. (Girgal uvnitř atrapy si teď uvědomil podstatný a fatální nedostatek svého přestrojení, do té doby nedůležitý.) My, národní alkouni, nejsme ovšem proti mučení, neboť to by znamenalo pokálení tisíciletých tradic, avšak proti mučení rasy vyšší rasou nižší, ušlechtilých černých alkounů obludami bílé degenerace! Tento ďábelský zmetek prý vládne kouzly, prý má jakési dělo, jež plive ničivý oheň! Nebojíme se ho však, neboť Velký Okrouhlý je s námi a ve své přísné tvářnosti božského Kwaka potrestá a zničí bílého ďábla! Nejprve jeho! – Pak pojednáme s vámi, zlotřilí lidovládci!“

Na pokyn tisícsetdvacetiosmíka přispěchali další uniformovaní alkouni s velikým sudem třikrát destilované houbovice a vyhlili jej na ministerského předsedu. Ten se

nijak nebránil, asi byl ztuhlý strachem. Poté ponořil tisícšedmdvacetiosmík dřevinovou pochodeň do jednoho koše s aromatickým ohněm a ministerského předsedu zapálil.

Ten se kupodivu ani příliš nezmítal, ani neřval bolestí, ale seděl zcela pasivně. Jen občas pohnul křídlem, ale jaksi trhavě a mechanicky. Náhle začal promlouvat, ale zcela klidným a vyrovnaným, zvučným hlasem: „Vážené národní shromáždění – shromáždění – shromáždění – shromáždění –“ což opakoval tak dlouho, až mu uhořela hlava.

„Zhyň, ďábelská obludo!“ volal tisícšedmdvacetiosmík i jeho vojáci, kteří křeslo předsedovo nyní obkládali ledem, aby tak zabránili šíření ohně: „Zhyň, bílá nestvůro z temnot.“

K pokřiku se již počali přidávat někteří řádně ctihodní jemnostpáni, aby při novém převratu zachránili, co dosud lze

Ministerský předseda černal a scvrkal se v květech plamenů a dešti jisker a zanedlouho z něj nebylo víc než jakýsi škvarek, z něhož trčely ohořelé dráhy.

Avšak právě když dohořival, ozval se náhle jeho hlas, zvučný a nadpřirozeně mohutný, přicházející jakoby odnikud:

„Nikdy mne nezabijete! Moje tělo jste spálili, ale mou osobnost nemůžete! Nejsem ďábel, ale máte pravdu! Jsem nadpřirozený! Sestoupil jsem k vám z nebes, a to je svátá pravda! Nejste schopni mne zničit, protože na to jste příliš hloupí! Přišel jsem vás zachránit! Což již nepamatujete na ohyzdné zjevení alkouního a ochechulího psa! Podrobte se! Vzdejte se a snad vás ušetřím! Chybovati je alkounské, ale odpouštěti je vlastnost nebeských bytostí. Odložte ihned zbraně na hromádku a padněte na tvář!“

Strůjci vojenského puče v panice uposlechlí. Tisícšedmdvacetiosmík nechtěl, ale sami jeho vojáci ho přemohli a odzbrojili.

Leželi teď na podlaze, kvičíce hrůzou.

Členové parlamentu na ně rovněž vyděšeně a tupě zírali. Ti, kteří se prve připojili k volání „zhyň“, se nyní báli, že za to budou potrestáni. Nikdo si ani nevšiml, že zpod lavic vyklouzl nízkonohý pes a příkrčeně utíkal směrem ke dveřím do bývalých archihierofantských prostor, odkud vedlo tajné schodiště do paláce.

Za nějakou chvíli sestoupil Forbes, čili ministerský předseda, důstojně po hlavním vnitřním schodišti, doprovázen četou palácových biřiců.

Pohlédl na dohořívající křeslo a své minulé tělo a požádal sněmovní sluhy, aby mu přinesli jiné, prozatímní sedadlo. Biřicové pak spoutali povstalce uvnitř budovy. Velitel biřiců zatím pod vzduchovkou dovedl tisícšedemsetdvacetiosmíka ke vchodu do Pyramidy, kde tento vyzval ke kapitulaci a odzbrojení povstalecké jednotky, které obklopovaly Velkou Pyramidu zvenku. Za necelou hodinu byl vojenský puč zlikvidován a ministerský předseda odpovídal na další otázky, resp. za tím účelem zasedl na provizorní křeslo.

Nikdo se však neodvažoval se ho na nic ptát.

– W –

Ministerský předseda, nyní Otec národa, Forbes, měl ve zvláštní oblibě psy.

Ve svém rezidenčním křídle bývalého archihierofantského paláce (hierofanti byli sice obnoveni, ale drženi v chudobě) jich měl pět. Jeho komorník Bruk mladší, syn bývalého hlavního kostelníka Bruka, tvrdil, že někdy vídal mezi předsedovými psy ještě šestého, ale nikdo mu nevěřil, neboť Bruk přes svou věrnost a spolehlivost nebyl příliš byst-

rý. Mělo se za to, že neumí nejspíš dost spolehlivě počítat do šesti. Se svými psy si Forbes často hrával, učil je různým kouskům: když cvičil své psy, činil tak v přísném soukromí a nepřál si býti rušen.

Podobně arcivévoda d'Este, populární Ferdinand, jehož smrtí začíná Švejek, nechtěl být rušen, když si hrál se svými dětmi. Jednou k němu vtrhl v nějaké urgentní záležitosti jeho právník a zastihl arcivévodu, jak na všech čtyřech dělá mladým arcivévodatům koníčka. Přistižen při této necísařskovýsostné činnosti, seřezal arcivévoda právníka jezdeckým bičem, ale to si dal! Právník byl Čech, a nadto poslanec říšského sněmu, nevím, zda za mladočechy, nebo staročechy. V Praze nastal poprask, právník vzal arcivévodu snad k soudu, nebo co, a vyhrál a člen panovnického rodu musel platit, až se potil.

Bože, to se to úpělo!

Ale zpět na Alkonii:

Jen jedenkrát se stalo, že dveře nezamkl a Bruk je pak omylem pootevřel. Ztratil za trest svůj týdenní plat.

Tehdy to bylo, jak se Bruk později dušoval, že viděl u ministerského předsedy psů šest. Někdy je předseda ve volné chvíli brával i sám na procházku. Tehdy opět mívali lidé dojem, že jich vídají šest. Připisovali to nadpřirozeným schopnostem Forbese, o kterém se stále více šířilo, že je božskou bytostí.

Psi 'ministerského předsedy byli navzájem dosti různí:

Forbes sdělil jejich jména Brukovi, protože ten je krmil, česal a celkově se o ně staral. Byli to tři psi a dvě psice, totiž jedna byla zřejmě ochočená lykáoni samice. Forbes řekl Brakovi, že se jmenuje Lykáona.

Jméno Brukovi nic neříkalo, protože slovo lykáon je výmysl pozemských kosmozoologů. Bruk nedovedl slovo Lykáony vyslovit, spojení ao mu dělalo potíže. Proto mu Forbes řekl, aby jí říkal Lupulla. Lupulla se podobala pozemskému špiclovi, ale neměla zakroucený ocas. Měla hustou bílou

srst, poněkud jako namodralou, špičatý čumák, krátké vzpřímené uši a našikmené oči. Podobně vypadá taky sibiřská lajka. Další čtyři psíci se zdáli značně mladší. Z nich Xant byl zvící asi irského teriéra, kterému se celkově i podobal. Byl drsnosrstý, sjezátou hubou a měl polovzpřímené boltce. Barvu měl hnědavou jako kakao. Vynikal značným sebevědomím a měl sklon ostatní pejsky ovládat, pokud se ovšem dali. Další člen Forbesova soukromého psince byla nízkonohá psice, zhruba připomínající jezevčíka. Měla dlouhé svislé uši, porostlé dlouhou srstí a rovněž hodně srstnatý ocas. Čumák měla zahnutý dolů, podobně jako bedlingtonský teriér. Celkovou barvu měla medově žlutou, dlouhá srst na uších a ocasu byla tmavší. Na tomto medovém podkladě byla drobně tmavěji strakatá, asi jako dalmatínek, ale hnědožlutě, ne černobíle. Forbes řekl Brukovi, že se jmenuje Skylla, což tento dovedl kupodivu dobře, i když ptáčím způsobem vyslovit. Skylla byla tzv. ostrého temperamentu, jak tomu pozemští kynologové říkají, tj. popudlivá, a neustále tence ňafala a kníkala. Další Forbesův pes se velikostí podobal Xantovi, ve skutečnosti byl nepatrně vyšší. Vypadal trochu jako pudl, což nebylo divu, protože pudlovití psi se na Alkonii pěstovali pro vlnu. Tvořila základ oděvního průmyslu. Pes tedy byl porostlý tmavohnědou kučeravou srstí, ale čumák měl na rozdíl od pudla porostlý jen krátkou hladkou srstí. Uši neměl svislé jako pudl, ale vzpřímené, kulaté a chlupaté jako čivava nebo skajteriér. Ocas měl zatočený nahoru a rovněž kučeravě kosmatý. Forbes řekl Brukovi, že se pes jmenuje Jer.

Pátý pes ministerského předsedy byl největší ze všech. Byl hnědavé barvy a celkově se podobal loveckému psu, např. ohaři. Měl hladkou srst, svislé uši, rovný ocas a poněkud zašpičatělý čenich s kulatým čelem. Měl velké tlapy a celkové štěněcí proporce a chování. Tento pes se nazýval Pav, zřejmě podle pozemského názvu planety, na níž ležela Alkonie.

Kromě toho měl ministerský předseda kdesi v pomocných budovách paláce čtyři osmispřeží saňových psů, zcela stejných, bílých, černých, žlutých a namodralých. Kdesi v paláci se pro něj chovali také psi lovečtí a sportovní. To

vše bylo zbytečné, neboť Forbes na lov nechodil a na kratší vzdálenosti jezdil na lyžích. Nicméně trvali členové kabinetu na tom, že Otec národa musí žít stylově.

Komorník Bruk často vykládal jiným lidovým typům při číši řízné houbovice v hospodě „U archihierofanta“, jak neuvěřitelně chytří jsou osobní psi Forbesovi. Přejí-li si něco, dovedou prý na něj zazvonit a dát mu pomocí posunků najevo, co by chtěli. Jen mluvit, jen mluvit, říkal Bruk. A zapřísahal se znovu, že jich občas vídá šest. Alkouni poslouchali, ale příliš mu nevěřili. Nevyklučovali ani možnost, že je Bruk záměrně lakuje. Co se týče záhadného šestého psa, nevěřili mu v tom vůbec, jak již shora poznamenáno. Více se zajímali o Forbese. Zprávě Brukově, že Forbes zřejmě nemusí ani jíst, ani spát a dělá to pouze proto, aby se nelišil, věřili spíše než neobyčejné chytrosti Forbesových psů.

Ústřední park města R-r-ku byl utěšený, zvláště od té doby, co zde byla instalována elektrická světla. Alkonie byla totiž nyní již z valné části elektrifikována, vše pochopitelně zásluhou výborného Forbese.

Na ozdobných fungáriích visely barevné lampy v podobě fantastických, nikdy předtím nevidaných útvarů, a dodávaly parku tichou pohádkovost. Tyto nevidané tvary byly ovšem udělány na způsob pozemských květů a ovoce, ale to alkouni nemohli vědět, a také by jim to nebylo ani možno vysvětlit. Nicméně se pohledem na světla kochali. Alkounští básníci skládali na park ódy, opěvující v nich krásu, pokrok a moudrost velikého Forbese. Kolem Forbese se vytvářel stále zřejmější kult osobnosti. Girgal tento vývoj trpěl, jednak proto, že by ho bylo těžko zarazit, jednak od atentátu na Forbese řídil Alkonii spíše v duchu osvětlené diktatury než parlamentní demokracie, tedy spíše jako nějaký latinskoamerický plukovníček nebo blahé paměti drug Josip Broz Tito. (Doufám, že nikdo není tak naivní, aby

tvrdil, že mezi pravou a levou diktaturou je rozdíl. Ale nech-
rne toho. Kdo má všech pět pohromadě, ví to už dávno sám,
a fanatika nepředěláš, dělej co dělej.) Všechny demokra-
tické instituce byly ovšem formálně zachovány, což je rovněž
obvyklý trik, datující se již od císařského Říma. Dále byl
Girgal též psovsky oddán památce původního Forbese a ne-
bránil oslavování jeho jména též z jakési piety.

Pouze jednoho básníka pokáral osobním dopisem, když
tento napsal, že Forbes je tvůrcem vesmíru. Tím prokázal
větší vkus a rozum než Stalin, který obdobného vlezdoprde-
listu naopak udělal zasloužilým umělcem. To vše jen mi-
mochodem.

Toho dne, či vlastně noci, či jak chcete, plnily lampy
také svůj důležitý úkol praktický, neboť nebe bylo zataženo
a Tvář Okrouhlosti se skryla. Občas sněžilo, ale teď náho-
dou právě přestalo. Nicméně sníh na cestách byl dosti hlubo-
ký a sněhové čepičky na stromových houbách poskytovaly
milý a pohádkový pohled, zvláště ve spojení s ozdobnými
elektrickými světly. Tímto zimním a nočním pohádkovým
parkem se procházel ctihodný Forbes, ministerský před-
seda Alkonie, se svými osobními psy. Byl kvadrant, kdy
většina alkounů spí, a předseda byl nerušen. Jeho pět psů
ho obklopovalo, ale vskutku – měl ještě šestého, kterého
vedl na šňůře.

Tento šestý pes byl nízkonohý, barvy pepř a sůl, s po-
lovzpřímenými boltci a klabonosou mordou jako bedling-
tonský teriér. Byl poněkud drsnosrstý a měl kolem huby
střapaté drsné chlupy jako stájový pinč. Jeho oči se svis-
lými víčky měly poněkud lidský tvar a výraz:

Tento šestý pes byl ovšem Girgal a Forbes nevedl jeho,
nýbrž on Forbese. Zdánlivě vodící šňůra byl totiž kabel:
obojek, na kterém byl kabel připnut, obsahoval důmyslné
dekódovací zařízení, kterými se slovní rozkazy Girgalovy
měnily v takzvané booleské vektory neboli digitální sek-
vence, zkrátka v procesí nul a jedniček nebo čárek a teček,

Kwekwork se poklonil rudému srpečku nad magnetickým východem, neboť si zachoval zbožnou mysl i v době první revoluční vlády a také při pozdější demokracii a nehodlal se vzdát svého přesvědčení ani při nastávající osvícené diktatuře. Činil tak s určitým pocitem viny, protože za revoluční vlády musel s ostatními vyznat, že Velkého Okrouhlého pokládá nikoliv za moudrou vševládnou bytost, ale za kulatý kus země atd. Musel opakovat i jiné nesmyslné bludy, kterým se v duchu smál, jako že Alkonie leží na kouli a otáčí se! Vždyť by z ní přece všechno spadlo! Tyto bludy byly hlášány i později za demokracie, ale nikdo nebyl nucen jim věřit, a Kwekwork dokonce napsal a uveřejnil proti nim brožuru. Chtěl se tím očistit, ale přece jen si nebyl dosti jistý, zda mu Jasný odpustil. Za největší hřích pokládal, že musel opakovat rouhání, podle něhož Kwok a Kwak nejsou dvě osobnosti Velkého Okrouhlého, ale dvě různá nebeská tělesa, mrtvá a nemyslicí. Poklonil se tedy znovu a přikročil k dalekohledu, který trůnil na vrcholu Pyramidy a byl další vymožeností, kterou alkounům přinesl kdysi božský prorok Srkrkla. Dalekohled již dlouho předtím nefungoval, ale Forbes, když mu to řekli, se dal vytáhnout na Pyramidu (schodiště pro něj bylo příliš úzké), zahnal všechny ostatní zpět, aby byl zcela sám, a pak nějakou asi magií dalekohled zase spravil. Tento čin nesmírně podpořil jeho celkovou popularitu.

Kwekwork čistil okulár jemnou kůží rohouna a při tom se na pozorování božských bytostí připravoval modlitbou. Mrak, dosud zakrývající východní oblohu nad Vstupní Branou, se pohnul a Kwekwork strnul:

V souhvězdí Ochechule zářila dosud neznámá hvězda, a co více, bylo vidět, že se z ní táhne dlouhý chvost, směřující k Studené Bráně Vstupu.

Třesoucíma se rukama, či modifikovanými křídly, nastavoval Kwekwork dalekohled a pak se jím dlouho díval. Neviděl sice mnoho jiného, hvězda byla snad o malinký

fousek větší a na okrajích duhová. Vynález božského Srkrkly měl totiž značnou chromatickou vadu. Nicméně se Kwekwork díval dalekohledem dlouho. Pak, zřejmě ve značném vzrušení, neboť se skoro potácel, seběhl rychle ze schodů, vyndal lyže z kouta, zamkl, nasadil si je a pospíchal k paláci Otce národa, dříve rezidenci ministerského předsedy, dříve Paláci Robotného Alkounstva, dříve svaté stoličce archihierofantů. Strach a pocit důležitosti ho poháněly: kometa je u alkounů nejen znamením všeobecně zlověstným, ale podle staré redakce Svatých Desek, která je přísně tajná, posvátná a lidu nepřístupná, zjevení komety předcházelo též Velké Katastrofě, která změnila tvář země.

Kwekwork pospíchal oznámit zlověstné znamení Otcí národa.

Na periférii města, v malých kapličkách, tloukli hierofanti na gongy a zpívali a vyvolávali, věřících však již nebylo kolem nich zdaleka tolik jako v době hierofantismu, kdy se do kostelů chodit muselo. Byl totiž opět půlden tmy, nežli se vynoří Velký Okrouhlý v dobrodějně osobnosti Kwoka, a ke všemu stála na obloze zlověstná ocasatá hvězda. Nicméně nebylo město v tomto truchlivém a nebezpečném mezidobí již tak temné jako dříve, neboť na rozkaz Otce národa se na hlavnějších ulicích a náměstích již zavádělo elektrické osvětlení. Ulicemi města spěchal na lyžích ministerský biřic, nesoucí válec se zlatou visutou pečetí, kterým se svolávali ministři do kabinetní rady. Tento váleček byl symbolickým svítkem pergamenu a původně znamenal listinu, kterou svolával archihierofant svou posvátnou radu, nicméně později měl tento útvar smysl jen alegorický.

Ministři si nedali vymluvit, aby nebyli svoláváni starým slavnostním způsobem, ačkoliv jistě jednodušší by to bylo pomocí elektrických zvonků, instalovaných v jejich rezidencích, jak navrhoval Girgal, tj. Forbes.

Telefony v Alkonii dosud zavedeny nebyly.

Biřic spěchal dům od domu.

Zanedlouho počaly před palácem Otce národa zastavovat sáně, řízené skvostně oblečenými vozky a tažené psími spřeženími vzácných ras: nastávala mimořádná schůze kabinetu.

Ministři se hrnuli dovnitř, odkládali svrchníky, klobouky a deštníky, které nosili proti sněhu a jako odznak svého úřadu, vcházeli do dveří tajného tapetového pokoje Otce národa, kde se pravidlem mimořádná zasedání kabinetu vždy konala.

Položili na stůl svá portfolia a napjatě čekali na objevení Forbesovo. Tušili, že náhle svolané zasedání je v souvislosti s objevením ocasaté hvězdy, která plnila celou Alkonii úzkostí a obavami.

Konečně se počaly otvírat tapetové dveře ve stěně a ministři se vymrštili do pozoru. Ihned se však zase mrzutě a zahanbeně posazovali, když zjistili, že se ve dveřích zjevuje pouze státní tajemník Kwekwork, a nikoliv nadal-kounská, mystická postava Forbesova.

Je třeba poznamenat, že od nezdařeného vojenského puče začal i Forbes poněkud strakatět a nebyl již tak vyloženě celý bílý jako na začátku revolučních událostí. Také ministři a tajemník byli strakatí, protože po nezdařeném atentátu byla úplná černost podezřelá jako známka sympatií se stranou svrženého čtyřtisícsedmsetdvacetiosmíka. Bílí a málo strakatí alkouni si barvili černé skvrny a černí nebo převážně černí zase bílé. Kwekwork byl ovšem strakatý již od pádu hierofantismu, kdežto za revoluční vlády byl hodně nabílený a za republiky vykazoval jen několik diskrétních bílých flíčků, byl nyní za osvícené diktatury Otce národa pečlivě černobílý půl a půl.

Místo Otce národa tedy vstoupil Kwekwork a kulhavě kráčel ke svému místu. Na otázky, co se mu stalo a kde je Otec národa veliký Forbes, vyzval Kwekwork pouze pány k utišení a pozornosti.

Poté pronesl Kwekwork předem připravenou řeč, ve které vyzvedl vážnost situace:

„Pánové, svolal jsem vás o své újmě a ve svém úřadě státního tajemníka, neboť události se v pravém slova smyslu hrnou a řinou a jsme postaveni tváří v tvář neobyčejným, an bych tak děl monstrózním a neuvěřitelně bizarním událostem.“

„Přiznávám,“ pravil státní tajemník, „že jsem v první chvíli nevěděl, sním-li či bdím. Proto jsem vás, pánové, povolal a nemusím snad zdůrazňovat, že toto naše zasedání je krajně a navýsost tajné.“

Strašlivé odhalení, které učinil, pravil dále tajemník, by bylo naprosto a zcela neuvěřitelné, kdyby je nemohl doložit makavými fakty. Proto žádá pány ministry, aby s konečným úsudkem posečkali, až budou předloženy důkazy. Věc je sice neuvěřitelná, ale není zbytí, musí být oznámena a vyložena. Kwekwork vzdychl. Vykládal pak běh podivných a neuvěřitelných událostí.

Ministři poslouchali napjatě a vzrušeně.

Kwekwork líčil, jak vystoupil na Pyramidu, aby pozoroval hvězdy, a jak když se mraky roztrhly, spatřil kometu: vypravil se tedy ihned, aby neblahý jev oznámil Otcí národa. Protože věc spěchala a byla krajně důležitá a nebezpečná, dovolil si Kwekwork vstoupit do vnitřních komnat Forbesova rezidenčního křídla bez předběžného ohlášení. Komorník Bruk mu oznámil, že Forbes se prochází ve vnitřní zahradě paláce, a tedy tam ho Kwekwork spěchal hledat. Slyšel jakési divné pískání, jako když kňučí pes, a slyšel též mluvit Forbese. Nakonec spatřil – a nyní mi nebudete věřit, snažně vás prosím, věřte mi chvíli, než budu moci předvést makavé důkazy – jde o monstrózní odhalení, bizarní a neuvěřitelné.

Spatřil Forbese, jak provádí různé úkony, jako by cvičil. Různé postoje křídly a nohama, kroucení hlavou, naklánění, sedání, zvedání sněhu ze země apod., jako by byl

očarován. Kwekwork se zarazil a nevěděl, co má dělat, proto se proplížil houbovým houštím a díval se. Forbes podivně cvičil a byl obklopen svými pěti psy. Avšak byl zde ještě pes šestý – a nyní promiňte, že musí odbočit: Je mu krajně bolestné, že za tím účelem musí na chvíli odstranit zákaz nejmenovatelnosti, ale není jiného zbylí, pravil Kwekwork. Činí tak ze své moci státního tajemníka. Jak si starší z vás budou dobře pamatovat, existoval ke konci nejmenovatelného období hierofantismu nejmenovatelný archihierofant Schrl. Ten byl svržen zejména proto, že bylo zjištěno, že má ďábelského psa, který mluví. „Pánové,“ řekl teď Kwekwork, „odvolávám se na znění Zeleného Dokumentu o anulování minulých činů Otcem národa a připouštím, že jsem býval již v jeho službách. Byl jsem jeho důvěrným služebníkem a toho psa jsem často vídal. Mohu potvrdit, že pes je ďábelský, protože mluví alkounskou řečí – po popravě zlotřilého nehodného arcizrece tento pes zmizel a nikdy se již neobjevil. Avšak, pánové, nastojte! Nyní se objevil znovu a koná další ďábelské pikle. Jeho náhlé objevení se zdá být v souvislosti s příchodem ocasaté hvězdy – ale zdá se, že byl s námi již dříve – ne, nechci ani domyslet! Ostatně přesvědčíte se brzo sami: vzhledem k dočasnému odstranění nejmenovatelnosti a s přihlédnutím k Zelenému Dokumentu mohu nyní též prohlásit v tomto shromáždění, že někteří jiní z nás, např. ministr vyučování Grak, toto ďábelské zvíře znali a jistě poznají. Zanedlouho se přesvědčíte – avšak zpět k věci. Nuže, když jsem pozoroval divné chování Forbesovo ve vnitřní zahradě, viděl jsem, že mezi jeho pěti psy je jako šesté i ono pekelné zvíře – ďábelský Xant. Zdálo se, že kňučením dává omámenému Otcovi národa jakési rozkazy. Občas také mluvil k ostatním psům – zřejmě artikulovanou řečí, ale nějakým jazykem pekelníků, ne alkounský. Zdálo se nejprve, že má Forbese pod nějakou kouzelnou mocí. Chtěl jsem zakročít, ale, upřímně řečeno, nebyl jsem ozbrojen a bál jsem se, že by mne psi potrhali.

Čtyři z nich jsou dosti velcí a jeden je vlastně ochočená vlčice. Chtěl jsem se tedy zase odplížit, než mne psi zvětrí, a vyhlásit poplach. Avšak v tu chvíli ďábelský Xant něco řekl a čtyři z ostatních psů někam odběhli. Zůstal tam pouze on sám a vlčice. Chtěl jsem se tedy již odplížit, abych přivolal Otcí národa – tak jsem se v té době ještě poctivě, i když zpozdile domníval –, abych mu přivolal pomoc, ale tu se stalo něco – něco zcela neobyčejného. Ďábelský Xant něco zaskučel a nastojte! V zádech Otce národa se udělalo okénko, spustil se z něho jakýsi žebříček a démonický pes vlezl dovnitř. Pánové, náš Otec národa, veliký Forbes není nic jiného než automat! Automat, ovládaný ďábelským psem! Ticho, prosím, ticho žádám! Důkaz vám podám za malý okamžik. – Však to jistě umí, podobná automatická zařízení přece začíná zavádět. Pánové, pánové – debatovat budeme, prosím, později... Ano, předvedu vám všechno – ale abych dokončil... V té chvíli mne však navěřtila krotká vlčice a vrhla se na mne. Vytrhl jsem ze země kůl, podpírající jednu houbovinu, a bránil se. Podařilo se mi šelmu omráčit, i když mne předtím pokousala. Pekelník vylezl z atrapy Otce národa. Zahnal jsem ho od ní a pak jsem ho chytil do svého vrchního kabátu. I pak mi pokousal křídlo. Nohu, jak vidíte, mám od vlčice celou potrhanou. Nesl jsem ho dovnitř a ďábelník kňučel rozkazy automatu a ten se za námi rozběhl. Dostal jsem tak i tuto neuvěřitelnou nestvůru dovnitř. Zatím jsem vše utajil i před palácovým služebnictvem. Ani Bruk nic neví – pouze jsem si dal přivolat lékaře, aby ošetřil moje kousnutí –, řekl jsem, že mne napadli moji šaňoví psi – to je dosti časté, jak všichni víme.

Tak – teď jsem vám v podstatě odhalil hnusné a neuvěřitelné tajemství. Napřed vám ukážu důkazy a pak se poradíme co dál. Lid Forbese miluje, vzdor tomu, jak se dříve choval za revoluce – nevím, nevím, jak bychom jim to vysvětlili. Ale prosím, pánové, již pojdme,“ pravil dále Kwekwork a kulhal napřed.

Kabinet se dal na pochod tapetovými dvířky. Vstoupili do další, ještě tajnější komory, rovněž osvětlované elektricky. Také elektricky byl nyní poháněn větrák, zavedený zde již za hierofantů, kdy ho šlapával zvlášť k tomu cíli cvičený psík.

Zde se zrakům alkounské vlády otevřela neuvěřitelná podívaná: U stolu seděl Forbes a tvářil se jako obvykle, vážně, důstojně a nepřístupně. Vypadal zcela přirozeně a jako jindy, takže někteří ministři pozvedli nesměle křídlo na pozdrav. Všichni, včetně Kwekworka, byli překvapeni, když udánlivý automat pozdravy opětoval. Na konci stolu stála klec, zamknutá na visutý zámek, a v ní seděl divný nízkonohý pes, kterého někteří členové kabinetu pamatovali jako loveckého psa a zvláštního miláčka nejmenovatelného archihierofanta Schrla. Překvapili ho, jak se pokouší otevřít zámek kovovým pisátkem, používaným na povoskované destičky: ale nemohl zvnitřku k zámku dobře dosáhnout a také jeho přední končetiny se k tomu příliš nehodily. Když ministři vstoupili, rychle upustil pisátko na dno klece. Bylo záhadné, jak se k němu dostal.

V jiné, větší kleci na zemi u zdi byla bílá alkounská vlčice. Při příchodu ministrů začala vztekle vrčet a štěkat a sápal se s vyceněnými zuby proti mřížím, ale umlkla a lehla si, když ji podivný jamník jakýmsi téměř alkounský znějícím štěkem okřikl. Dále už jen tiše vrčela.

Ministři, udiveně a bázlivě, zvědavě a i s jinými smíšenými pocity se usadili u stolu proti nehybnému Forbesovi.

„Tak pánové, co uděláme?“ tázal se Kwekwork. „Vidíte, že situace je zřejmá. Pes v kleci, d'ábelský Xant, projevuje, jak jste jistě dobře viděli, nadpsovskou inteligenci: okřikl vlčici, jako pán okřikne psa. Viděli jste také, že se pokoušel otevřít zámek kovovým pisátkem. Myslím, že budeme muset d'ábelské psisko zabít, a pak se uvidí. Ale napřed bychom je měli donutit, aby promluvílo. Ale snad bude lépe,

budeme-li mučit vlčici – pamatuji se, z doby nejmenovatelná, že šílený Xant jevil jistou nesobeckou velkomyslnost a statečnost – při lovu a podobně – tak to bude snad i efektivnější. Rozpálíme v kamnech pohrabáč...“

„To nebude třeba,“ promluvil tu podivný pes v kleci alkounským jazykem a všichni kromě Kwekworka strnuli uděšeným údivem. Tím jim také uniklo, že Forbes obrátil teď kněmu hlavu. „Kwekworku, divně se mi odvděčuješ! Kdyby nebylo mne, byl bys teď už dávno mrtvý! Pamatuješ, jak při povstání bílých alkounů vnikla lůza do Velké Pyramidy? Chtěli tě zabít, ale Velitel nedal. Ten velitel jsem byl já, jak už teď vlastně víš.“

Kwekwork se chystal odpovědět a Xantovi rozhořčeně vyčíst, že byl vůdcem bílých rebelů a tak dále. Nejspíš by si věc ani později nedal vysvětlit, protože pojmy jako člověk, kynantrop, astronaut, zeměkoule, psychopat apod. by mu nebylo možno vůbec objasnit, ani kdyby poslouchal a poučit se chtěl. Girgalova situace byla krajně obtížná, což si teprve nyní jasně uvědomoval. Opakoval pouze zmateně znovu:

„Ten velitel jsem byl já, Kwekworku.“

Ale vtom se stalo něco neočekávaného. Udánlivě mechanický Forbes náhle otevřel zobák a prohlásil zcela zřetelně svým obvyklým, tj. Girgalovým hlasem: „Ale velitel jsem přece já!“

Panáček měl totiž některé reakce předprogramovány, to ale alkouni nemohli vědět a ani by se jim to dobře nemohlo vysvětlit.

Učení o třech duších bylo sice za bílé revoluce prohlášeno za kněžourský blud a nesmysl a nahrazeno učením, že duše nejsou nic jiného než hlína přesazená do hlavy, avšak bez bližšího vysvětlení.

Později za demokracie i nyní za osvícené diktatury bylo možno též hlásat různá učení jiná než hierofantské nebo o hlíně v hlavě. Způsoby, jak si alkounští filozofové

představovali principy inteligentního chování, byly neobyčejně rozmanité, bizarní a stupidní.

V tom se nelišily od psychologických názorů dnešního lidstva, s tím rozdílem, že alkouni neměli ještě k dispozici teorii autoregulačních systémů, matematickou logiku atd., a tak tedy měli pro svou blbost jistou výmluvu či omluvu. Proto také jim, podobně jako většině dnešních pozemských psychologů, psychiatrů a filozofů, nebylo možno vysvětlit, na jakých principech pracují roboti, počítače, a tedy zřejmě i živé organismy. S tím rozdílem, že tito pozemští učenci přijímají fakta o robotech jako pravdivá a daná, protože potvrzená každodenní zkušeností, i když většinou nejsou ani za prase schopni postřehnout, o co jde v útrokách těchto systémů.

Tento nářek nad lidskou stupiditou sem však vlastně nepatří. Jen v tom smyslu, že při nedostatku náhledu do autoregulačních systémů a zkušenosti s nimi bylo náhle promluvení Forbesovo všem shromážděným neklamným důkazem, že Otec národa atrapou není, i počali ze strachu a z naučené loajality Kwekworkovi odporovat. Mluvili jeden přes druhého a předprogramovaný Forbes po každém mluvčím vždy otočil hlavu. Mechaničnost tohoto chování jim unikala i brali to jako důkaz Forbesovy životnosti a skutečnosti. Nicméně i tak nevěděli, co si o situaci mají myslet, proč to Forbes všechno připouští, co znamená mluvící pes atd.

Ukázalo se, že v tajném kabinetě nejsou kálicí nádoby, ani sluha, který by s nimi obcházel, a někteří ministři, nemohouce z rozčilení defekaci zadržet, postříkali bílým ptáčím trusem podlahu, nábytek a jemně tapetované stěny. U alkounů to ovšem není tak velký společenský prohřešek jako u lidí s jejich pomalejším opičím metabolismem, spíš jen něco jako krknutí, ani ne zabzdění, tj. v naší současné euroatlantické kultuře. Girgal v kleci se smál. Jak známo, psi se smějí. Kynantrop by se zřejmě asi smál ve stejných

situacích jako člověk. Lykáona se opět zuřivě rozštěkala. Kwekwork sám byl zmaten, ale životnost Forbese si teď již nemohl připustit, i když se mu nyní také zdála evidentní.

V zoufalé snaze zachránit kůži trval tvrdošíjně na původním názoru a sám se o jeho správnosti jaksi sugestivně přesvědčoval. Když vřava dostupovala vrcholu, vyskočil Kwekwork sounožmo na stůl a hlasitě zakokrhla: „Ticho!“

Skřečel, vyskakoval a mával křídly drahnou dobu, až se ministři uklidnili a nakonec zmlkla i vlčice v kleci. Po celou dobu Forbes nehybně seděl a díval se upřeně vpravo hled' na běsnícího státního tajemníka. Jiný program na tyto situace totiž neměl a Girgal neviděl důvod, proč by ho v této chvíli komandoval. Ve vřavě by verbální ovládnání semirobota stejně nebylo možné.

„Blázni! Hlupáci!“ křičel Kwekwork a překřikoval svou vlastní nejistotu a strach. „Je to panák! Automat! Viděl jsem ho, jak se otvírá, a Xanta, jak do něj leze! Podívejte se, tady vzadu, tady má ta dvířka!“

Kwekwork šmátral křídlem po Forbesových zádech, ale nic se nedělo, a tak nemohl nic nahmatat. V zuřivé úzkosti Forbese do zad tloukl a pak i kloval zobákem. Forbes ne-reagoval. Náhle Kwekwork zděšeně odskočil, neboť Forbes povstal.

Všichni ztichli jako pěny. Kwekwork seskočil ze stolu.

Forbes se velitelsky rozhlédl, založil si levé křídlo do boku a pravé vztáhl v řečnickém gestu. Odkášlal si a spustil vážným orátorským hlasem, který byl nicméně Girgalův:

„Drazí spoluobčané,

události, jež prožíváme, jsou významu dějinného a celá Alkonie prodělává velikou přeměnu.

Na nebi se objevila ocasatá hvězda. Všichni jsme jejím objevením silně znepokojeni. Vy proto, že se zjevení hvězdy s ocasem tradičně obáváte jako velmi nepříznivého znaku hrozících budoucích katastrof.

Já, váš Velitel, jsem znepokojen proto, protože vím, o jaké nebezpečí jde a na jaké události je váš tradiční strach z chvostnané hvězdy založen. Ocitám se v těžké situaci, protože některé věci vám prostě nemohu vysvětlit. Není to tak, že by byly nad vaše chápání, ale je to způsobeno tím, že pro některé části výkladu nemáte příslušné znalosti. Mnozí z nás například věří, že Alkonie je placka, spočívající na zádech čtyř kosmických ochechulí, jiní pak vyznávají učení, že Alkonie má tvar oltáře, tedy kvádrů – a tak dále a tak dále.

Je vaším demokratickým právem věřit, co si přejete, a nechci vás nyní popouzet výkladem, že se snad mýlíte. Je nesmírně důležité, abyste mi věřili a mne uposlechli, protože na tom záleží vaše přežití.

Stará redakce Svatých Desek, nepřístupná laikům, ani mnohým hierofantům, a pozorování a výpočty mne poučily, v jakém jsme všichni, moji drazí spoluobčané, vážném a – ano – smrtelném nebezpečí.

Zachováte-li se podle mých instrukcí, všichni přežijeme, a naopak, bude se nám, jak věřím, dařit mnohem lépe, a náš život bude podstatně radostnější. Tedy, moji drazí spoluobčané, pokusím se vám vysvětlit, o co jde:

Ocasatá hvězda, kterou vidíte na nebi, zmizí pod obzorem a po dobu jedenatřiceti obrátů se nebude nic dít. Pak se objeví znovu a bude se přibližovat k Alkonii. Není teď důležité vykládat, proč to nastane, ale prosím, věřte mi. Není to žádný dohad, dá se to přesně vypočítat. Nevystěhuje-li se, ocasatá hvězda nás zasáhne a zničí celou Alkonii. Je totiž mnohem větší, než si myslíte. Není pravda, jak se domníváte, že hvězdy, žijící v teplých pramenech, jsou spadlé hvězdy nebeské a že by byly jen takto malé. Až hvězda s ocasem dopadne na Alkonii, zničí vše živé, věřte, je obrovská. Před dávnými a dávnými časy nastalo něco zcela obdobného. Památka na to se zachovala po generace

v myslích předků alkounů a v pozměněné, alegorické formě přešla i do starého textu Svatých Desek. V ještě změněnější, zmírněnější formě byla přijata do nové redakce a tak jste se jí učili. V době, než první kometa dopadla, byla v námi obývané Alkonii voda, všude voda. Tato voda nemrzla, ale nebyla horká, jako v nezamrzajících jezerech a potocích. Bylo to proto, že celá země byla mnohem teplejší. A to bylo proto, že tehdy svítilo po polovinu obratu veliké světlo, o kterém se temně zmiňují Svaté Desky. Toto světlo dodnes osvětluje část země za horami, odkud k nám vane teplý vítr Horhor. Alkouni, či jejich předkové se potápěli do vody. Proto se dodnes tak rádi koupete a proto máte nepromokavé peří a zbytky plovacích blan mezi prsty a dovedete na dlouho zadržet dech. Nechci vám o tom zatím víc vykládat, abyste se snad nepohoršili a nestalo se, že byste mne dále neuposlechli. Jiní tvorové, jako sviňouši, ochechule, krabi, lezouni a hlemýždi, byli také původně vodní živočichové. Někteří se přizpůsobili vyšším teplotám a žijí dodnes v teplých vodách Alkonie.

Ale dopad ocasaté hvězdy moře vysušil. Mnoho tvorů zahynulo a ti, co zůstali, se naučili žít na souši. Žrali jeden druhého, houby a spory, které začal přinášet Horhor a přináší dodnes. Později se do Alkonie nastěhovala i jiná zvířata, jako rohouni, blbouni, sovy a vlci. Z vlků se u alkounů pak stali psi. Někteří psi jsou ještě jiného původu, ale to byste nepochopili. Náraz hvězdy také způsobil, že velké světlo zmizelo za obzorem a již se neobjevuje, těžko vám teď vysvětlovat proč. Avšak za horami svítí. Proto vám jako váš vůdce a otec nařizují toto: Až uplyne třicet obrátů a hvězda s ocasem se opět objeví, ať si každý vezme potravu na deset obrátů a odebere se k úpatí Velké Homole, jižně od Velkých Kaskád.

Zde se pak ukážu a dopravím vás do bezpečí.

Nezapomeňte na má slova a prosím uposlechněte mne!“

Ve Forbesovi to zachrastilo a opět se posadil.

Ministři seděli jako zařezaní. Po chvíli začali mluvit, a to velmi rozčileně. Někteří poukazovali na to, že Forbes mluví stejným hlasem jako ďábelský pes a že jde jistě o nějakou nástrahu pekla. Je to ostatně vidět např. z neslýchaných tvrzení o hvězdě, veliké tak, že by mohla zalehnout celou Alkonii. Což není psáno ve Svatých Deskách, že Tvář Okrouhlosti obnáší jeden psí pochod? Zda by tedy mohla být nějaká hvězda větší než jeho Okrouhlost, když přece všichni víme, že hvězdy jsou menší.

Hvězdy, spadlé do teplých pramenů, nejsou přece větší než tlapa velkého psa. Nebo že prý je někde světlo jasnější než Velký Okrouhlý!

Rouhání je to, povídám, rouhání!

No ano, a kromě toho, pánové: kdyby to světlo bylo tak velké, to by jistě roztálo všechn sních, jako když doma postavíme sních nebo led na kamna. Z čeho by pak Velký Okrouhlý byl stvořil alkouny? No, ale to už je věru nemsysl.

Rouhání to je a změtení myslí... Ostatně ať nám na ty námitky odpoví, je to asi přece jen panák – atd.

Girgal v kleci zoufale zavyl.

„Ano, je to panák,“ křičel teď alkounský, „ale to, co říká, je všechno pravda. Vložil jsem to do něj, aby vám to hlásal – ale prosím vás, zařídte se podle toho. Jinak všichni zahyneme! Později vám to všechno vysvětlím – ostatně tam, kam vás zavedu, budete vidět sami Velké Světlo a poznáte, že jsem vám nelhal. A vaše kuřata už budou všemu rozumět – jen vás zapřísahám – poslechněte mne a pusťte nás z klece – ať se zachráníte!“

„Co nás chceš učit, vždyť jsi jenom pes!“ vykřikl Kwekwork.

„Ano, je to pes, jenom pes a ďábelský k tomu,“ křičeli ministři jeden přes druhého, kálejíce rozčilením, až se tapetový kabinet počal podobat kurníku.

„Zabte ho, obludu, i s tím jeho panákem!“

Situace pro Girgala se zdála kritická.

V této chvíli se však otevřely tajné tapetové dveře a jimi jako deus ex machina vstoupil – Forbes!

Promluvil a jeho hlas zněl poněkud jinak než obvykle: „Pánové, promiňte. Stali jste se subjekty určitého experimentu. Vysvětlím to později. Nyní se, prosím, rozejděte. Mou atrapu tu nechte! Ale pusťte napřed z klece mé psy. Okolnost, že Xant První mluví, vám později též vysvětlím. Nepanikujte. Mám situaci pevně v rukou. Řeč automatu zřejmě vyžaduje zlepšení, aby jí alkouni věřili. Ale v podstatě je správná. Věřte mi jako svému vůdci a otcí. O tom zítra. Pusťte mé psy. Děkuji. Dobrý odpočinek!“

Nový Forbes s Girgalem a Lykáonou odešel a ministři, krajně zmatení, zůstali chvíli tupě sedět i s forbesí atrapou.

– X –

„Ggurum gurum gurum vyptoto vyptoto – že zjevení hvězdy – gurum gurum gurum – kvík – hudlhudlhudla – ocitám se v těžké situaci, protože některé věci vám nemohu vysvětlit: Není to tak, že by to bylo bylo bylo bygrrrrrrrrm – kvívk – ale způsobeno – gurum gurum gurum – článek víry...“

„Podívejte se na potvoru, ještě pořád kecá! Ať s ním děláme co chceme, mele svou. Pojd'te, zapálíme ho, ať už je s obludou konec.“

V údolí mezi horami plály hranice a pochodně a mezi nimi stály zakuklené postavy. Všechny měly na hlavách jakési bedny tvaru krychle. Na těle měly černá roucha se všelijakými rudými symboly. Mohlo jich tam být asi dvě

stě snad i víc, protože nedostatečné osvětlení a černá roucha ztěžovala viditelnost a možnost počítání.

Scenérii ovládala jakási struktura z houbové dřeviny na způsob fotbalové branky nebo bývalého klepadla na koberce, na které byl za křídla přibit Otec národa, dříve ministerský předseda, dříve Velitel revolučních gard Forbes. Zářivě svítil do tmy, protože z něho strhali šaty a obnažili jeho víceméně bělostné peří. Dvě velké pochodně, zatknuté do rozsedlin ve skalách, obklopujících úzkou kotlinu, ho jasně osvětlovaly.

Zakuklení alkouni do něj stříleli z kuší a zřejmě se výborně bavili. Forbesovo tělo se ježilo šípy, nicméně z něj kupodivu krev netekla a také nejevil žádné známky bolesti. Pouze točil hlavou a očima a ze zobáku se mu linula, už po kolikáté, řeč o nebezpečí přicházející komety, kterou jsme již vyslechli při tajném zasedání ministerského kabinetu. Nyní však byla, k potěšení shromážděných, řeč již zmatená a přerušovaná podivnými zvuky, které shromáždění s rozkoší mylně vnímalo jako projevy utrpení.

Jakousi podivuhodnou změnou a souhrou okolností se stalo, že Forbes zničehonic přijel do jejich městečka, vždy věrného tradicím a národním černo-alkounským hodnotám. Přijel zcela nečekaně na lyžích, bez všeho doprovodu, postavil se na náměstí a počal kázat svou řeč.

Obyvatelům této zaostalé obce, živicím se primitivním houbovým zemědělstvím a pěstováním pudlů na vlnu, se zdála příležitost zmocnit se nenáviděného reformátora zcela geniální. Zajali ho, odvěkli do městské šatlavy. Po celou dobu, kdy byl zajímán a vlečen, pokračoval Forbes neochvějně ve své řeči, a když ji dokončil, opakoval ji znovu a potom zase. Nejedl, nepil, nespal a nekálel. Pokračoval v hlásání své řeči ve vězení pořád a pořád, a to tak silným hlasem, že se jeho řeč opakovaně rozléhala po celém městečku, takže některá kuřata ji již uměla nazpaměť a hrála si na Forbese. Nebylo možno toto plkání zarazit. Ačkoliv pů-

vodně chtěli použít Forbese jako rukojmí, povolily v kvadrantu odpočinku (tj. alkounské noci) obyvatelům nervy, vyломili dveře šatlavy, což nebylo příliš těžké, a odvěkli Forbese do rokle.

Zde ho ukřižovali a stříleli na něj z kuší.

Všichni černí obyvatelé městečka (a několik převážně černých strakáčů, kteří si nečetná bílá místa pečlivě a tajně zamalovávali), byli členy tajné organizace Krklxprx, která vykvetla za demokracie a osvícené diktatury, byla vymyšlena a nově fundována vlastně už za revoluční hrůzovlády jako její protiváha, ale v té době zůstala pouze ve fantazii, protože uplatňování pravotočivého sadismu bylo v oné době příliš riskantní. Povstání čtyřtisícisedmsetosmíků, byť nepodařené, dodalo spolku odpich. Krklxprx byla organizace, určená pro udržování tradičních hodnot alkounské civilizace a kultury, jako jest černostenství, správné místo pro samice a bělouše, řezání kuřat ve školách, udržování čiré hierofantské víry a dobrého starého řádu. Krklxprx bděl nad udržováním těchto hodnot alespoň na místní úrovni, a to pomocí osvícené přísnosti, kterou nelze zaměňovat s proletářským terorem, neboť se od něj liší, zejména ideologickým přesvědčením angažovaných osob. Nelze říci však ani, že by se tyto dvě strany téže smrduté mince dělily sociálními postavením: mezi tzv. proletáři bývá vždy dosti bohatých intelektuálů a naopak různí fašisté se často rekrutují z řad ušlápnutých ubožáčků, kteří se hbitě chápou této jedinečné příležitosti. Tato fakta se zdají mít nejméně galaktickou, ne-li zcela univerzální platnost.

Za účelem terorizování si členové Krklxprxu oblékali zakuklovací mundúr, což však bylo prakticky zbytečné, protože se v tomto zaprděném městečku stejně všichni znali a všichni rozumně černí samci byli členy. Kdo členem být nemohl nebo nechtěl, ten v městečku prostě dlouho nevydržel. Okolnost, že se na mučení Forbese narazili do

maškarádek, byla podmíněna více hravostí než věcnými důvody.

Mučení nenáviděného strakatého reformátora, který jim tak naivně naběhl, nebylo však příliš uspokojivé, neboť ten nejevil známky bolesti, nekrvácel, neprosil o smilování atd., nýbrž pouze pokračoval znovu a znovu ve své absurdní řeči o kometě, i když se teď k posledku už aspoň trochu mátl. Velkou zábavu však neposkytoval a návrh, aby šibenicice byla i s Forbesem zapálena, byl uvítán nadšeným štěbotem shromážděných.

U paty struktury byly nakladeny hobliny a jeden nadšenec již běžel pro pochodeň, když tu na skále nad jejich hlavami zarazily sáně, tažené drahým šestispřežím černých psů na způsob německých ovčáků.

Z korby vyskočil tučný černý alkoun, teple a zazobaně oděný, a přistoupil k samému okraji kotliny. Rozpoznáváme výrazný zahnutý zobák náčelníka pokonané junty Pegpaka kwi Guruz y Korkonturese a divíme se, že je dosud živ nebo na svobodě. Inu, Forbes, totiž Girgal, zavedl sice po nezdařeném puči osvícenou diktaturu místo původního parlamentního bordelu nezralých politiků, ale psi jsou bohužel od náтуры příliš velcí demokraté.

Girgalovo utlačitelské jho se ukázalo příliš lemováno pěnovou gumou: Tisícsedmsetdvacetiosmík Pegpak kwi Guruz y Korkontures byl sice odsouzen k trestu smrti za velezradu, trest mu však byl cestou milosti změněn na doživotní vězení. Při amnestii k výročí lidové revoluce byl nakonec propuštěn nadobro. Penzi mu sice přece jen neplatili, ale jeho přátelé a příznivci se o něj postarali i po této stránce. Místo však aby už dal pokoj, sloužil Pegpak svým ideálům alkounské národní síly a kvality dál do roztrhání těla. Potřeba vojáckování a hravosti ho přivedla do organizace Krklxprx, kde zastával vysokou šarži Ohnivého Hromonoha. (Hromonoh je mytologické alkounské zvíře, vyznačující se zuřivostí, avšak i šlechtetností.) Podobně měkotářsky

se zachovala Girgalova diktatura i k ostatním vůdcům povstání: např. stočtyřicetičtyřník Grkes, který tehdy v parlamentu mířil na Forbese, byl nyní tisícsedmsetdvacetiosmíkovým vozatajem a řídil jeho psy i na této výpravě.

Tisícsedmsetdvacetiosmík přibyl náhodou do městečka, a když se dověděl o vývoji událostí, pospíchal ke Kotlině shromáždění tak rychle, že neměl ani čas se zakuklit.

Nyní stanul na okraji, máchal křídly a zlobně poroučel shromáždění, aby Forbesa nezapalovali, nýbrž ho co nejrychleji sundali z lešení, dokud je ještě živ.

Živý Forbes je nám přece mnohem prospěšnější: můžeme ho držet jako rukojmí. Můžeme i tvrdit, že nás nyní vede. Můžeme ho donutit k prohlášením a řečem nám příznivým, kterým propůjčí váhu své autority.

Můžeme ho též donutit, aby pro nás pracoval svými technologickými kouzly. Musíme ho ovšem pořád dobře hlídat.

K Velké Homoli potáhneme, jak káže ve své zmatené řeči, a vezmeme ho s sebou, aby každý myslel, že posloucháme my jeho! A pak – vítězství je naše!

Krklxprxové spěšně uposlechli rozkazu Ohnivého Hromonoha.

„Veliký Forbes nyní spí, bratří. Nerušte ho. Je to stejně obdivuhodné, že se k nám tak pokorně vrátil a zavítal. Sám, bez kómonstva, na lyžích, jako prostý občan. Nevyjádřil to sice dosud přímo, ale jistě tak učinil proto, aby se k nám vrátil a kál se z toho, že pokálel čisté revoluční učení. Věřte mi, teprve nyní nastává úsvit čírého bílého alkounství. Vyplyvá to přece jasně z jeho řeči. Musel ji ovšem napsat alegoricky, krypticky, neboť je obklopen černoperými lotry, ale smysl je přece jen jasný.

Bratří, shromáždili jsme se na tomto předběžném školení, abychom si vrstevně a správně vysvětlili smysl řeči velikého Forbese. Bratr Galigwok, cvičený v těsnopise, nám

ji, jak víte, zaznamenal přímo z Forbesových úst a nyní ji už také přepsal obvyklým písmem.

Proto si nyní již můžeme smysl řeči vysvětlit. Přečtu vždy jednu větu, pak vyložím její skrytý, avšak jednoznačný význam.

Drazí spoluobčané, zde velký Forbes činí ústupek konvenci, ačkoliv z dalšího je jasné, že oslovuje pouze nás, robotné alkounstvo. Ale nemůže se dosud prohlásit.

Události, jež prožíváme, jsou významu dějinného a celá Alkonie prodělává velikou přeměnu – zde nám, bratří, Forbes ukazuje, že konečný revoluční převrat již nastává.

Na nebi se ukázala ocasatá hvězda – zde, bratří, Forbes používá přírodního jevu, aby alegoricky naznačil, že čas revolučního zúctování již nastává.“

Atd.

Tímto způsobem vykládal starý bílý alkoun v chlupaté čepici z vlny bílých pudlů a v tlustém svetru a křídelných palečnicích stejné barvy.

Vypadal v září tukových svěc zvláštním způsobem vznešeně, skoro hierofantsky. Byl tak zabalen, protože na shromáždění bylo hodně zima. Schůze tajné strany radikální robotnosti se totiž odbývala ve staré pobožené budově mechanických přádelen, kde politruk strávil většinu svého života a nemohl se odtud odtrhnout, ani když už byl v penzi a závod jako zastaralý zrušen. Kolem na bednách a sudech seděli další, většinou bílí alkouni. Bylo zde ovšem i několik pánů a dam z nejlepší alkounské společnosti, kteří si na schůzi vypůjčili pracovní obleky od svých podomků a zahradníků a někteří se i diskrétně poněkud nabilili. Byli příliš mladí, aby dobře pamatovali původní revoluci, představovali si ji snad též krvavou, ale hlavně krásnou a vznešenou. Ztotožňovali se s věcí robotného alkounstva z nudy, z touhy po originalitě a z hnusu ze zahálčivého života, který vedli, z odporu ke svým rodičům a částečně i ze sadismu. Že se za revoluční vlády mají nakonec špatně všichni, je

nenapadlo, a podobné výroky svých rodičů pokládali za pokus o nejapnou propagandu.

Zjevení Forbesa ve slamové části města R-r-k, kde sídlili alkounští páriové, všechny zelektrizovalo. Nepochybovali ani zbla o tom, že jeho řeč má alegorický význam, vyzývá k revoluci a žádné komety se netýká. Naslouchali dychtivě nejapnému fantazírování starého ideologa.

Nepochybovali o tom, že „pád ocasaté hvězdy na Alkonii“ neznamená nic jiného než opětne revoluční vzplanutí. Uzpozornění, že „před dávnými a dávnými časy nastalo něco zcela obdobného“, pokládali za narážku na minulou, nyní již zcela zkontrolou revoluci. Poukaz na to, že v době minulého dopadu komety byla v Alkonii všude voda, brali jako alegorii rovnosti atd. Rovněž Velké Světlo chápali jako světlo konečné osvěty, kterou revoluce přinese. Věta, že náraz hvězdy způsobil, že Veliké Světlo zmizelo za obzorem, sice vůbec neseďela do figury, ale poradili si s ní. Ideolog prohlásil, že je zde uvedena naschvál, jako pravý opak, aby se zmátlo odhalení. Forbes byl, jak zřejmo, již delší dobu v zajetí zrádců revoluce a musel dělat, co mu nařídili oni. Nyní se ale vymanil a povede svůj lid, jak tomu skutečně chce, podle pravdy.

Sraz na úpatí Velké Homole byl jasně srazem revolučních vojsk!

Nastával nový úsvit. Pamětníci první revoluce se již těšili, jak' budou zase drancovat, zabíjet a znásilňovat. Proto zněla revoluční píseň, kterou ukončili schůzi, zvláště nadšeně.

„Už o tom víte, pane bratře?“ tázal se protohierofant Klikwa téměř šeptem vrchního turiferáře čili kaditelníka Kl-krky.

„Forbes se tajně obrátil a byl již i pohroužen. Přijel zčistajasna skromně na lyžích do konventu pod Hlemýždí Horou a utekl se k mnichům. Chce prý vstoupit do řádu. Pronesl

prý řeč, kterou se zcela zřídka svých bezbožných názorů. Slyšel jsem ovšem zcela soukromě, že články víry snad dosud úplně nechápe, ale má zřejmou a velikou snahu. Vzhledem k tomu, jaký býval, a hlavně na začátku, je to zajisté zvláštní řízení. K pokání ho dle vlastního doznání přivedlo zjevení vlasatice. Inu, alkoun míní a Velký Okrouh-lý mění. Jsme všichni v jeho křídlech.

Ale že se Forbes obrátil, to je, bratříčku, výhra! Brzy prý shromáždí nás všechny k boji pod Velkou Homolí a bude nastolen zase starý, dobrý hierofantský pořádek! Však už je načase! Zatím se bratří a najatí vojíni tajně cvičí ve zbra-ni. Kéž by to dala Líce Okrouhlosti! Tak na zdraví, pane bratře!“

Žrecové si přiřukli a bohatýrsky zunkali říznou houbo-vici.

Tímto způsobem bychom mohli pokračovat ještě dlouho, neboť Forbesovu řeč vyslechlo a svým způsobem si vylo-žilo i mnoho dalších partají, církví, komunit, zájmových kroužků a podobně.

Mezitím kometa již zapadla na východě, a to ocasem napřed, směrem k slunci soustavy.

Alkouni ji pozorovali, ale už se jí tak nebáli, neboť měli důvěru ve velikého Forbese, že je ochrání a povede k lep-ším zítřkům.

Proto se všichni slavnostně a napjatě připravovali na shro-máždění pod Velkou Homolí a o kometu již příliš nedbali. Každá skupina a partaj atd. držela výzvu ke shromáždění pod Homolí pod vedením Forbese přísně tajně před všemi jinými skupinami a sektami.

Forbes se o kometě ve své řeči sice zmiňoval, ale to bylo pouze nepodstatné nebo alegorické a znamenalo to to či ono, podle toho, ke které skupině příslušný posluchač či vykladač patřil.

Za několik dní kometa již úplně zmizela zrakům alkounstva za vystupující Tváří Okrouhlosti a v myslích alkounů se tak stala vskutku pouhou alegorií.

Veliký Okrouhlý stál nízko nad východem, dosud skoro v úplňku, ve sřetěžení Větrného Mlýna. Vyléval modrozelené světlo, neboť byl ve své dobré osobnosti jasného Kwo-ka. Sníh se jiskřil a světlo magicky vibrovalo. Po zlověstné vlasatici již nebylo ani stopy a vše se zdálo být při starém a v pořádku. Na sever od města, v předhůří homolovitého pohoří, byla malá, nálevkovitá kotlina, asi pět metrů v průměru a tři hluboká, a z té vystupovalo plápolavé světlo, kouř a vůně pečeně a hlasy.

Na dně kotliny byl totiž rozdělán oheň a na něm se, nabodnut na klacek z houbové dřeviny, opékal stažený a vyvrhnutý rohoun.

Kolem ohně seděli a leželi porůznu Girgal se svou smečkou.

Rohouna před nedávnem vystopovali a pak uštvali. V šesti se lovilo již velmi pohodlně. Girgal měl sice svou laserovou či fazerovou, zkrátka futuristickou pistoli, ale tu si šetřil, a kromě toho byla honička zdravá a zábavná. Vedle nich v kotlině ležely též rance, které si každý z nich nesl. Rance obsahovaly osobní drobnosti a potřeby jako např. malý přenosný počítač na baterie. Větší počítač, který Girgal kdysi dávno ještě se skutečným Forbesem vzal z vraku jeho kosmického korábu, byl už zase zpátky v lodi. Byli již skoro týden na cestě a běželi pěšky.

Jako psi by těžko ovládali psí spřežení a kromě toho, jak se Girgal dohodl se svými dětmi, bylo by to jaksi neurčitě neetické. Lyžovat jako psi dobře nemohli a na výrobu motorového skútru nebyl čas, protože konstrukční robot byl zaměstnán jinak a jinde. Ostatně, psi běží mnohem rychleji než lidé, asi tak jako koně, a koní používali pozemšťané po staletí jako rychlého dopravního prostředku. Posunovali se též směrem k Velké Homoli, totiž k vrchu Forbesovy kosmické lodi, která bohdá, až k ní dorazí, nebude již více

vrakem. Od Velké Homole je dělil již jen asi jeden den cesty nepřilíš úsilného psího pochodu.

„A jak jsi vlastně na to přišel?“ tázal se ostnosrstý Xant II. Všechna Girgalova štěňata uměla mluvit – ukázalo se, že mluvení je asi dominantní vlastnost u fertálních kynantropů – ze začátku se zdálo, že Pav asi mluvit nebude, ale později to dohonil.

„Inu,“ pravil Girgal rozšafně, jak se sluší na důstojného otce rodiny, „předně tady byl ten palinixerismus obyvatel Alkonie, včetně dominantní životní formy – a u nás na Zemi jsou podobní ptáci a jsou mořští – ovšem vysokou inteligenci nemají – naše dominantní forma je savčí – však už jsem ti vykládal, vznikla z určité skupiny původně stromových zvířat. – No, kde jsem přestal? – Pak také ostatní, krabi, lezouni, sviňouši, korouni, ochechule – všechno původně mořské.

Pak taky tvar Alkonie s horami kolem dokola, vypadá jako kráter – u nás na Zemi je jeden takový, ovšem relativně mnohem menší kráter v jedné zemi blízko rovníku – teď už je to hodně dlouho přírodní rezervace. Alkonský kráter je ovšem nesrovnatelně větší – je, počítám, asi tak velký jako pevnina, kterou má Země kolem jižního pólu, Antarktida – a to je zvláštní – tam je, pochopitelně, hodně zima – větší než v Alkonii sice, a žijí tam i některé dost podobné životní formy – ti ptáci podobní alkounům například – ovšem tam moře je, i když hodně zamrzlé – no, to sem vlastně ani moc nepatří – no, tak, kráter – teď to vypadalo, že tu původně byla všude voda – jedno k druhému, teď ten jejich mýtus o Velké Katastrofě...

Potom, když už jsem byl v paláci jako vlastně tajný ministerský předseda, našel jsem v tajném sklepe – tam, co je teď pochován Forbes – našel jsem bronzové desky a původní verzi Svatých Desek – proto se totiž zřejmě jmenují Desky, i když to nikdo neumí vysvětlit, nebo spíš nechce – původně to měli prý všechno vystaveno na hlavním náměstí

v R-r-ku – no, musel jsem se napřed naučit starou alkounštinu a luštit to původní písmo, no copak, paměť jsem měl dobrou vždycky – no, tak tam bylo, že původně bylo Velké Světlo a dvě Malá Světla, ale pro hříchy alkounů že přišla velká katastrofa – a Velké Světlo zaniklo – no, něco už jsem tak matně věděl ze studentského období – původně se asi Pav α_2 točila kolem své osy zhruba tak, jako se dneska točí Kwok a bylo – to si ani nedovedeš představit – všude jako při hodně silných lampách, ale i teplo – zvláště tady kolem rovníku – ale ten náraz komety zřejmě změnil poměry, takže teď se Pav α_2 otočí kolem své osy jen jednou za jednadvacet jednotek obratu Kwoku – čili za dobu svého oběhu kolem Pav α_2 – a a proto je Alkonie pořád ve stínu – studená a tmavá. A naopak, přivrácená strana je tak horká, že tam život, aspoň toho typu jako tady, vůbec být nemůže – ale mezi tím je hraniční pásma – a tam se zdá být krásně, můžeme-li ovšem věřit spisu Giglika kupce, který tam před dávnou dobou byl. Ten spis byl ovšem zakázán od hierofantů a všechny jeho kopie spáleny, protože Giglik tam dokazuje, že planeta, tedy naše Pav α_2 , je koule, a ne placka a na žádných kosmických ochechulích ani nespočívá. Jednu kopii si ovšem nechali v tajné archihierofantské bibliotéce. Tak tam se podíváme, než odletíme někam nadobro – musíme tam totiž přestěhovat alkouny.

Doufám, že výzvu těch všech Forbesů uposlechnou. Škoda že už nebyl čas udělat do nich výklad jasnější a důraznější. No – abych neodbočoval – když se prvně ukázala ta nynější kometa, dal jsem koordináty do hlavního počítače – to jsem ho ještě měl u sebe v paláci – jsou tam na to ovšem hotové programy – a zhroutil jsem se: podle toho, co mi přišlo na obrazovku, tak ta kometa obletí kolem Pav alfa dvě, pak kolem Pav alfa tři a pak by šla zpátky, pryč do prostoru, normální hyperbolickou dráhou – jenže naneštěstí bude blízko Pav alfa šest. To je, jak víte, největší planeta naší soustavy. No a – šestka kometu ohne, takže se vrátí zpátky

a narazí tady na nás, na dvojku. Bude se opakovat Velká Katastrofa. Jak to dopadne s otáčením a s počasím, nevíme, musíme riskovat a doufat, ale jisté je, že tady v Alkonii nemůže přežít živá noha. Všechno se musí vystěhovat — doufám, že se nám to podaří. Loď by měla už teď být funkční, a doufejme že Forbesové vykonají své. Podle toho, jak reagoval kabinet, se sice nezdá, že by moje řeč měla vliv — mají přece jen divnou, nezemskou mentalitu — měl jsem mít ještě čas to trochu předělat — no, co se dá dělat!“

„No, když jsme tě museli dostat z klece,“ řekl Jer. „A jak jsme chtěli tu druhou atrapu otevřít, uvedli jsme omylem do chodu celou akci. Forbesové vyjeli na lyžích ze skladiště do kraje a všichni začali kázat... Trochu předčasně, myslím.“

„No ano,“ řekl Girgal. „Právě ten můj ve schůzi kabinetu už spustil taky — ti se divili — ovšem — nijak je to silně nedojalo. Jinak jsem ovšem rád, že jste nás vytáhli z bryndy — to nepopírám.“

„Ono by to ostatně už ani spravit nešlo,“ pravil Pav. „Konstruktor přece už byl zpátky v lodi.“

„No,“ řekla Skylla, „na to přece už by se konstruktor nepotřeboval — to by stačilo změnit řeč a to jsme mohli udělat sami.“

„No, to máš pravdu,“ připustil Pav.

„Malá chyba režie,“ řekl zase Xant II., „ale teď už se s tím nedá vlastně nic dělat.“

„A to, že přijdou trochu dřív než plánováno, snad taky vadit nebude — vždyť teď už by měla být loď v pořádku.“

„No, zatím jde všechno podle plánu a uvidíme záhy, co bude dál,“ zívá Xant II.

„A rohoun se zdá už upečený,“ řekla Skylla.

Girgalova karavana táhla zasněženou krajinou směrem k Velké Homoli. „Homole“, vypadající opravdu dost jako homole, se před nimi tyčila a vrhala směrem na astronomický

západ svůj mohutný, inkoustový stín. Také jejich vlastní stíny se jevily dlouhé, se hřbety k západu, a mrskaly hbitě pavoučíma nohama. Od tlam klusajících psů se rychle oddělovaly stříbřité chomáčky páry. Horhor, vanoucí od Teplé Brány, kam nyní směřovaly všechny stíny, čechral jejich srst. Krajina byla rovná, zelenavě a modravě sinavá a sníh na ní se jiskřil. Ozvalo se vzdálené vytí lykónů a všichni počali stříhat ušima a větřit. Girgal se přední prackou dotkl laserové či fazerové pistole, která mu visela kolem krku.

Měl od konstrukčního robota speciálně upravenou spoušť, aby ji mohl mačkat svou poměrně neohebnou prackou s jedním pohyblivým prstem.

Kynologická skupina se opět uklidnila. (Pokud se vám název „kynologická skupina“ pro skupinu psů nelíbí, pozorujte, že se mluví např. o psychologických, místo o psychických či duševních nebo mentálních stavech, a také o patologických, místo o chorobných či řecky pathických příznacích. To sem ale vlastně nepatří.) Na úpatí Homole svítilo zelené a červené světlo jako krásné, barevné zemské hvězdy. Byla to světla kosmické lodi, tedy elektrický systém už zřejmě fungoval. Zároveň loď i větřili způsobem, který si jako lidé nedovedeme představit.

Nedočkavě spěchali neuvěřitelní psi ke kosmickému plavidlu.

Když byli od něho již jen na několik kroků, otevřely se dveře kabiny a z nich vylezl jakýsi tvor, podobný obrovskému pavouku sekáči, s tělem velkým asi jako lidská hlava. Při bližším prohlížení bylo vidět, že je z umělé hmoty na způsob kovu. Jeho tělo mělo tvar pravidelného geometrického tělesa, které má nejspíš nějaké jméno, ale já je nevím. Bylo by snad možno tento útvar popsat jako dvě komolé pyramidy o bázi tvaru pravidelného osmistěnu a těmito bázemi spojené. Snad se tento útvar nazývá pravidelný osmnáctistěn, ale nevím. Z tohoto těla vyběhalo ne-

určité množství kovových nožek a sensil, které mohl robot zatahovat a vytahovat a z nichž některé byly vlastně nástroje. Měl také větší množství očí na stopkách atd.

Byl to konstruktor, údržbářský a konstrukční robot kosmické lodi, která přivezla původního lidského Forbese, a vykonal pro Girgala již mnoho neocenitelných služeb. Všechny důležitější technické vymoženosti, které Girgal zavedl, udělal nebo aspoň naplánoval konstruktor. Zejména různé, stále dokonalejší atrapy alkounských Forbesů a taky poslední korunu tohoto vývoje: sadu Forbesů zcela již automatických, které Girgal vyslal, aby varovali před katastrofou vlastice a shromáždili alkounský lid u kosmické lodi.

Lod' byla mimo provoz, ale konstruktor ji měl spravit a nebyl důvod, proč o úspěchu akce pochybovat, protože údržba příslušné kosmické lodi byla hlavním a předním úkolem, pro který se údržbářští roboti hlavně stavěli. Robot ovšem udržoval a spravoval také sám sebe. Robot rychle pavoučím způsobem přilezl ke Girgalovi a počal pískat jako radiotelegraf. Neměl lidskou řeč, aby se šetřily součástky, a dorozumíval se pískavým kódem, který se ovšem navigátoři i ostatní personál kosmických lodí učili plynně ovládat.

Když robot dopískal, Girgal se výrazně zachmuřil. Odložil svůj ranec a vlezl za robotem do lodi. Robot ho vedl k ústřednímu počítači. Paměť tohoto centrálního počítače obsahovala mimo jiné také mnoho „stran“, tj. obrazovek detailního plánu kosmického plavidla. Robot zmáčkl klávesnici a počal vyvolávat stránky plánu – nic – obrazovka se pouze hemžila a šuměla. V panice odstrčil Girgal robota a počal sám vyťukávat instrukce pro vyvolání plánů – nic, stále nic, jen šum. Nakonec na poslední stránce plánu bylo přece jen něco: nebyl to sice žádný nákres, ale text. Girgal začal číst:

Milý Girgaláčku,
jednoho dne se nejspíš pokusíš spravit tuto létající bed-

nu, aby ses mohl rozloučit tady s tou černou ledničkou, kde místo lidí pobíhají tučňáci v buřinkách. Toho já se asi nedočkám, protože se tvým přičiněním a taky svou vinou asi už co nevidět uchlastám. Takovou loď spravit jistě vezme čas, a zatím jsme měli oba jiné starosti. Ale pro případ, že bys to zkusil a uletěl odtud, rozhodl jsem se, že ti to, pejsku, překazím.

Celou dobu jsem se musel dívat na to, jak mě tady převyšuješ. Než jsem tě potkal, žil jsem jako zvíře, jakmile ses objevil, měl jsem se pořád více jako člověk. Nakonec jsem se stal, a to opět tvým přičiněním, diktátorem všech těchto tučňáckých potvor. Nemohl jsem tě však ani potom zabít, protože bych bez tebe neobstál. Tento stav mne pokořuje a musím ho změnit! Byla to ostatně jenom lidská společnost, která mne nepochopila a odepřela mi řádné vzdělání, zatímco je poskytla – psu! Pomstím se i za ni na tobě, neboť jsi jejím výtvozem vlastně víc než já. Mašine nefunguje, ale to bys ty jistě dokázal spravit, nechutný Leonardo! Spravil jsi a oživil jsi už předtím údržbářského robota, s jeho pomocí bys jistě dokázal tuto kisnu znovu sprdnout dohromady!

Leč chyba lávky, holoubku! Vymazal jsem ti plán celého zařízení. A bez toho jste v troubě i s tím robotem a s tvým čoklím geniálním mozkiem. Protože byste to museli znova zmapovat. Ale při složitosti dnešních mikrointegrovaných miniobvodů s proměnnou logikou by vám na to nevystačil čas do nejdělnější smrti. To vím i já, často jsem o složitosti dnešní kosmické technologie slýchal a četl. Je to věc pouhé kombinatoriky a výsledek je obludný i tam, kde by se to nezdálo, jako s těmi zrníčky rýže na polích šachovnice. A trošičku ovládat počítač ovšem umím jako dítě své doby též.

Tak nakonec se přece jen ukázalo, kdo byl chytřejší.

Pápá.

Tvůj Forbes

Poprvé za dobu jeho kosmického putování, poprvé vlastně v životě, dolehlo na Girgala skutečné zoufalství. Nebyla to ovšem jeho zásluha. Kynantropičtí navigátoři byli děláni emotivně stabilní, optimističtí a vynalézaví atd., jak se slušelo a patřilo pro jejich určení a praktické upotřebení.

Vědomí nevděku, vědomí potupy, vědomí bezmoci, strach ze ztráty života jeho nejbližších i vlastního, hrůzný nastávající masakr všech živých bytostí v Alkonii, z nichž alkouni byli přece jen rozumní, i když primitivní, vědomí zbytečnosti a směšnosti všeho, co s takovou péčí, starostí, energií a inteligencí zařizoval – to vše ho zavalilo.

Usedl na podlahu a začal výt. Pět dalších psů se k němu přidalo a ozývali se všichni táhlým, šestihlasým, melancholickým chórem. V horách jim začali odpovídat divocí bílí lykání.

Na nebi svítil nelítostně veliký nezemský měsíc a hvězdy cizích, bizarních konstelací.

– Z –

Sníh svítil narudle a nažloutle a stíny byly zelené, neboť na východě stál zlovolný Kwak nízko nad obzorem, dosud téměř v úplňku. Pohoří a krátery na jeho tváři vypadaly jako rozezlený obličej s křivým zobákem. Svítil zlovolnou sinavostí, jak se zvedal ve znamení Poháněče Saní a směřoval k Saním a Psímu Spřežení.

To znamená, že od doby, kdy jsme opustili zoufalce Girgala a jeho neméně zoufalou rodinu, uplynulo už zase nějakých třicet dní. Velká Homole se leskla v narudlém svitu zlověstné osobnosti Okrouhlého a házela temně zelený stín k astronomickému západu neboli magnetickému východu, čili k Teplé Bráně. Na prázdné, světle narudlé

planině, přerušované jen tu a tam temnými skvrnami fungárií, které se kontrastem zdály nabíhat do tmavozelená, ubíhaly bystře sáně, směřující přímo proti tváři Velkého Okrouhlého. Povrchní pozorovatel z větší dálky by si všiml psů a saní a pojal by názor, že jde o jev v Alkonii zcela běžný – psi spřežení, táhnoucí sáně. Kdyby však zbystřil pozornost poněkud více, viděl by, že psi sáně netáhnou, nýbrž jen před nimi nebo vedle nich běží, kdežto skluzky se pohybují jakoby samy od sebe. Nejzvláštnější však bylo, že na saních vepředu zdál se rovněž seděti pes. Nebyly to totiž normální sáně, nýbrž motorový sněžný skútr čili snowmobile, důmyslně utvořený pavoučím robotem. Poháněn byl plynem, který zvláštní karburátor vyvíjel z houbové dřeviny, ale účinnějším způsobem, než jak byla za protektorátu auta na dřevoplyn. Technologii skútru, totiž jeho výroby nebo jeho paliva nemůžeme podat v podrobnostech, neboť jde o hudbu daleké budoucnosti. Zdá se, že snowmobile byl udělán z umělé hmoty, podobné kovu, kterou údržbářský robot mohl vyměšovat atd. U volantu skútru se psi střídali, někdy řídila také Lupulla čili Lykáona. Tomu se nedivte. Řízení bylo robotem uděláno tak, aby je mohli ovládat psi svými prackami, a Lupulla čili Lykáona byla kromě mluvení chytřejší než obyčejný pes nebo vlk. V jedné zoologické zahradě v Německu, myslím, že ve Frankfurtu, ale nevím, mají či měli šimpanze, který jezdí na motorce po městě a má řádný vůdčí list. Motorové sáně měly vepředu sanice a vzadu housenkový pás, jak to známe z dnešní doby ze Země. Fantastická výprava směřovala na východ, do oněch kopců, kde vyvěraly horké prameny a kde byl v ledu pohřben kdysi Forbesem uvařený Alkar. Zanedlouho vskutku vklouzli do kotliny, kterou jsme již dříve popsali v kapitole N. Lykáona se zastavila u zmrzlého jezírka, aby navštívila hrob svého pána a truchlila u něj, ale ostatních pět pokračovalo proti toku horské říčky až tam, kde se zdála vystupovat či vyvěrat ze země. Pára zakrývala tvář Kwa-

kovu jejich zrakům a ten se tak jevil podivně nepříjemně temně rudý. Psí oči ovšem vidí v temnosti lépe než lidské, ale světlo jim zde ani nescházelo: poblíž místa, odkud horká voda s bubláním a dýmáním vystupovala, stál podivný předmět zhruba doutníkového tvaru a svítil reflektory na způsob auta. Konstruktor zpoza něho vyběhl na svých pavoučích nožkách, jednou z nich jako by zsalutoval a pískal své hlášení.

Předmět byl totiž malá ponorka neboli minisub, kterou robotek s kouzelnou rychlostí futurní technologie uvedl v existenci.

Nicméně trvalo vytvoření motorových saní a ponorky skoro měsíc. Po krátkém záchvatu demoralizace se Girgal totiž zase rychle sebral. Co se týče ostatních, chovali se podle toho, jak viděli, že se tváří Girgal.

Kosmického plavidla nebylo sice možno použít vlivem Forbesovy zlotřilosti, ale všem dnům konec přece jen ještě nebyl! Girgal by býval mohl poručit konstrukčnímu robotu, aby jim postavil nějakou malou helikoptéru a zdrhnout před nebezpečím zcela klidně, ale jeho loajalita k alkounům mu v tom zabraňovala. Chtěl splnit svůj slib a dopravit je z dosahu komety, do „tropického“ hraničního pásma. Když se tedy po prvním záchvatu zoufalství nad ztrátou plánů uklidnil, napadlo ho, že v jeskyni, zatopené horkou vodou, kde Forbes uvažil Alkara, by měl být rezervní palubní počítač a ten by měl mít také plán elektrické logiky kosmického plavidla. Vzhledem k tomu, že robot potřeboval určitý čas k syntéze materiálu, konstrukci apod. (pracoval ovšem bez přerušení), bylo se třeba rychle rozhodnout mezi postavením nějakého létadélka a vyvinutím technologie na záchraně příslušného rezervního epronu, vlastně jeho budoucnostní, neuvěřitelně zdokonalené analogie. Girgal se nakonec po poradě s rodinou rozhodl pro poněkud riskantní, nesobeckou filantropickou či vlastně filosofiskomorfní alternativu.

Nejprve bylo třeba postavit dopravní prostředek na nutný transport mezi kosmonávi a zatopenou jeskyní, aby se daly dopravovat součástky apod. Mnoho konstrukčních programů totiž bylo v centrální počítači a dopravní prostředek byl jednodušší a rychlejší na syntézu než spolehlivá telekomunikační zařízení mezi počítačem a robotem hlavně proto, že v cestě byly hory. To vzalo robotu téměř čtrnáct dní nepřetržité práce. Poté postavil konstruktor minisubku, což trvalo skoro dalších čtrnáct pozemských dní. Byl už spěch, protože lhůta, určená Girgalem, vložená do mechanických Forbesů a hlásaná po Alkonii, se již blížila. Nicméně se to mohlo při trošce štěstí ještě jakžtakž zvládnout. Jakmile budou mít rezervní kapsuli s plánkem, nebude robotu trvat lokalizování chyby a její oprava déle než nanejvýš další týden, pravděpodobně méně, možná i značně méně – stálo by to za to – což neříkali alkouni Forbesovi, tedy vlastně Girgalovi, „Otec národa“?

Minisubka byla vystavěna podle víceméně stereotypního plánu, který měl robůtek v paměti. Normálně by se do ní vešli dva lidé, ale takhle mohla pojmut i tři nebo čtyři psy. To byla nevýhoda, protože štěňata se nemohla dohodnout, kdo zůstane na břehu.

Měla zvláštní chladičí zařízení, aby ji bylo možno použít k potápění do horké vody. Byl to zejména tento ochranný plášť, který způsobil, že výroba ponorky trvala na futurní technologii tak dlouho.

Ponorka měla dále sensily, periskopy a světla a mechanická vysunovací klepeta, schopná manipulovat věci zvenku lodi.

Div to technologie!

Girgal a Skylla spolu s robotem zalezli do ponorky jako nejmenší ze psísek a Xant II., Jer a Pav je strčili do dýmající vody po připravených houbovníkových trámech. Původně měli jet ve třech či ve čtyřech, ale psíci se kvůli tomu

hádali a div se nepopřáli. Girgal je musel upozornit, že za á je na tyto voloviny celková situace příliš vážná a za bé že jsou již dospělí.

Kniha nyní již kvačí ke konci a není vhodné zdržovat tok děje podrobnostmi. Nebudeme tedy hledání a nalezení EMPROMu a jeho strategii popisovat. Zkrátka, za nějaké asi tři hodiny bylo již vidět stejnou karavanu, jak hbitě ubíhá zpět k Velké Homoli. Před sáněmi, jako jakýsi drabant, běžel údržbářský robot hbitě na svých pavoučích nožkách. Girgal měl kolem krku pověšenou drahocennou kapsuli s futuristickým ekvivalentem EMPROMu, který mj. obsahoval i plány zařízení a samoúdržbářské programy složitě vícehodnotové logické sítě. Správka systémů lodí byla teď už vlastně zajištěna dvojmo, protože poruchy mohly být opraveny jak konstruktérem, tak i samoúdržbářskými zařízeními a programy. Při Forbesové nouzovém přistání se porušila právě tato funkce a náhodou též údržbářský robot – navýsost nepravděpodobná, leč možná koincidence jevů. Všichni psi se radovali a Girgalova prsa se dmula pocitem skromného triumfu. Opět zvítězil svou inteligencí nad nepřízní osudu! Co více, stane se dobrodějem alkounů, snad mu pak, na druhé straně, z vděčnosti postaví i pomník. Tuto myšlenku však ihned potlačil jako směšnou. Jeho čin zachránce alkounů mu bude přece sám odměnou. Tak jako zařídil alkounům slušný politický režim, osvobodil je od rasismu, hierofantské pověry a civilizační zaostalosti, později od levé i pravé neosvícené diktatury, tak je nyní ještě, a mnohem podstatněji, zachrání před kosmickou katastrofou. A v zaslíbené zemi na okraji světla a tmy, kde podle zprávy kupce Giglika kvetou nádherné květy, poletují pestří ptáci a hmyz, země rodí nejrůznější plody ve věčném ránu a klima je příjemně teplé. Tento věčný van zory je přerušován pouze na chvíli, kdy jeden nebo druhý měsíc zakryje slunce, což nastává pravidelně každých 21 pozemských dní. Tehdy ustává vítr Horhor, v Alkonii se značně

ochladí, v pohraničním pásmu prší a vznikají bouře. Ale jinak je to krajina nádherná a skvostná!

(Toto zde bylo nutno poznamenat, aby snad nějaký fyzikální nosál neobjevil a nehlásal, že přes všechnu snahu mám fyziku planety špatně.)

Zde vybuduje Girgal novou, dokonalou civilizaci pro své drahé alkouny!

Jaksi mu nevadilo, že alkouni jsou smrdutí, ohyzdní, civilizací podivně jakoby zdegenerovaní ptáci, jejichž hlavními motivy je hrabivost, sexus a snaha po ovládnutí jiných alkounů, krutí, sobečtí a agresivní, jejichž sobeckost je zmírňována nikoli snad nějakou ušlechtilostí, nýbrž zase instinktivně danou stádností, a jejichž tzv. odiály jsou bizarní bláznivé a surové mýty, vymyšlené proto, aby zase jen přispívaly k imaginárnímu ukájení jejich pudových potřeb. Byla to jeho psí povaha, která si přála sloužit za všech okolností do roztrhání těla, a vždy si hledala pána. Nyní bylo jeho pánem alkounstvo kolektivně.

Pokud se týče ostatních osazenců saní, či jejich sledovatelů, neboť se ve vedení střídali, měli rovněž výbornou náladu. Psíci navzájem vtipkovali a tahali se za uši a za chvosty. Lykáona se dívala pyšně a oddaně na Girgala – ani rudý svit Kwakův se nyní nezdál zlověstný.

Pospíchali k lodi, aby ji dali do pořádku a zorganizovali evakuaci alkounů.

Horhor, vanoucí od astronomického západu, přinášel jemným psím nosům zprávu o množství alkounů – tedy lid, zdá se, uposlechl a shromažďoval se. Všude kolem úpatí Homole plály ohně a štěbetali a páchli alkouni. Bylo jich tu na sta a na tisíce. Teprv teď si Girgal, dosud obluzený vidinou romantického spasitelství, uvědomil nebezpečí, spojené s projížděním táborem, a tím také otázku, přijmou-li ho alkouni za vůdce, až před ně předstoupí ve své pravé, psí podobě. Měl však v inteligenci svých drahých alkounů dů-

věru: což se zde neshromáždili zcela podle plánu? Nicméně se rozhodl, že se zatím táboru vyhne a přiblíží se k lodi z druhé strany.

Bylo však neuvěřitelné, jak veliký oblouk musel udělat a kolik alkounů již bylo na planině. Znovu mu kmitla hlavou myšlenka, zda se podaří vzdušný transport dobře zorganizovat a zda se masy alkounů v panice neuklovou a neušlapou. Ovšem, mechaničtí Forbesové, řízení ultrasonickým kňučením, budou fungovat jako pořadatelé – to bylo vše již naplánováno. Ale bylo zde pořád ještě ono zásadní, a jak teď stále jasněji viděl, nedořešené dilema odhalení „podvodu“ s mechanickými veliteli a přenesením autority na jeho vlastní, psí podstatu...

Když vybočovali obloukem k jihu, navěřili a spatřili další veliký zástup, jak se za hlasitého štěbetání blíží k Homoli. Světla pochodní vypadala jako pozemské hvězdy. Vpředu kráčela bílá, nadživotně veliká postava ptačího Forbese. Girgal se potěšil – jeho plán byl zřejmě krásně účinný – avšak co to? Mýlí ho snad čich? Cítil zřetelně zápach oceli. Za nějakou dobu již i viděl, jak se blýští v záři pochodní zbraně nad hlavami zástupu. Ulekl se, co to znamená. Ale nejprve bylo třeba se dostat k lodi.

Na úpatí Velké Homole nedaleko kosmické lodi hořel veliký oheň a kolem něho sedělo pět alkouních Forbesů, každý z nich obklopen skupinou svých věrných. Forbesové vypadali všichni stejně, avšak jejich nohsledí velice různě co do stupně skvrnitosti a ustrojení.

V každé skupině držel jeden člen kulatý pláčulec na žerdi, tvarem připomínající lízátko. Pláčulce byly bílé a některé z nich nesly nápisy. Tyto pláčulce byly tradičním znamením příměří a nosili je vojenští parlamentáři. Původním nápisem na pláčulcích bývalo nevyslovitelné jméno Velkého Okrouhlého. Dnes však měli některé pláčulce nápisy jiné. Tak např. pláčulec, který třímala skupina bílých a strakatých, naschvál nápadně špatně oděných alkounů, nesl nápis:

Rovnost všem alkounům, potupu a smrt černým alkounům a podobně.

Bylo jasné, že zde probíhá kwakwak, tradiční pohovor vůdců před řádně vypovězenou bitvou, jak to nařizují Svaté Desky a jak se to tedy zřejmě zachovávalo i od vůdců těch skupin, které Desky zavrhovaly.

Novým, nezvyklým rysem zde bylo, že ačkoliv normálně bývají válčící strany jen dvě, bylo jich tady zřejmě pět. Forbesové jeden po druhém opakovali řeč, kterou jsme již celou uvedli v kapitole W, s jistým fázovým posunem, takže někdy mluvili dohromady třeba dva, ale ne totéž, tedy vznikl jakýsi slovní kánon. Řeč, jak víme, vysvětlovala hrozící katastrofu a vyzývala alkouny, aby se shromáždili u úpatí Velké Homole, kde se jim objeví velitel a zařídí další.

Ačkoliv by se situace tedy zdála jasná, kupodivu nebyla.

Vykladači Forbesů mleli každý svou a interpretovali řeč různými, za vlasy přitáženými způsoby a vyžadovali, aby se jim ostatní podrobili a přijali jejich podmínky a vládu, jinak že bude zle a nastane boj na život a na smrt. Tuto ráznost a sebevědomí každé skupině dodávalo vlastnictví osobního Forbesa. Pochopitelně, že každý prohlašoval všechny ostatní Forbese za podvodníky. Bylo by zábavné a poučné, sledovat průběh, zasedání a argumentace v podrobnostech, totiž kdybychom líčili méně pohnutou a kritickou dobu. Takto by však líčení průběhu zasedání příliš napínalo trpělivost, neboť jak doufám, jste příběhem dosti zaujati, abyste si přáli vědět, jak to nakonec všechno dopadne, a abyste nedbali příliš na plkaniny protivně hloupých kosmických tučňáků.

Poznamenejme ještě, že každá skupina měla s sebou stenografa, který průběh zasedání zapisoval na destičky potažené voskem. (Vosk vypocovali jistí palinxeričtí hlemýždi.) Také se sluší snad poznamenat, že úplnou řeč pronášeli pouze čtyři Forbesové, kdežto vůdce vojsk Národní Síly a Kvality pouze brumlal a pronášel nesouvislé úryvky pů-

vodní řeči. Tím snadněji však mohli reprezentanti Hnutí Národní Síly a Kvality smysl Forbesovy řeči správně interpretovat. Skupina Hnutí Národní Síly seděla hned vedle skupiny Robotného Alkounstva a schůze hrozila se co nejdříve rozpadnout, protože tyto dvě skupiny na sebe navzájem dělaly potupné posunky a naznačovaly si, že vždy druhá skupina smrdí. Bylo mnoho pískání a štěbotu.

Girgal se přiblížil opatrně k poradnímu ohni a skryl se za zasněžený balvan. Poslouchal a byl stále zoufalejší. Jeho pečlivě vymyšlený a připravený plán narážel a troskotal se na nepředvídaném skalisku: na zvláštní, nepochopitelné a tvrdohlavé zabeđenosti alkounů. Bylo mu nepochopitelné, jak tvorové, kteří byli schopni vytvořit poměrně vysokou civilizaci a absorbovat bez obtíží většinu věcí, které jim předložil z vyspělé civilizace zeměkoule, mohli najednou úplně zblbnout, jakmile šlo o něco, co mělo co dělat s náboženstvím, národem, sociální spravedlností atd., zkrátka s oním komplexem představ, pojmů a problémů, které lze shrnout pod souborným názvem „ideologie“.

Nicméně se ještě pokusil. Skryt za balvanem, počal vydávat ultrasonické kňučení. Alkouni ho neslyšeli, jejich rozsah sluchového vnímání byl podobný jako u člověka. Čtyři Forbesové se zdvihli jako jeden alkoun a počali sborem recitovat:

„Prosím vás, nebuďte blázni. Copak vám to ještě nedošlo? Hrozí vám všem smrtelné nebezpečí. Na tuto planetu, a to právě v místech, kde je vaše země, dopadne kometa, jako se to už jednou stalo. Hádáte se, který z nás Forbesů je ten pravý. Nuže, my všichni zde svorně prohlašujeme: všichni jsme atrapy – automaty. Jak se pohybujeme a mluvíme, není žádná záhada. Vaše kuřata už tomu budou dobře rozumět. Vám to teď vyložit dobře nemůžeme. Vytvořila nás bytost, která přišla – é – ze vzdálené hvězdy – tedy z nebe –, aby vás zachránila. Vypadá sice jako pes, ale to vás nesmí mást! Věřte, všechno to se dá vysvětlit, docela

rozumně, bez nějaké magie – tedy myslím pověry – tedy myslím – víry – uvěřte tomu psu, prosíme vás, nebo zahynete strašnou katastrofou – atd. – atd.“

Některé myšlenky Girgal i zoufale opakoval znovu a znovu a Forbesové důrazně kývali hlavami a gestikulovali křídly a opakovali důrazně alkounskou řečí, co jim Girgal za šutrem skládal kňučivým kódem.

Všichni stejně, totiž až na pátého, porouchaného Forbesa Národní kvality, oficiální to složky Krklxprxu, neboť předcházející mučení a opalování ho uvedlo v nelad. Místo aby řeč normálně po Girgalovi opakoval, bručel, chrčel a pískal a mluvil zcela z cesty.

Mluvčí skupiny národní síly, penzionovaný tisícdmsetdvacetiosmík Pegkwak kwi Guruz y Korkontures tedy prohlásil, že vše je d'ábelské mámení, že pouze jejich Forbes je pravý a ostatní jsou obětí hnusných piklů, inspirovaných bílými alkouny, alkouny se zahnutými zobáky a mrzkým hnutím robotného vyvlastňovatelství. „Vzdejte se,“ volal tisícdmsetdvacetiosmík, „neboť Národní Síle neodoláte!“

Také mluvčí Strany lidovládného hierofantství Kwekwork prohlásil poslední událost za d'ábelské mámení, které způsobil magií infemální pes, jenž příčinou všech dřívějších i nynějších zmatků. „Nyní není čas, ale později vám vysvětlím, jak tato obluda již dlouho zasahuje do osudů země.“

Jestliže tito Forbesové v uvozovkách, neboť pouze náš je pravý, zastávají se a chválí onoho psa, je tím činem již dokázáno, že hlásají bludy. Co se týče strachu před kometou – Svaté Desky přece jasně praví, že se katastrofa nebude již nikdy opakovat! Jde o mámení – mámení – mámení, kterému, jak se zdá, podlehl na okamžik i náš pravý Forbes! My však, kteří jsme mu nablízku, známe jeho mysl nejlépe a víme, co chce, kam míří a čeho si přeje. Tato řeč zdánlivých Forbesů tedy musí být ignorována!“ Girgal si

zoufal. Ačkoliv si byl vědom nebezpečí, vyskočil na balvan a hlasitě zaštěkal. Celé shromáždění k němu obrátilo hlavy, včetně čtyř Forbesů, kteří byli tak naprogramováni, aby reagovali vždy na nového mluvčího otočením hlavy. Pouze porouchaný Forbes Hnutí Národní Síly a Kvality hlavu neotočil, nýbrž pohyboval levým křídlem a opakoval mystické slabiky: uguglu uguglu uguglu.

Girgal počal znovu vykládat, vysvětlovat, prosit, zapřísahat, což zde nemusíme opakovat, neboť obsah toho, co asi tak říkal, ví každý teď už skoro nazpaměť.

Nicméně – věřte si to nebo ne – alkounským vůdcům to stále ještě nedošlo. Ačkoliv Girgal řídil občas Forbesy tak, aby mu přisvědčovali a vyzývali vůdce k souhlasu, nebylo to nic platné. Hlavní argument proti němu spočíval v tom, že jest přece jenom pes!

Alkouni všech pěti hlavních partají začali vstávat a hrozivě se blížit ke Girgalovi. Ten si byl sice vědom nebezpečí, nicméně se psí věrností setrval ve svých pokusech sdělit pánům alkounům co a jak...

„Hle, co to má na krku!“ vykřikl tu tisícšedmdvacetiosmík. „Dábelský talisman, který mu propůjčuje magickou sílu nad všemi atrapami Forbesů. Ovšem, náš pravý odolává. Vemte mu to!“ Mínil tím zřejmě EMPROM v kapsuli, kterou Girgal s rodinou s takovou námahou dostali z jezera zatopeného horkou vodou a kterou Girgal měl dosud kolem krku. Kwekwork přiskočil a kapsuli mu strhl a hodil ji do ohně.

„Je konec tvé moci, příšero!“

Girgal zoufale zavyl, ale hned se opanoval. Alkounští vůdcové ho začali honit, tlouci po něm křídly a klovat. Girgal se jim proplétal mezi nohama a zároveň se snažil, aby ho zvukově neodstiňovali od Forbesů. Konečně se mu podařilo dostat se na dostatečně dlouhou dobu do okruhu sluchového vnímání jednoho robota i zakňučel ultrasonický rozkaz. Tento Forbes se sklonil nad ohněm a počal

v něm hrabat klepetovitými křídly. Jeho přední končetiny kouřily a hořely, ale automat hrabal dál. Konečně se vztyčil a držel v hořícím křídle očázenou kapsuli. (Kapsule byly ovšem chráněny také před výkyvy teplot.)

Napřáhl ji směrem ke kličkujícímu Girgalovi.

Vtom však konec křídla uhořel a kapsule spadla zpět do ohně.

Girgal opět zoufale zavyl.

Ale vtom jeden ze stenografů (byl to stenograf strany ochechulské ekonomiky, která hlásá návrat od přehnané technické civilizace k bukolickému zemědělství) vyskočil vpřed a zaskřechel:

„Hej, poslouchejte – podívejte se,“ a ukázal na Forbesovo upálené křídlo, z kterého lezly dráty. „Asi má pravdu, jsou to automaty. A když dokáže takové zázraky techniky, je jisté, že jejich původce může nejspíš znát a chápat astronomii lépe než my a to, co hlásá o kometě, může být pravda. Odvrhněte své Forbesy, jsou všichni stejně falešní, poslouchejte, co vám říká ten pes! To nevadí, že je pes! Poslouchejte přece, co říká, a nekoukejte, jak vypadá. Nebuďte tak zabeďnění a zaslepení!“

Avšak vůdcové alkounských stran i jiní panáci se do tohoto písaře rozvášněně pustili křídly i zobáky. Girgal, kterého během písařovy řeči nechali chvíli na pokoji, viděl teď, jak se na těsnopisce vrhají.

Stenograf ochechulíánů utíkal ze stráně dolů a za ním tlupa pronásledovatelů. Girgal viděl, jak si v běhu zobákem sundává něco z křídel, jakoby jakési rukavice. Ty odhodil, začal pažemi mávat a poskakovat, až se nakonec vznesl. Mával namáhavě poměrně krátkými křídly a pronikavě křičel, snad námahou a vzrušením. Opsal půlkruh nad hlavami pod horou shromážděných vojsk a nyní se vracel k poradnímu ohni velitelů. Když letěl nad ním, upustil po ptačím způsobu bílý výkal, který dopadl na zdobnou čáku tisícsetdmsetdvacetiosmíkovu.

„Křídoun, křídoun, veřejný hříšník!“ křičely davy. „Nestyda hnusná.“

Stenograf nyní zaměřil let směrem k vrcholu Homole.

Teplý vzduch, stoupající z táborových ohnišť a těl shromážděných tisíců ho nadnášel a ulehčoval mu let.

Řada šípů a olovených kulí z praků a vzduchovek letěla za ním, ale vzlet stenografův se udál tak nečekaně, že dříve než si přichystali střelbu, byl létavý alkoun již mimo dostřel.

Projektily však částečně napadaly k ohništi velitelů a způsobily zde paseku, to jest zranění hlavounů, některá i vážná.

Tím bylo mnohonásobně porušeno příměří. Heroldi pospíchali každý ke svému vojšti, třímajíce na znamení neúspěchu jednání zlomené lízátkové standarty, a na šnečí rohy duli signály k boji. Velitelské skupiny opouštěly doutnající ohniště, odnášejíce své mrtvé a raněné a své Forbese. Girgal totiž v zoufalé snaze učinit konec rozdělení alkounů pod vedením mrtvých automatů zneaktivněl programy všech Forbesů, takže to byli již jen nehybní panáci. Nicméně je nesli zpět s sebou a vojska jejich návrat nadšeně uvítala.

Kwekwork se omeškal u ohně a hrabal v něm svou kovovou velitelskou hůlkou. Nakonec našel, co hledal.

Přehazuje horkou a očazenou kapsuli z jedné křídelné dlaně do druhé, jako pozemský pasáček horký brambor, s radostným skřekem kolébavě utíkal za svou skupinou a ke svému vojsku.

Girgal a jeho smečka se udýchaně zastavili. Byli nuceni vystupovat po stráni Velké Homole až k vrcholku, aby se dostali z dostřelu zuřící poziční války. Všech pět vojsk mydlilo jedno do druhého, zatím z katapultů, parních děl a pěchotních kuší a vzduchovek. Všechny velitele napadlo, že Homole by byla pozičně velmi výhodná, a tak se u její paty odehrával rozrušený boj o Homoli. Strana lidovládného

hierofantismu měla sice fazerové dělo, ale ukázalo se, že se jim porouchalo, a ovšem, spravit ho neuměli. Necháпали princip jeho funkce naprosto a vůbec.

Tím se také stalo, že nemohli nad ostatními tak snadno vyhrát, jak si předtím, dosti realisticky, malovali.

Nicméně vylézala všechna vojska stále výše po bocích Homole z různých stran a Girgal a spol. byl nucen, aby se posunoval stále výše z jejich dostřelu. Údržbářský robot se kdesi zaběhl a kolem kosmické lodi stála stráž vojsk Národní Síly a Kvality se vzduchovkami a tasenými kindžály. Někde mezi vojsky zůstal i Girgalův snowmobile a na něm jeho faserová pistole, protože si ji na znamení mírumilovnosti sundal, jako blbec, když se snažil přivést velitele k rozumu.

Na technickou převahu se tedy již nemohl spoléhat.

Byl teď i se svou rodinou v dosti zoufalé situaci.

Dole kolem dokola bylo alkounů jako máku a válčili: projít mezi nimi by se asi vůbec nedalo. Ani kdyby se nakrásně všichni dostali ve zdraví mimo bojiště, pěšky na osvětlenou stranu to už teď prakticky nemohli stihnout, i kdyby utíkali dnem i nocí – totiž – no však víte, co myslím. Kromě toho byly pohraniční hory Alkonie, vlastně okraje gigantického kráteru, tak vysoké a rozeklané, že se nedaly dobře psům přešplhat a asi by v nich nejspíš také zabloudili – proto by představovaly prakticky nepřekonatelnou překážku, i kdyby se Girgalovcům podařilo zmocnit se nějak skútru a dopravit se k pohoří ještě v realistickém čase. Jediná realistická možnost byla hory přeletět a k této možnosti měli teď zřejmě odříznutou cestu. Mohli tedy vlastně zůstat dole a dát se aspoň rychle zabít, protože nepodaří-li se jim do měsíce opustit Alkonii, což se zřejmě už nepodaří, rozmázne je kometa. V této náladě stoupal tedy Girgal a jeho smečka k vrcholu Homole.

V kapitole A jsme nanesli, že létání na lyžích bylo v Alkonii za vlády hierofantů těžkým hříchem, kterýžto fakt zde však také vedl k důležitému vývoji děje. Práví se tam také, že Kwekwork „pohlédl na svou pravici a uvědomil si, že proto je asi u něho touha po zakázaném ovoci tak mocná“.

V této kapitole, v předposledním, tj. ve druhém tomuto nynějším předcházejícím odstavci, jsme též vylíčili, jak se při schůzi velitelů stenograf strany ochechulské ekonomie náhle vznesl a uspišil tak propuknutí občanské války, která by ovšem byla nastala tak jako tak.

Slyšeli jsme také výkřiky vojska: „Křídoun, křídoun, veřejný hříšník“, „nestyda hnusná“. Viděli jsme též, že se po něm střílelo atd. Vysvětleme tedy rovnou, k čemu všechny tyto jednotlivosti směřují, neboť na jejich nepřímé odhalování pomocí epizodických dějů už nám nezbývá čas a prostor.

Nuže, někteří alkouni se dodnes rodili s funkčními křídly. U pozemských alků alka velká křídla létací neměla, ale ostatní alky, jako alka malá, guilemot, papuchalk atd. si schopnost letu zachovaly.

Naopak na jižní polokouli Země ztratili tučňáci schopnost letu všichni, bez rozdílu druhu a velikosti. Jaký byl u tučňáků selekční tlak, který podporoval zakrnění křídel, není jasné. V Alkonii zřejmě přirozený selekční tlak k létavým křídům nebo proti nim zpočátku nebyl, a tak se množili a přežívali jak alkouni původní, létaví, tak i nelétavá mutace.

Pozdější civilizační vývoj však vytvořil tlak směrem k nelétavosti. Předně byla létavě funkční křídla méně vhodná pro manuální práci, ačkoliv létaví alkouni měli rovněž volný palec, vadily dlouhé letky manipulaci předmětů. Také cvičení svalů k létání bylo nepříznivé cvičení svalů pro manuální práci, tak asi jako házení lopatou nepřispívá pianistům nebo gymnastům. Kromě toho se zdálo, že létaví alkouni měli sklon k příliš neodvislé a nedogmatické mysli. To jsme

viděli na případě stenografa. Bylo-li to dáno nějak genetiky, tak jako třeba, že homozygotně bezrozí kozlové jsou zároveň hermafroditi, či byl-li to druhotný psychologický efekt z vědomí vlády nad vzduchem, je těžko rozhodnout. Zdá se také, ač to není nikde doloženo, že snad v jednom čase byla vládnoucí třída létavá a pracující nelétavá – původní hierofanti byli možná létaví, obřad spouštění mezi lid, který jsme popsali v kapitole B, by tomu snad nasvědčoval. Pak se však asi něco stalo, o čem byly zničeny záznamy: nějaká snad revoluce bezkřídlých alkounů, která pochopitelně, jako každá, vytvořila nakonec jen jinou třídní strukturu, v podstatě stejnou jako předtím. Létaví alkouni byli teď pronásledováni a touha létat, kterou ovšem měli i nelétaví mutanti, byla prohlášena za těžký hřích. Později se s hříšností létání pokračovalo, i když se vlastně nevědělo proč. Nová redakce Svätých Desek spojovala létání s Velkou Katastrofou jako trest za ně, neboť létat smějí jen bohové, tj. nebeská tělesa. V jedné rodině se ovšem dosud mohla líhnout kuřata létavá i nelétavá, dejme tomu, že křídlatost je vlastnost buď jednoduše recesivní nebo nějak jinak hypostatická, to už si teď přesně vymýšlet nebudeme.

Létavá kuřata byla, zdá se, původně šmahem obětována. Pozdější prorok Srkrkla, který dal alkounům automatický stav a dalekohled a nahradil alkounské oběti pojídáním symbolické houby, nařídil vzhledem ke křídlatým kuřatům jinou, poněkud humánnější proceduru.

Vylíhlo-li se kuře s vlohou k létavosti, což se poznalo hned podle proporcí křídel, byla mu tato křídla odoperována, totiž zkrácena, jako se to dělává ptákům v zoologických zahradách. V tomto smyslu pohlížel Kwekwork v kapitole A na svou pravici: jevila totiž stopy operačního zkrácení. Kwekwork se původně vylíhl jako alkoun létavý. Toto nařízení přispělo k tomu, že létaví alkouni nevyhynuli: žili jednak zmrzačení jako Kwekwork a mohli přenášet létavý gen dále. Ale žili i nezmrzačení: jednak ve vlastním městě

na útese v pohoří Homolí, jednak také mezi nelétavými alkouny tajně, přičemž nosili na letkách důmyslně kamuflážující futrály. Jednou z jejich činností zde bylo pátrání po křídlatých kuřatech a jejich kradení a odnášení do křídlatého města v pohoří Homolí, kam nebyl jiný přístup nežli letem.

Kradení kuřat bylo důležité, protože létaví alkouni měli z nějakého důvodu sníženou fertilitu: proto snad podlehli nelétavým, kteří se stali dominantním elementem. Létaví alkouni odnášeli do svých sídel také alkouny nelétavé, z nichž pak se rekrutovali jacísi občané sice druhého stupně, ale cenní jako „nositelé života“. Přebytečná nelétavá kuřata létaví alkouni zase vraceli do měst. O existenci létavých alkounů se ovšem obecně vědělo, ale nikdy se o nich nehovořilo, neboť to platilo vzhledem k jejich celkové hříšnosti za neslušné. Věc byla tajena tak nesmírně, že se o ní např. Girgal nikdy nedověděl, ani od hierofanta Schrla, který se mu přece na osamělých loveckých výletech rád svěřoval. Např. co se týče relativní sterility Kwekworka, nedověděli jsme se až do poslední chvíle, jak souvisí s tím, že v kapitole A pohlédl na své křídlo. Kwekwork měl sníženou plodnost, protože byl původně létavým alkounem. Jeho žena Keríč byla vzhledem k létavosti heterozygotní: měla gen jak pro plně vyvinutá, tak pro redukovaná křídla, což se u ní projeвило redukováností, neboť létavá vloha je recesivní.

Polovina jejich kuřat by byla létavá a polovina nelétavá, kdyby jich totiž měli dost, ale to neměli pro Kwekworkovu, s létavosti spojenou sníženou plodnost. Jedno oplozené vejce jim sice zastydlo, jak Kwekwork sám říká v kapitole G, ale měli kdysi ještě jedno, což před světem tajili.

To se řádně vylíhlo a byl to malý létavý sameček. Radost rodičů neznala mezí, i když bylo třeba létavost pečlivě skrývat a podrobit drobečka nepříjemné operaci. Ale jednoho dne kuře zmizelo ze svého hnízdečka: křídlouni je ukradli

a ani se nenamáhalo jim ho nahradit nelétavým kuřetem. Z toho důvodu nenáviděl Kwekwork i jeho žena křídlouny tak jako všichni ostatní počestní pěší alkouni, vlastně ještě více, neboť měli osobní a závažný důvod. Toto vše by správně mělo nenásilně vyplynout z děje, ale není už čas jak již shora řečeno.

Křídlouni se dověděli o táborech lidu a o Forbesové řeči od rozeslaných zvěděů, zjistili také, že vyšlo pět Forbesů k pěti hlavnějším ideologickým skupinám, a protože se mohli dívat na svět z ptačího zoru, dali si snadněji pět a pět dohromady – sami by ovšem řekli dvě a dvě. Prozrazení stenografa nastalo mimo plán, ale občasná objevení křídlounů byla dosti běžná. Přísné tabu, které udržovaly i nejradikálnější sekty, nedovolilo věc dále diskutovat. Ale už v té době se začali křídlouni shromažďovat na vrcholu Velké Homole, takže Girgal i s rodinou se při svém výstupu na vrchol rázem ocitl v jejich středu.

Křídlouni byli na základě genetických zákonů jinak všemožných barev a postav, protože jediná vlastnost, která je spojovala, byla funkční křídlatost a na nic jiného též nedbali. Byli nejen černí, bílí a strakatí, ale také všelijak zrzaví a hnědaví, někteří dokonce i čtyřbarevní jako kořata. Někteří měli různé chocholky na hlavách, jiní dlouhá péra na nohou, všelijak barevné zobáky apod. (Pokud se vám to nezdá, připomeňte si třeba různé rasy domácích holubů ve srovnání s původním divokým předkem, holubem skalním, *Columba livia* L.) Také oblečení byli velmi pestře a často nedostatečně. Měli též různé kroužky kolem krku, na nohou, ba i v nozdrách zobáků. Celkově dělali dojem mnohem méně ušněrovaný než pěší alkouni. Větší variabilita křídlounů byla způsobena tím, že u pěších alkounů byla odlišnější kuřata nenápadně likvidována v jejich internátních školách. Rodičům se prostě oznámilo, že jejich syn nebo dcera podleli chorobě a bylo – to jen mimochodem.

Křídlovní tedy obklopili Girgala a jeho rodinu, zírající v údivu ptačím způsobem na stranu, a to zvláště poté, co je psi sborem pozdravili v alkounském jazyce. Protože létaví alkouni měli též méně ušněrovanou mysl, poměrně záhy slovo dalo slovo.

Přispívalo k tomu také to, že křídlovní měli sklon pěším alkounům ze zásady odporovat skoro ve všem, a když tedy pěšáci na Girgalovo varování nedbali, křídlovní mu naopak věnovali zvýšenou pozornost a víru.

Kwak stoupal a ubývalo ho: jak nyní stál ve znamení Sáňových Psů, podobal se tvarem poněkud fazoli. Bylo vidět již jen jedno jeho zlovolné oko a to se dívalo nelítostně na pláň. Jeho rudá zář osvětlovala bojiště pod Velkou Homolí, kde probíhala zuřivá řež.

Pět vojsk se ve jménu pěti ideologií, z nichž některé byly mírumilovné, navzájem potíralo a zuřivost boje se zdála spíše vzrůstat než opadávat. V současné době se již začaly všude potírat i jednotlivé ideologické podskupiny jednoho původního tábora a nechyběli ani maroděři, kteří válčili na okraji pravidelných armád za účelem loupežení na vlastní pěst.

Mrtví a ranění leželi ve většině nepohřbeni a neošetřeni a smečky bílých lykónů a hejna sněžných sov, které se sem stáhly, se na nich popásaly. Bojovníci byli tak zaujati svým krvavým řemeslem, že pochopitelně nic jiného kolem sebe nevnímali. Neviděli, že od magnetického východu, z oblasti Levého Příhomolí, letí směrem na magnetický severovýchod hejna ptáků. Ptáci letěli v obvyklých formacích, diktovaných aerodynamickými zákony, ve tvaru věček, dvojíých věček a jakýchsi skob.

Letěli prudce a bili dosti namáhavě krátkými křídly asi jako kachny nebo křepelky. Křížovali namáhavě proti větru, ale letěli stejně. Od úpatí Velké Homole se někteří jevíli

tak, že letí přes tvář měsíce. Občas se zdálo, že letí též jakési okřídlené balíky.

Létaví alkouni se stěhovali na osvětlenou stranu, aby unikli kometě. Podle Girgalových instrukcí letěli trochu na sever, aby nepřistáli na rovníku, kde mohlo být nejspíš i v hraničním pásmu příliš horko. Mohli letět taky od rovníku na jih, ale Girgal, odchovanec pozemské euro-atlantické civilizace, dával iracionálně přednost severní polokouli i na Pav α_2

Vždy čtyři alkouni nesli jakési rance na popruzích, přehozených přes plece, a v nich různé životní potřeby pro zahájení existence v novém světě a v nových podmínkách. V jednom z těchto ranců byl Girgal spolu s údržbářským robotem, kterého nakonec objevil na stráních Velké Homole.

V jiných rancích se nesli další členové jeho rodiny. Někteří alkouni s sebou nesli své nelétavé manžele či manželky či jiné členy domácnosti a přátele, jakož i různá domácí zvířata, hlavně psy. Letěli hlučně, zpívali, vtipkovali a kokrhali, neboť taková jest již bezstarostná povaha hříšných křídlatců.

Vzdušný průvod přeletěl tvář rudého měsíce dosti brzy.

Křídlovní tvořili v Alkonii menšinu vskutku nepatrnou. Bylo jich jen asi na dvě stě, kromě kuřat a nelétavých partnerů. Průvod by tak byl mohl uniknout pozornosti pěších pozorovatelů případně i v hlubokém míru. Ale nyní byli alkouni zaujati zuřivým bojem: nevšimli si ani jevu trvalejšího.

Na východě, nízko nad obrovitými pohraničními velehorami, stála veliká ocaseatá hvězda a zářila krásným žlutým jasem jako vánoční stromeček. Zvětšovala se, sice velmi pomalu, ale přece jen znatelně.

KONEC

14. II. – 19. VII. 1984

JAN KŘESADLO

GIRGAL

Typografie Karel Houba.

Kresba na obálce a ilustrace Jan Křesadlo.

Sazba Grafik spol. s r. o.

Vydal jako svou dvoustou třicátou šestou
publikaci

Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol.
s r. o.,

v Praze 1992.

Odpovědný redaktor Jan Hlavička.

Vytiskla Tiskárna Glos spol. s r. o., Semily.

Vydání první.

13/33

„He, bratře Kwekworku, létající stříbrný d'ábel leží na planině jako mrtvý.“

„Nechod' k němu, bratře Girgwiki, mohl by tě nějak uhranout nebo se i zmocnit některé ze tvých tří duší.“

„Ať k d'áblovi raději snad vůbec nikdo nechodí, raději pošleme napřed pro hierofanty.“

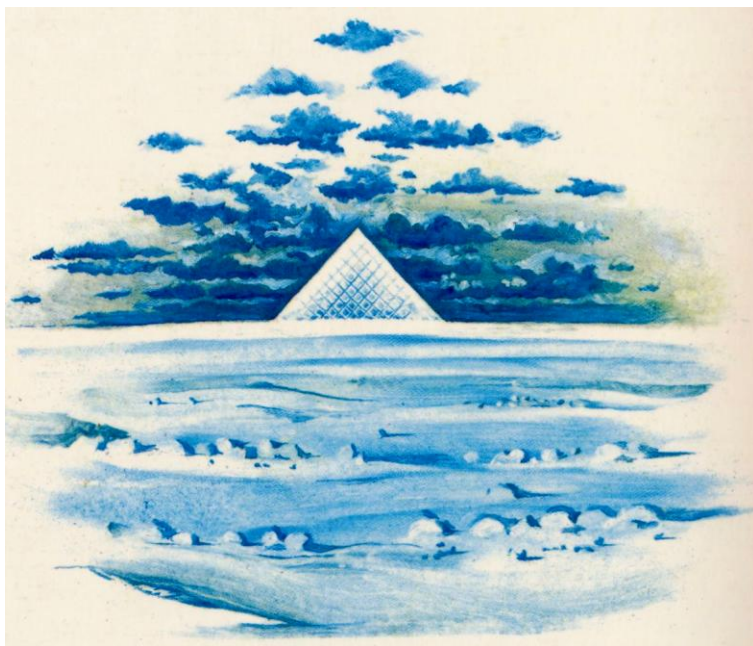
Pozemský kynantrop čili geneticky zinženýrovaný pes Girgal prchne na planetu Pav α_2 , obývanou inteligentními tučňákovitými bytostmi Kwekpwoky. . .

Jaké je vzezření a povaha Kwaka?

Proč je narudlé barvy?

A proč je lyžování hříchem?

Autor Mrchopěvců, Zámeckého pána, Slepé bohyně aj. předstupuje před čtenáře tentokrát se SCIENCE FICTION!!!

13/33

Doporučená cena 37,14+1,86 DPH = 39 Kč

ISBN 80-7116-257-4